

Thiền Quang Đảo Tự

Contents

Thiền Quang Đảo Tự	2
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	8
5. Chương 4	10
6. Chương 5	13
7. Chương 6	15
8. Chương 7	17
9. Chương 8	19
10. Chương 9	22
11. Chương 10	24
12. Chương 11	26
13. Chương 12	28
14. Chương 13	30
15. Chương 14	33
16. Chương 15	35
17. Chương 16	38
18. Chương 17	40
19. Chương 18	42
20. Chương 19	44
21. Chương 20	46
22. Chương 21	48
23. Chương 22	51
24. Chương 23	53
25. Chương 24	55
26. Chương 25	57
27. Chương 26	59
28. Chương 27	62
29. Chương 28	64
30. Chương 29	67
31. Chương 30	69
32. Chương 31	72
33. Chương 32	74
34. Chương 33	76
35. Chương 34	78
36. Chương 35	80
37. Chương 36	82
38. Chương 37	85
39. Chương 38	87
40. Chương 39	89
41. Chương 40	91

42. Chương 41	93
43. Chương 42	95
44. Chương 43	97
45. Chương 44	99
46. Chương 45	102
47. Chương 46	104
48. Chương 47	106
49. Chương 48	108
50. Chương 49	111
51. Chương 50	113
52. Chương 51	115
53. Chương 52	117
54. Chương 53	119

Thieu Quang Đảo Tự

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, 1×1, nhà tạo mẫu tóc si tình thích nói tục công x ca sĩ hát chính quên không được tình cũ thụ, tổng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-quang-dao-tu>

1. Chương 1: Tiết Tử

Talk to me softly, there 's something in your eyes.

Don't hang your head in sorrow, and please don't cry.

Chập tối giữa hè ấy mưa như trút nước, Lục Tự Quang nhận được cú điện thoại kia, người đàn ông đã uống rượu lời nói mơ hồ không rõ.

Thời điểm tìm được anh toàn thân ướt đẫm, vẻ mặt sa sút tinh thần.

"F*ck, sao lại thành cái bộ dạng này!/? Lâm Lâm đâu?"

"Đi rồi."

Người kia cao hơn cậu một chút không biết sao mà đang cười, khóe mắt có chút ướt, không biết là nước mưa hay là cái gì khác. Lục Tự Quang nhìn thấy trong lòng vừa chua xót lại vừa đau.

Dọc trên đường đi, cánh tay vô lực của anh gắng gượng quàng lên bả vai Lục Tự Quang, quần jean rách ướt từ đầu gối đến gấu quần, khuôn mặt đầy mùi rượu lại yên lặng mà không lên tiếng, rốt cuộc là đang tỉnh táo hay say rồi, chỉ sợ ngay cả chính anh cũng không biết.

Về đến nhà thay anh lau khô tóc, tùy tiện tìm một bộ quần áo sạch sẽ cho anh mặc. Người kia ngoan ngoãn mà nằm trên ghế sofa. Lục Tự Quang thấy anh hơi khép mắt, đang chuẩn bị đi lấy khăn mặt đến lại bị người trên ghế sofa bắt lấy tay.

"Tiểu Quang..."

Dường như nghe thấy thanh âm của anh liền mất đi sức chống cự, từ ban đầu gặp anh chính là như vậy.

Lục Tự Quang quay đầu lại, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh sofa, "Ừ?"

"Hôm nay là sinh nhật của tôi." Người đàn ông vẫn như cũ mắt hơi mở, mơ hồ.

"... Tôi biết."

Vì để được cùng anh trải qua từng cái sinh nhật, xúc động hết như ngày này một năm trước bắt đầu tính toán cho năm tiếp theo. Lại quên rằng bên cạnh anh sớm hay muộn cũng sẽ có bạn gái, quên rằng anh và em không giống nhau.

“Hát cho tôi nghe một bài đi.” Giữa bọn họ gần như vậy, người kia yếu ớt hiếm thấy mà dựa lên bờ vai của cậu, “... Có đàn không?”

Trái tim khẩn trương tưởng chừng như sắp nổ tung, trống ngực đập thành thịch giống như đánh vào màng nhĩ.

Đủ loại cảm xúc này, cuối cùng đều hóa thành một lời đáp nhẹ nhàng, “... Có, anh đợi chút.”

Cố An, anh đừng dựa gần vào em.

Khẩn cầu vô số lần, cũng hạ quyết tâm vô số lần, muốn quên anh đi.

Từ trong phòng xách ra một cây đàn ghi-ta, Cố An, anh muốn nghe bài gì?

Chỉ cần là anh muốn, bài gì em cũng hát cho anh. Cái gì cũng cho anh.

Biết anh thích Guns N Roses, cho nên hát “Don”t cry”

Người kia nghe những ca từ rất quen này, bàn tay rộng lớn che đi hai mắt.

Không biết qua bao lâu, anh rốt cục bình tĩnh trở lại, an ổn mà ngủ.

Lục Tự Quang buông đàn, nhìn khuôn mặt vô cùng quen thuộc của người trước mắt này, nhưng lại không cách nào chạm vào. Người đàn ông này tên là Cố An, khuôn mặt này đã từng mơ thấy trong mộng vô số lần. Cố An ôn nhu ấy, Cố An mãnh mãnh, Cố An nghiêm túc, Cố An tức giận, Cố An uống rượu oằn tù tì, Cố An chơi đàn ghi-ta, Cố An gọi cậu Tiểu Quang... Cố An nhiều thật nhiều như vậy, không có một Cố An nào là của cậu.

Ra sức nhìn xuống xúc động muốn hôn lên.

Khó khăn lắm mới giải quyết được phần tình cảm không ngừng dậy sóng, khó khăn lắm mới xây lên được một bức tường thành, đừng hủy nó đi.

Cuối cùng chỉ có thể gạt mấy sợi tóc dài trên trán anh ra, nói một câu, sinh nhật vui vẻ.

Có những lời, không phải không dám nói, mà là không thể nói.

Có những người, vì không muốn mất đi, cho nên tuyệt không thể nhúng chàm.

Hết tiết tử.

Don”t cry của Guns N Roses

2. Chương 1-2

“Quyền luyện và nhớ thương một người trong nỗi cô đơn, cũng giống như niềm vui và nỗi buồn không thể lý giải cứ mãi quấn lấy chúng ta.”

Bọn họ có điểm giống nhau.

Cao mà gầy giống nhau; tóc đen mềm mại sạch sẽ; có cánh tay rắn chắc mạnh mẽ lại không khoa trương; ngón tay thon dài đẹp để cùng các đường gân giữa khớp xương nhô lên.

Mà ngay cả tên và gương mặt cũng giống nhau.

Bởi vậy vào thời điểm người kia đè ép trên người cậu, cậu phân biệt không rõ trước mắt rốt cuộc là người nào. Không biết là có phải bởi vì tác dụng của rượu không, cậu nhào lên cổ nam nhân, chấp nhận hết thảy.

Đang lúc gấn bó thân mật, mùi thuốc lá nồng đặc tỏa ra – mùi thuốc có chút xa lạ. Hắn vừa phiến tình mà liếm vành tai cậu vừa ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói: “Cậu hôm nay thực CMN đẹp ngây người.” Hắn tiếp tục động tác, giọng nói bao hàm tình dục khàn khàn mà nỉ non: “Vì sao trước kia chưa từng nghe cậu hát qua bài này, huh?”

Cậu hơi nhắm mắt lại khẽ cười, giống như có thể tưởng tượng ra, đang di chuyển chung quanh chính là hai tay của người kia; lưu lại ấn ký đỏ thẫm ở trước ngực cậu chính là môi lưỡi của người kia. Cậu cúi đầu xuống làm blowjob cho hắn, không lâu sau trên đỉnh đầu liền truyền đến tiếng thở dốc nặng nề kìm nén, vừa nghĩ tới người kia có lẽ cũng sẽ rên rỉ giống vậy, phía dưới liền cứng rắn đến lợi hại.

Hắn kéo đầu cậu ra, tìm được chỗ mẫn cảm phía dưới thân cậu, chạm một cái vào chỗ lửa nóng kia liền cười đầy sắc tình: “Muốn như vậy sao?” Hai tay không buông tha bất kỳ một khu vực mẫn cảm trước sau nào, vành tai và tóc mai chạm vào nhau mà đòi hỏi, “Bài hát ngày hôm nay đó, hát lại cho tôi nghe vài câu đi?”

“Muốn làm thì mau làm đi, ít nói nhảm.” Người dưới thân không biết là đang thúc giục hay oán giận.

Hắn lau một ít dịch bôi trơn ở phía sau cậu, liền động thân một cái xông vào. Đau đớn nhanh chóng lan tràn, cậu lập tức mềm nhũn xuống, cau mày.

Đau. Rất đau.

Cậu vẫn luôn nghĩ, nếu đau đến như kim châm muối xát, có phải liền thật sự thanh tỉnh lại một chút hay không.

Người đàn ông nằm ở trên người cậu, ngừng lại hồi lâu, mới bắt đầu chậm rãi kiên nhẫn mà đâm rút, nỗ lực tìm kiếm điểm nào đó làm cho cậu sung sướng. Đâm rút lặp đi lặp lại lúc sâu lúc nông làm cho khoái cảm đến rất nhanh, cậu thở hổn hển gất gao ôm lấy người đàn ông trước mặt. Đến ranh giới của cao trào, cậu không thể kìm nén mà khẽ gọi tên của người kia.

Cậu gọi, An, An.

Thử nghiệm như vậy, khoái cảm khiến cho người ta nghĩ muốn ở trong lúc cao trào mà chết đi.

..

Sau khi phóng thích toàn bộ, cậu mệt mỏi ngã lên trên giường mềm mại, rề rà không mở mắt, chính là cảm thụ bàn tay của hắn trên người mình ôn nhu lau đi mồ hôi trên trán cậu.

Cậu tự nói với mình không được mở mắt, bởi vì sợ hãi nhìn thấy khuôn mặt tương tự với người trong mơ kia nhưng lại không giống.

Trong đầu hết lần này đến lần khác quanh quẩn, là bài hát của buổi biểu diễn đêm nay, bài hát người kia trước đây thích nhất, “Don”t cry” của Guns N Roses.

Mỗi đến kinh trập tháng ba (mồng 5 hoặc 6 tháng ba), tới sinh nhật của người kia, cậu liền hát “Don”t cry”, dường như quay lại đoạn thời gian kia. Người đàn ông cao 1m80 kia khóc giống như một đứa trẻ, tựa trên vai cậu nói, này, hôm nay là sinh nhật tôi, hát cho tôi nghe đi...

Cố An, Cố An. Sinh nhật vui vẻ.

Cậu cảm thấy nước mắt mình sắp chảy ra, vì thế cậu ôm chặt lấy người bên cạnh.

“Mệt sao?”

Cậu gật gật đầu, cuộn tròn vào chăn liền ngủ.

Trong mơ là từng làn sóng vỗ vào bờ, tiếng sóng từ nơi rất xa truyền đến. Cậu nhớ tới những lời ám áp người kia đã từng nói. Ánh sáng của người đó, mỏng manh như vậy, nhưng lại có thể xuyên thấu trái tim.

Hết chương 01.

3. Chương 2

Có một số người, vì không muốn mất đi, cho nên tuyệt không thể nhúng chàm.. Thứ có thể cho, thứ không thể cho, chỉ cần anh muốn, hết thấy đều cho anh”

Thời điểm cậu bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức, Cố An Khang đang ngồi ở đầu giường hút thuốc.

“Tỉnh rồi?” Ánh mắt hắc bạch phân minh của hắn nhìn thẳng vào cậu, trong con ngươi dường như phản chiếu bóng dáng mơ hồ của bản thân.

“Này, điện thoại” tiếp nhận di động hắn đưa tới, Lục Tự Quang mơ mơ màng màng mà nghe máy.

Tiếng oán giận liên tiếp đâm vào màng nhĩ: “Cậu còn biết nghe máy a, còn tưởng rằng cậu chết ở nhà rồi!...”
Lục Tự Quang vuốt vuốt đám tóc rối loạn xuống, “... Yên nào, có chuyện gì không?”

Người bên cạnh dụi tàn thuốc, sáp qua hôn cậu. Hai má, cổ, thậm chí cả hàu kết.

Lục Tự Quang cau mày huých cho hắn một cái khuỷu tay, “Chết xa một chút, tôi đang nghe điện thoại a.”

Tên kia không nghe theo mà buông tha, ý xấu cúi đầu xuống. Lục Tự Quang nháy mắt cảm nhận được nơi yếu ớt mẫn cảm nhất ở thân dưới được khoang miệng ấm nóng bao lại, muốn giãy dụa, lại bị hắn kìm lại.

Muốn liều mạng bảo trì chút lý trí cuối cùng để cùng người trong điện thoại trò chuyện, nhưng lại cũng chỉ có thể “Ừm ừm a a” mà đáp lại.

“Ừm...f*ck, tôi biết rồi, đừng có dong dài!” Sau khi ném điện thoại xuống cũng chỉ có thể thuận theo mà dựa ở trên giường thờ đốc, dùng cánh tay chống đỡ thân thể của bản thân. Mà người kia vẫn cẩn trọng ở dưới chân chu đáo phục vụ.

“A... Không được...” Khoái cảm run rẩy truyền đến, Lục Tự Quang nhin không được run run, nắm lấy tóc hắn, “A a - ”

Sau khi phóng thích, tên kia chui từ trong chăn a, nằm ở trên người cậu.

“... Đừng đùa, một lát nữa tôi có hẹn với bọn A Tề.”

Hắn an phận mà từ trên người cậu xuống, lôi kéo cậu, “Đi tắm đi.”

....

Ở trong BELL BAR nhìn thấy Lục Tự Quang khoan thai đến muộn, Tề Gia nhin không được phun ra một đồng lời thô tục, “Lão tử call cho cậu đã hơn một giờ rồi, sao giờ mới đến? Lại cùng người nào đi phóng đàng rồi?”

Lục Tự Quang soi gương trong phòng nghỉ, dấu vết trên cổ dù có gương nanh múa vuốt cũng che giấu không được, trong lòng âm thầm chửi mắng, TMD Cố An Khang.

A Sâm ngồi ở một bên đùa nghịch dùi trống trong tay, “Ngày hôm qua Lâm Trạch Vũ kia gọi điện thoại cho tôi.” A Sâm nhìn nhìn Lục Tự Quang, “Cậu ta nói muốn chơi cùng chúng ta, chút nữa sẽ đến, cậu nói xem như thế nào?”

Lục Tự Quang dừng lại một chút, “Cậu nói cái người tối qua trên sân khấu của BELL?”

Bĩu môi, “Kỹ thuật cũng không tồi.”

“Cậu nói trên giường?” A Sâm cố ý đùa giỡn hỏi ngược lại.

Lục Tự Quang cũng không yếu thế chút nào, trả lại một câu vui đùa: “Cậu đã từng nghiệm qua hàng?”

A Sâm cười cười, đứng lên móc từ trong túi quần ra điều thuốc, 555 (*).

(*) 555: tên một loại thuốc lá, bên mình quen gọi là “thuốc ba số” đó:)

“Có lửa không?”

Lục Tự Quang sờ túi quần, lấy ra một cái Zippo màu bạc, đáy lòng trầm xuống, MN, cầm nhầm rồi. Cái gì cũng không nghĩ nhiều, tùy ý ném qua.

A Sâm tiếp nhận nhìn thoáng qua, than thở, “F*ck, Zippo bản kỷ niệm, cậu cứ thế mà ném đến ném đi, cũng không đau lòng sao.” Châm lửa, lại nghiêng ngả mà nhìn nhìn, “Sao lại cầm được?”

Lục Tự Quang bình thần nhìn ra ngoài cửa sổ, “Không biết là của ai.”

Mùi thuốc lá 555 nồng nặc của A Sâm nhanh chóng lan tỏa ra, Lục Tự Quang ở trong làn khói hơi hơi nheo lại mắt.

Cái thuốc lá này, thật sự rất vi diệu.

Cậu đột nhiên nghĩ đến, trước đây mình hút dữ dội như vậy, nhưng chỉ vì một người, liền kiên quyết cai. Người kia sạch sẽ vô cùng; ôn nhu vô cùng; đàn Folk (*) hay vô cùng.

(*) Folk: thể loại nhạc dân gian, ballad

Không nghĩ tới cuối cùng, thuốc cai rồi, nhưng lại giống như hít phải thuốc phiện không thuốc chữa mà yêu người kia, nhiều năm như thế, cai không được.

Chuyến du lịch một chiều bay lâu như vậy, cũng không biết nơi nào mới được coi là điểm kết thúc.

Nghĩ đến đây, cổ họng Lục Tự Quang có chút nghẹn lại.

“Đến rồi.” A Sâm tựa ở bên cửa sổ, nhìn một người mang theo cây Ghita Bass trên lưng từ bên ngoài đi vào BELL BAR, dụi tàn thuốc. Không lâu sau cánh cửa phòng nghỉ bị gõ vang, đi vào là một người con trai tên Lâm Trạch Vũ - nói cậu ta là con trai, không bằng nói là một thiếu niên.

Cậu ta đeo đàn trên lưng, đứng ở cạnh cửa, quần jean đơn giản cùng áo T-shirt, “Tôi là Lâm Trạch Vũ.”

“Chào ” A Tề đi lên chào hỏi, “Mọi người đều ở đây, không cần giới thiệu đi?”

“Nghe nói mọi người thiếu một tay Ghita Bass.”

Lục Tự Quang nhìn nhìn cậu ta, hỏi, “Cậu bao nhiêu tuổi, 18? Hay là 20? Đang đi học sao?”

“17, không đi học. Cho nên, lúc nào cần cùng nhau tập luyện hoặc là biểu diễn đều được. Có muốn bây giờ chơi thử một chút hay không?”

“Không cần.” A Sâm đứng ở phía sau nhú nhú mày, “Một mình cậu, cha mẹ không lo lắng sao?” Thấy thiếu niên trước mắt không có ý định trả lời, tiếp tục nói: “Như vậy, cùng nhau chơi đi.”

Lâm Vũ Trạch hơi khẽ động khoe miệng nở nụ cười, động tác nhỏ như vậy, cơ hồ không phát hiện ra.

Cậu ta rất trầm mặc, vốn là như vậy. Không muốn nói thêm cái gì, Guitar Bass lại đàn rất hay.

Cá tính như vậy, thật là có chút giống A Sâm.

Nhớ lại lúc ban đầu quen biết A Sâm là ở một cửa hàng đàn. Ngày đó, Lục Tự Quang cùng A Tề đi chọn đàn, A Sâm đứng lúc đang dạy trống ở tiệm đàn kia. Khi đó A Sâm đang thử trống, tùy tiện đánh một đoạn solo, quả thực đẹp trai đến không tả được.

Nghe nói muốn lập nhóm, y kiêu ngạo cười nói, “Tôi cũng sắp là ”lão già” hai mươi lăm rồi, chơi không nổi.” Y không phải chưa từng chơi trong nhóm, bởi vì muốn đánh trống, bởi vì tuổi trẻ, cũng đã từng lập ban nhạc, chẳng qua là cuối cùng đành bỏ mặc.

Hiện nay, mộng tưởng thật có thể làm cơm ăn sao?

Trước khi đi, Lục Tự Quang mò ra một chiếc bút ở quầy hàng tiệm đàn, để lại một dãy số, “Nếu thay đổi ý kiến nhớ gọi điện cho tôi.”

A Sâm dưới ánh mặt trời hí mắt. Một tuần sau, Lục Tự Quang nhận được cú điện thoại kia.

Bọn họ còn cần gấp một tay Ghita Bass. Lúc trước kia, vẫn lượn lờ biểu diễn ở trong các quán rượu, cùng với một tay Ghita Bass khác tạm thời hợp tác.

....

Thành phố phồn hoa sắc sỡ sắc màu này, ban đêm luôn là màu đen thẫm như vậy, có đôi khi nhìn lại là màu xanh coban sâu thẫm.

BELL BAR là một quán bar nổi danh nhất trên con phố đó. Vừa đến cuối tuần liền kín người hết chỗ.

Ngày đó là bọn họ ở trên sân khấu của BELL biểu diễn một màn HIGH nhất từ trước đến nay. A Tề trước khi đàn ghi-ta solo thậm chí còn cởi phăng áo ra, dẫn tới ở một trận hét chói tai dưới đài.

Bài cuối cùng, Lục Tự Quang hát ca khúc của Guns N Roses. Ánh sáng trên sân khấu rất mờ, không ai chú ý đến biểu cảm của cậu ra sao, tựa như năm đó, ở trong căn phòng tối đen, vẻ mặt của cậu ảm đạm mà lại sinh động, không ai nhìn thấy.

Khán giả dưới đài tâm nguyện chưa hết mà hô encore (*), thanh âm lớn đến mức ở trong phòng nghỉ cũng nghe thấy rất rõ ràng. A Sâm đập thuốc, nghiêng mặt hỏi tay chơi Ghita Bass mới, “Sao nào, muốn cùng chơi một đoạn solo không?” Tay Ghita Bass nhìn thẳng vào mắt A Sâm, mang theo nét quật cường không chút nào lui bước, “Được a.” A Sâm cũng nghiêng ngả cười ra, cầm dùi trống đi ra ngoài, người chơi Ghita Bass đuổi theo.

(*) encore: ý nghĩa là yêu cầu hát thêm. Trong một buổi biểu diễn, khi ca sĩ hát bài cuối cùng trong đỉnh điểm cao trào, đồng thời trên màn hình sẽ xuất hiện những dòng chú thích. Lúc ca khúc cuối này được hát xong, mọi người đều cùng hô “Encore”, ý của người hâm mộ là hát lại lần nữa. (theo: baidu)

Nhìn thiếu niên kia chơi Ghita Bass trên sân khấu, cái bóng lưng kia, ánh mắt kia, đột nhiên cảm thấy, cậu ta và A Sâm giống như, giống như là đồng loại.

Người thiếu niên kia, cậu ta tên là Lâm Trạch Vũ.

Nhìn hai người ra sức diễn tấu trên sân khấu cùng tiếng reo hò cổ vũ dưới đài, A Tề không khỏi lú lười cảm thán, “Hôm nay thật sự là vui tới bến, cứ nhiên ngay cả cái tên A Sâm này cũng chơi thêm đoạn solo.”

Lục Tự Quang không trả lời, túm một chiếc áo khoác không biết là của ai ở trên ghế ném lên thân trên ở trần của A Tề.

Quả thật, trước đây vẫn chưa thấy lần nào gặp tên băng sơn A Sâm này HIGH như vậy. Nghĩ lại cảnh tượng sôi động lúc này-

Nếu thật sự có một sân khấu lớn như vậy cho bọn họ, thì tốt rồi.

Nếu, nếu có thể, thật sự nghĩ muốn cứ như vậy mà hát.

...

Lúc buổi biểu diễn chấm dứt đã là rạng sáng. Lâm Trạch Vũ thu dọn xong đồ đạc liền đi, nhìn bóng lưng của cậu ta, lời tán dương A Sâm nói đến bên miệng lại nuốt vào.

Ba người ở BELL BAR gọi chút rượu, chuẩn bị chúc mừng một phen.

A Tề nuốt một ngụm bia, sáng khoái tràn trề, “MN thật sự là đã lâu không sáng khoái như vậy. Đến nào, vì màn biểu diễn đêm nay HIGH như vậy, cụng ly - ”

Cốc bia chạm vào nhau, bọt bắn tung tóe.

“Lại nói thẳng nhóc hôm nay kia, ôi chao thật đúng là không tồi. A Sâm cậu cũng cảm thấy vậy đi?”

Vừa nói đến cậu ta, trong đầu Lục Tự Quang liền lập tức hiện lên cặp mắt sắc bén trầm mặc kia. Mở hộp thuốc lá ra, trống không.

“Còn thuốc không?”

A Sâm ném cho cậu một hộp 555, Lục Tự Quang rút ra một điếu, lấy cái Zippo màu bạc kia ra, châm lửa. Hút thật sâu một hơi - MN hơi cay cay. Quả thực vẫn là hút không quen. Hút quen Thất tinh (Mild Seven) rồi, đột nhiên đổi sang hút 555, cổ họng cay cay lại có chút vướng vướng.

Có lẽ nguyên nhân cũng bởi vì quá quen thuộc, quá ỷ lại, cho nên không bỏ được.

Cậu nhìn thoáng qua Zippo trước mắt, không nói gì.

Lúc di động vang lên, cậu mới miễn cưỡng dứt ra từ trong suy nghĩ của mình.

“Cậu bên đó kết thúc rồi?” Người trong điện thoại giọng nói có chút trầm thấp hỏi cậu.

“Ừ.”

“Cậu ở đâu?”

“Đang ở BELL.”

Hắn trầm mặc một chút, “MN, lúc cuối cùng cậu hát bài kia thật HOT -” đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười nhẹ quen thuộc, mang theo một chút hạ lưu.

Lục Tự Quang chấn động, cậu không biết hắn vừa rồi trốn ở góc nào nhìn cậu.

Tên thấp giọng mắng tục một tiếng, lão tử nhớ cậu muốn chết, “Cậu hiện tại đến đây đi.”

Ngữ khí mệnh lệnh, giống như không có một tia thương lượng.

“... Cũng được, tôi có thứ trả lại cho anh.” Lục Tự Quang cúp điện thoại, đem Zippo cất vào trong túi quần, “Tôi đi trước.”

Kỳ thật, trừ bỏ cái tên, khuôn mặt, chiều cao cùng dáng người, những chỗ khác hai người bọn họ một chút cũng không giống.

Cố An rất ôn nhu, nhưng tên kia kia luôn rất nóng nảy.

Cố An xưa nay cũng không mắng chửi người, nhưng tên kia hử một chút liền miệng đầy lời thô tục.

Cố An đàn Folk rất hay, nhưng tên kia đối với âm nhạc lại dốt đặc cán mai.

Cố An xưa nay không hút thuốc, nhưng giữa các đốt ngón tay tên kia lại bị khói thuốc hun thành màu vàng.

Ánh mắt, biểu cảm, động tác, còn có tình cảm nhỏ bé...

Cố An Khang, anh chỗ nào giống anh ấy. Anh có chỗ nào so được với anh ấy.

4. Chương 3

Có những người đã định trước là chờ đợi người khác, nhưng có những người đã định trước là được người chờ đợi. Tôi chính là muốn để em biết, trên thế giới này, luôn luôn một người như vậy, đợi chờ em”.

Lúc mặt trời gay gắt nhất, ánh nắng chiếu vào da đầu cũng có chút bốc hơi. Mùa hè còn chưa tới, thời tiết quý báu của cái thành phố này lại đã bắt đầu rục rịch. Lục Tự Quang ngồi xổm trước cửa hàng tiện lợi của con phố đối diện hút thuốc, dưới chân đều là tàn thuốc nhỏ vụn. Ánh mắt luôn nhìn về cửa hiệu cắt tóc phía đối diện.

Mặt tiền cửa hàng rất nhỏ, việc làm ăn cũng coi như không tồn tại.

Cách một cánh cửa thủy tinh thật lớn cùng một con phố, cậu nhìn chăm chú vào cái tên đang bận rộn bên trong. Áo T-shirt trắng ngắn tay rộng rãi, bên trong còn mặc một chiếc áo lót màu đen bó sát, quần bò rách. Hắn rất cao, ở trong đám người liếc mắt một cái có thể trông thấy.

Hắn rất bận, kéo trong tay cùng nước dưỡng tóc không lúc nào ngừng lại. Cũng không quên cùng cô gái phía trước trò chuyện. Cuối cùng lúc hoàn thành công việc, cô gái nhìn mình trong gương hài lòng nở nụ cười, hắn cũng cười, có vẻ còn giống như có chút ôn nhu.

Lục Tự Quang bĩu môi, đúng là mặt người dạ thú, còn làm ra vẻ a. MN, sao không thấy anh từng cười với tôi như vậy.

Cố An Khang đẩy cửa đi ra, nhìn thấy cái người đối diện bên đường liền nhếch môi nở nụ cười. Nhìn trái nhìn phải, sau đó chạy qua đường đến bên này. Lục Tự Quang ngậm thuốc đứng lên.

“F*ck, lâu muốn chết.”

Cố An Khang vươn tay giật lấy điếu thuốc trên miệng cậu, còn hút một hơi.

“Này, làm gì đấy?”

“Đột nhiên muốn hút Thất Tinh a.” Cố An Khang vừa nói vừa lấy từ trong túi quần bỏ rộng thùng thình ra một thứ gì đó vứt cho cậu, “Cậu nên ăn cái này.”

Một gói kẹo ngậm.

“F*ck.” Anh căn bản không cần thay tôi bận tâm như vậy.

Đột nhiên nhớ lại thời trung học, ở trên sân thượng trường học, cậu trộm hút Thất Tinh, Cố An cũng là như thế, thò tay giật đi điếu thuốc trên miệng cậu, sau đó ném xuống đất, dùng chân nghiền nát.

Cố An là học trò ngoan, không giống như cậu thời trung học suốt ngày bỏ học.

Cố An bây giờ đang học ở đại học rất tốt, mà cậu hiện tại, dường như là đang lưu lạc.

Tựa như là người sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Mà quen biết với Cố An Khang là ở BELL.

Buổi biểu diễn đêm đó, Cố An Khang ngồi ở trong góc nhìn cậu. Sau khi kết thúc, Cố An Khang đi qua mời cậu uống một ly Long Island, nhìn thấy người đàn ông anh tuần, khuôn mặt có chút quen thuộc, Lục Tự Quang trong chớp mắt liền có ảo giác. Sau đó bọn họ đi đến một khách sạn giá rẻ.

Cậu thật ra rất tỉnh táo, cũng vì như vậy, cậu cảm thấy ngực rất đau.

Cậu thấy rất đau, đó là người đàn ông đầu tiên của cậu, đau đớn không thích ứng mãnh liệt kèm theo mạnh mẽ tập kích cậu.

Cậu thấy rất đau, người đàn ông nằm ở trên người cậu này, người đàn ông liên tục tiến vào cậu, không phải Cố An.

Người đàn ông kịch liệt mà va chạm phía sau cậu, có khi còn kèm theo vài câu nói hạ lưu. Cậu không có nghe thấy, chỉ nằm sấp vậy, có chút nghẹn ngào. Dường như có nước mắt chảy ra, lại bị bản thân quệt đi.

Về sau cái gì cũng không cần nhiều lời, cậu biểu diễn ở các quán bar, hẳn nếu không phải làm việc liên sẽ đến xem. Sau đó bọn họ làm tình.

Có đôi khi cảm thấy rất khó tin, rõ ràng là không phải người yêu, lại làm những chuyện chỉ giữa những người yêu nhau mới có thể làm, những thứ chưa bao giờ dành cho Cố An, lại đều cho hắn.

“Đi đâu?”

“Đưa cậu đi ăn mỳ.” Cố An Khang đi ở phía trước cậu, đầu cũng không quay lại. Nhưng lại rất cẩn thận mà vẫn duy trì khoảng cách trước sau của hai người.

Quán ăn kia hình như là nơi hắn thường xuyên đến ăn. Cái gì cũng không hỏi, kéo ghế ra ngồi xuống, gọi hai tô mỳ Dương Xuân.

Lục Tự Quang nhú mày, mỳ Dương Xuân ăn có gì ngon, “Anh cũng không thèm hỏi tôi muốn ăn cái gì sao?”

“F*ck chuyện này còn phải hỏi sao, ” hấn có chút bá đạo, “Mỳ Dương Xuân của tiệm này, là lão tử thích ăn nhất. Cậu khẳng định sẽ thích.”

“M*.” Lục Tự Quang cúi đầu mắng một tiếng, dựa vào cái gì thứ anh thích, tôi cũng sẽ thích.

Nơi này chính là cảnh tượng chợ búa điển hình, bàn ghế đều còn sót chút dầu mỡ, những vết ố dầu mỡ lưu lại từ trước rất lâu trên bàn đã không thể lau sạch.

Mỳ Dương Xuân của mùa xuân tháng ba, tựa hồ giống như cùng người đàn ông trước mắt này làm tình là chuyện duy nhất để làm. (*)

(*) Mỳ Dương Xuân là một món mỳ khi ăn không cần thêm bất kì thành phần nguyên liệu nào mà chỉ có mỳ và nước dùng, nhìn qua có thể sẽ thấy không có gì đặc sắc, cái ngon của mỳ tùy thuộc vào nước dùng và cách làm sợi mỳ, phổ biến ở Thượng Hải, TQ (baidu) -> ý câu này là chỉ sự nhầm lẫn.

Trong khi chờ mỳ, hấn thuận miệng hỏi chuyện của ban nhạc.

“Đã tìm được tay Ghita Bass rồi, ” Lục Tự Quang cười nói, “Cực chất.”

“Có thể so với cậu còn hay hơn sao?” Hấn đáng khinh mà cười rộ lên. Lục Tự Quang lập tức nổi lên mấy sợi gân xanh, cho hấn một ngón giữa.

Khi tô mỳ nóng hằm hập được bưng lên, mùi hành thơm lan tỏa. Lục Tự Quang nhìn nhìn sợi mỳ trong tô, rắc đầy hành băm và tôm nõn đã chiên qua dầu vào. Cầm đôi đũa ném một chút mỳ, mềm dẻo trơn nhẵn, ăn rất ngon. Một bát mỳ Dương Xuân đơn giản nhất, cư nhiên cũng có thể ăn ngon như vậy.

Cố An Khang nhìn cậu, có chút vui mừng: “Không lừa cậu chứ.”

Cậu uống một ngụm nước mỳ, “Cũng bình thường thôi.”

Vịt chết còn mạnh miệng. Cố An Khang ném cho cậu một cái xem thường.

Lục Tự Quang ngẩng đầu lên, nhìn nhìn Cố An Khang đang vùi đầu ăn mỳ, cậu nghĩ, có lẽ thật sự quá cô đơn, cô đơn đến gần như không thể chịu đựng được, tựa như bị vứt bỏ cô độc trên một hòn đảo nhỏ. Cho nên có một người như vậy, có thể tìm lấy hơi ấm và cơ thể của nhau.

Như vậy, hấn thì tại sao lại cô đơn? Có phải ở trong lòng của hấn, cũng chôn giấu một “Cố An” hay không?

Cũng muốn hỏi ra, rồi lại không biết mở miệng như thế nào. Thật đúng là kỳ quái.

Lục Tự Quang đoán không ra, nếu câu nói kia cậu hỏi ra miệng, Cố An Khang sẽ trả lời như thế nào.

Cậu không biết, cậu thật sự không biết.

Cố An Khang khi đó nhất định sẽ tóm lấy cậu tức giận mà mắng: “Tôi CMN cái gì có thể cho cậu đã cho cậu, trong lòng tôi còn có thể có ai.”

5. Chương 4

“To my last lover: trên thế giới này, sẽ không còn có ai giống như tôi, chấp luyện anh như vậy.”

Nơi đó là phòng bọn họ thuê để ban nhạc tập luyện. Rộng cỡ hai mươi mét vuông.

A Sâm hôm đó chuyển bộ dàn trống kia của y vào, trong phòng luyện tập lắp thêm rất nhiều dàn Mixer track (bộ trộn âm) và mic Shure (micro không dây dành cho hát chuyên nghiệp), nhìn qua rất được. Tính toán dàn đều là tự mang đến, cho nên tiền thuê cũng tương đối rẻ một chút.

Ngày đó sau khi sửa sang xong phòng tập luyện, bốn người liền tìm nơi giải quyết bữa tối. Tên của ban nhạc cũng là khi đó mà sinh ra.

Bốn người trầm mặc đã lâu, cũng không nghĩ ra cái tên thích hợp. Suy nghĩ của Lục Tự Quang không biết là mơ hồ ở nơi nào, không đầu không đuôi mà nói một câu: “Đã vậy gọi là Đảo đi, Đảo.” Ba người kia nhìn nhau, nhưng cũng không có phản đối.

Cậu chỉ là đề nghị không cần cứ vậy thôi.

Thời điểm ấy, bọn họ đều không hề tưởng tượng ra, một cái tên chợt nghĩ ra như thế, sẽ đi theo bọn họ bao lâu.

Sau hôm đó, lúc bọn họ biểu diễn ở BELL đều sẽ mở đầu bằng “Chào buổi tối, chúng tôi là Đảo”. Mới đầu tựa hồ không quen cho lắm, về sau mỗi buổi diễn đều nhất định nói, nếu không chung quy sẽ cảm thấy thiếu đi thứ gì đó. BELL BAR cũng bởi vậy mà có thêm một lượng khách cố định.

Đúng, bọn họ đều là đảo.

Cho dù linh hồn thuộc về thành phố phồn hoa cô đơn này, cũng trước sau là một hòn đảo. Chính là cô độc như vậy, xanh thẳm như vậy. Trước hòn đảo cô độc thì sự phồn hoa của thành phố không đáng được nhắc tới, giống như nếu đem so sánh với cảm giác cô đơn to lớn, bi thương và tử vong tựa như đều bé nhỏ không đáng kể.

....

Một lần trước khi ban nhạc luyện tập, Lâm Trạch Vũ lấy ra một băng cassette. Sau khi mở lên, tất cả mọi người đều cảm thấy đây là một bài nhạc tuyệt vời.

Cậu ta rầu rĩ mà mở miệng, “Đây là bản nhạc tôi viết trước đây, ca từ vẫn chưa điền. Tôi nghĩ có lẽ sẽ dùng được.”

Sau đó, Lục Tự Quang đem cuốn băng kia mang về nghe đi nghe lại, quyết tâm viết lời.

Buổi tối hôm đó đúng lúc mưa rất to, cậu liền ngồi bên cửa sổ, cuốn băng vẫn đang chạy tuần hoàn. Cậu không nói lời nào, chỉ yên tĩnh hút thuốc, lại nhớ lại một đoạn hồi ức.

Ngay lúc đó, chuông điện thoại di động lại quấy rầy cậu. Cậu nhìn thoáng qua, là Cố An Khang.

Cậu không bắt máy. Cứ để cho tiếng chuông vang lên như vậy. Đầu kia vẫn kiên trì, cậu nhắm mắt làm ngơ.

Cuối cùng cậu đặt tên cho ca khúc kia là To my last lover . Cậu biết, đó là bài hát dành cho Cố An. Có lẽ trên thế giới này, sẽ không có ai giống như cậu nữa, chấp luyến người kia như vậy. Cái loại tình cảm cuộn cuộn không ngừng này, giống như bất luận qua bao nhiêu năm, đều nguyện ý chờ đợi. Thương xuân bi thu, thì tính là cái gì.

...

Ngày hôm sau lúc nhìn thấy ca từ, A Tề liú lười trầm trồ khen ngợi. Nghiêm chỉnh cả buổi chiều, toàn bộ để luyện tập cho ca khúc này.

Bốn người dường như là ăn nhịp với nhau, ăn ý đến kinh ngạc.

Thời điểm nghỉ ngơi nửa chừng, Lục Tự Quang đột nhiên trong nháy mắt cảm thấy, dường như bọn họ có thể đi xa hơn nữa. Không chỉ là hát ở trong Pub. Không biết là dũng khí cùng nhiệt tình từ đâu rót vào, cậu bỗng nhiên bắt đầu tin tưởng, bọn họ có thể trở thành ban nhạc số một. Cậu bắt đầu phát hiện, cái thứ giấc mộng này, tựa hồ cũng không xa như vậy.

Lâm Trạch Vũ đi lên phía trước, “Còn có thuốc không?”

Lục Tự Quang lúc này mới trở về bình thường, có chút kinh ngạc, “Không rõ lắm, để tôi tìm trong túi xem.” Lúc sau lại bồi thêm một câu, “Bằng không hỏi A Sâm ấy.”

“Không thích hút 555, ” cậu ta cười cười rút từ ngăn ngoài balo của Lục Tự Quang ra một hộp Thất Tinh cũng không còn bao nhiêu, ngậm một điếu ở miệng, hắt cảm hỏi, “Anh có muốn không?”

Lục Tự Quang lắc lắc đầu, “Tôi vốn vẫn cho rằng cậu không biết hút.”

Cậu ta cười, “Nhìn qua giống một học sinh ngoan sao?” Vừa dứt lời cách một tiếng lấy bật lửa ra châm thuốc, động tác tương đối thành thạo. Thời điểm trả thuốc lại, nhìn thấy gói kẹo ngậm kia kẹp bên trong. “Sợ khóa họng? Thói quen không tồi nhỉ.”

“Bạn gái mua cho sao?” Nhìn thấy Lục Tự Quang xấu hổ mà cười gượng hai tiếng, liền truy vấn tiếp.

Vốn dĩ không sao, vừa nghe cậu ta hỏi vậy, lại xấu hổ, “Biến.”

Vết chuyện này qua một bên không nói nữa, hóa ra Lâm Trạch Vũ cũng không có khó ở chung như lúc ban đầu nhìn qua. Khi cười rộ lên, vẫn thiếu niên như trước. Cho dù là dính bao nhiêu khuyên tai, bao nhiêu khuyên môi, cho dù là biểu cảm lãnh khốc bao nhiêu, vẫn cứ là một thiếu niên mười bảy tuổi.

Mà chính mình khi mười bảy tuổi, lại đang làm những cái gì?

....

Một đêm đó trong BELL vẫn là chật kín người. Đó là lần đầu tiên bọn cậu hát ca khúc mới, trên danh nghĩa là “Đảo”. Khán giả trước đó đã được nghe phong thanh nên cũng trở nên vô cùng chờ mong.

Ánh đèn trên khán đài dần dần mờ đi, người bên dưới cũng trở nên im lặng. Sự yên tĩnh kia, giống như là vì sự cuồng hoan sau đó làm nền cuối cùng.

Trong bóng tối, bọn cậu từng người bước lên, toàn bộ Pub đã bắt đầu rục rịch.

“Chào buổi tối, chúng tôi là Đảo.”

Dưới đài có tiếng vỗ tay cùng hoan hô.

Theo tiếng đàn ghi-ta của A Tề vang lên, ánh đèn mờ ảo cũng dần dần chiếu xuống. Đứng thẳng ở trung tâm sân khấu, là Lục Tự Quang.

Cậu hát ca khúc viết dành cho người kia, cũng là ca khúc viết cho chính mình. Không ai có thể nghe hiểu, duy nhất chỉ có bản thân cậu.

Cậu say mê như vậy, có những thanh tuyến trầm thấp chân thành như vậy, như là tính cảm nồng nhiệt trong lòng.

Cậu nhắm mắt lại, giống như thế giới này biến thành một hòn đảo cô quạnh. Chính mình cũng bị nước biển vây quanh, dường như sắp hít thở không thông.

Dear my love, - Gửi người em yêu

How are you? - Anh khỏe chứ?

I've been thinking about you. - Em vẫn luôn nhớ đến anh

I write this letter knowing it will probably never reach you. - Em đã viết bức thư này dù biết rằng nó sẽ không bao giờ đến được bên anh

Many days, - Rất nhiều ngày

As cold as winter nights - Dù lạnh như đêm đông

Have passed since that time. - Đã trôi qua kể từ thời điểm đó

My weakness - Sự yếu đuối của em

And the way in which I hurt you - Và cách mà em đã làm tổn thương anh

Disappear into the darkness. - Dần biến mất vào trong bóng tối

I know we cannot back the clock and return. - Em biết chúng ta sẽ không thể quay trở lại ngày xưa

I believe that not meeting you - Em tin rằng không gặp anh

Signifies my last love. - Tình yêu cuối cùng của em

I will never forget the tenderness you showed me. - Em sẽ không bao giờ quên sự dịu dàng anh dành cho em

You live on in each new day. - Anh là những ngày mới đang đến
Your memory brightens the sky. - Ký ức về anh soi rọi cả bầu trời
It 's like being a small lost child again. Giống như một đứa trẻ lạc đường lần nữa
Why I'm abandoned? - Tại sao em lại bị bỏ rơi?
Abandoned - Bị bỏ rơi
Abandoned
Abandoned.

Mà dưới sân khấu, cũng có một người như vậy, ánh mắt sâu thẳm trong bóng đêm như hai luồng ánh sáng lạnh lẽo, trầm mặc mà có chút đáng sợ. Hắn im lặng nhìn người trên sân khấu, không nói gì.

Lời tác giả : Trong bài có xuất hiện ca từ “To my last love”, cải biên từ một đoạn độc thoại trước đó trong “A silent letter” của HYDE (*) tại LIVE 2000.

(*) Hyde: nhạc sĩ, ca sĩ trong ban nhạc X Japan nổi tiếng của Nhật Bản
Hết chương 04.

6. Chương 5

“Cô đơn vốn không phải cảm giác từ khi sinh ra đã có mà nó bắt nguồn tại thời khắc ta bắt đầu biết yêu một người”

Cố An Khang gần như ném cậu lên ghế sa lon, lưng của Lục Tự Quang bị đập đến có chút đau. Ngay sau đó Cố An Khang liền đè lên. Cậu giãy dụa, vung tay một quyền đánh vào bụng nam nhân, nam nhân vì đau kêu rên một chút, lập tức cấn lên cổ của cậu.

Lục Tự Quang không biết cơn tức giận của người này từ đâu mà đến, có lẽ chỉ là vì cái đêm hôm mưa ấy, không để ý đến những cuộc gọi liên tục không ngừng từ hắn.

Hắn mạnh mẽ kìm hãm trên người cậu, cuối cùng cậu vô lực chống cự, chỉ có thể thuận theo mà đáp lại một chút.

Hắn liên tục lột xé quần áo cậu, dường như là mất đi kiên nhẫn mà thấp giọng mắng chửi. Giữa lúc đó hai người không ngừng trao nhau những nụ hôn sâu, mãi cho đến cuối cùng Lục Tự Quang như là thiếu đường khí, cầu xin một chút không khí, cậu nghiêng đầu đi thở hổn hển, tên kia từ cổ cậu ngẩng lên, liếm liếm tai cậu, đầu lưỡi giảo hoạt tiến vào, làm cho cậu muốn trốn tránh.

Người phía trên động tác kịch liệt, đầu lưỡi lại một đường đi xuống phía dưới quét qua đầu ngực mẫn cảm của cậu, tình dục bùng bùng. Hai người ra sức khơi mào lửa nóng của đôi phương, hắn lấy tay nắm lấy dục vọng của hai người, ra sức lộn, không ngừng trườn động lên xuống, Lục Tự Quang hô hấp càng trở nên nặng nề. Một đường hôn cuối cùng rốt cục đi tới nơi yếu ớt nhất. Người kia không có một tia do dự, đem vật ngay trước mắt ngậm vào. Trong nháy mắt được xúc cảm ấm áp bao quanh, hắn mút vào thật sâu, kích thích như vậy làm cho Lục Tự Quang suýt nữa bất tỉnh.

Cậu nhin không được lớn tiếng rên rỉ. Muốn tới, thật sự không được rồi...

“... An Khang, An Khang, không được...” Cậu định dùng sức mà đẩy hắn ra.

Hắn cũng không để ý tới, cố chấp không chịu buông ra, đầu lưỡi linh hoạt quét qua phía trước mẫn cảm. Được “chăm sóc” như vậy, Lục Tự Quang cuối cùng không thể kiềm chế mà đạt tới cao trào. Không kịp đẩy ra, cậu cứ nhiên bắn ở trong miệng Cố An Khang. Lục Tự Quang lúng túng dùng cánh tay che mắt.

Hắn nhổ thứ kia ra, rút khăn giấy lau qua loa, sau đó lập tức kéo cánh tay che mắt của cậu xuống.

“Tiểu Quang.” Đây là câu nói đầu tiên của nam nhân.

Cậu luôn không thích bị người khác gọi như vậy, trừ bỏ Cố An, ai cũng đều không được. Vì thế cậu cau mày quát, “MN, đã nói không được gọi tôi như vậy!”

Cậu đối diện với ánh mắt lạnh thấu xương của hắn, cảm thấy ánh mắt như thể sâu không lường được. Cố An Khang, cách cậu gần như vậy.

Con người tối đen ở trong bóng tối dường như trở nên phát sáng khác thường, nhưng mà, lại lạnh băng như vậy.

Cậu không nói chuyện nữa. Sau cao trào dường như có chút vô lực.

Hắn cúi người xuống hôn cậu, là ôn nhu trước nay chưa từng có.

Một khắc kia cậu cảm thấy không thể tin nổi. Cố An Khang, Cố An Khang luôn luôn nóng nảy, anh khi nào thì cũng có thể diễn tiết mục ôn nhu thế này?

Nụ hôn của hắn cũng không kịch liệt, nhưng lại làm cho Lục Tự Quang cảm thấy một trận choáng váng hoa mắt. Cảm thấy đầu óc kêu ong ong, ôn nhu như vậy, giống như là ai?

Dường như bị mê hoặc, tay cậu vòng lên cổ hắn.

Kế tiếp nháy mắt, liền bị Cố An Khang lật cả người qua. Hắn từ phía sau lưng tiến nhập vào cậu thật sâu. Tiến vào như vậy vô cùng đột ngột, lại cố tình làm cho các giác quan của cậu bị kích thích lớn nhất. Hắn bắt đầu đâm rút thật sâu, toàn bộ khuôn mặt cậu đều chôn ở dưới giường, tiếng rên rỉ dưới gối dần dần truyền tới theo tần suất đâm rút của hắn. Từ lúc bắt đầu tiến vào đến những cú co rút cực nhanh cuối cùng dường như đã qua thật lâu, hắn giữ chặt lấy thắt lưng cậu, hôn lên lưng cậu. Từng nụ hôn dọc theo xương sống đi xuống, cuối cùng đến vùng xương đùi mẫn cảm.

Cậu dường như nghe thấy hắn nói: “Chỉ có tôi từng thương em, trước đây như vậy, sau này cũng thế.”

Còn chưa kịp suy nghĩ, liền lâm vào trong đợt cao trào kế tiếp.

...

Tình sự qua đi, hai người đều trầm mặc mà hút thuốc.

Lục Tự Quang liên tục bật cái bật lửa trong tay, nhưng lại không bật được. Cố An Khang ngậm thuốc, nghiêng đầu qua, đem tàn lửa trên đầu thuốc của mình chạm tới đầu thuốc của cậu. Lục Tự Quang từ góc độ đó nhìn sang, vừa vặn nhìn thấy hắn có mi cốt (*) vừa cao vừa góc cạnh, lộ ra có chút anh tuấn.

(*) mi cốt: vùng xương gồ lên ngay phía trên lông mày

Cố An Khang rút một hơi thuốc thật sâu, từ trong ngăn tủ thấp đầu giường lấy ra một cái Zippo màu bạc, đưa cho cậu.

“Tôi ngày mai đến cửa hàng tiện lợi mua một cái là được rồi.”

Hắn thoáng nhíu lông mày, “Đâu cần lắm chuyện như vậy, đưa cậu cầm thì cứ cầm đi.”

Lục Tự Quang không có phản bác cái gì nữa.

Cậu chỉ là cảm thấy người bên cạnh này hôm nay giống như là mèo bị giẫm phải đuôi.

Cậu không biết hắn vì sao lại tức giận, không biết hắn vì sao lại ôn nhu, không biết hắn vì sao khẳng khái muốn đem cái Zippo số lượng có hạn kia cho cậu. Bởi vì theo quan điểm của cậu, đối với pháo hũ (*), những việc này cũng không nhất định phải làm.

(*) pháo hũ: chỉ những người lên giường với nhau nhưng không có tình cảm, chỉ đơn giản là vì nhu cầu thể xác.

Nhìn Cố An Khang bên cạnh thân trên xích lõa, cậu đột nhiên cảm thấy, hắn dường như rất cô đơn. Mặc dù ở bên ngoài nhìn hắn ngông nghênh vênh váo như vậy, không sợ cái gì như vậy.

Lục Tự Quang đại khái sẽ không thể hiểu được, cô đơn cho tới bây giờ cũng không phải tự sinh ra, mà là kể từ khi bắt đầu yêu một người liền bắt đầu.

...

Hút hết một điếu Thất Tinh, cậu xoay người đi ngủ.

Trong mơ cảm thấy sau lưng tựa hồ bị ai đó nhẹ nhàng ôm lấy, như là đến giữa hè, có chút ẩm ướt, có chút ấm áp.

Hết chương 05.

7. Chương 6

Đời người yên ổn, năm tháng tĩnh lặng. Tôi ngồi ở phía trước anh, anh thay tôi cắt đi những sợi tóc trên trán.”

BELL BAR dường như từ một quán bar biến thành một cái LIVE HOUSE nho nhỏ. Bởi vì có “Đảo”, cho nên khách nơi đó càng ngày càng nhiều, người đến xem biểu diễn ngày càng tăng.

Không hề chỉ giới hạn trong việc ca hát suông, những ca khúc của mình cũng luôn là tự sáng tác. Ca từ mỗi lần đều là do Lục Tự Quang viết, mà nhạc, liền giao cho ba người kia làm.

Thời điểm HIGH, A Sâm cũng sẽ hiếm thấy đùa giỡn vài cái với trống, dùi trống xoay chuyển rất nhanh, Drum solo(đoạn nhạc solo của trống) cũng đặc biệt phấn khích. Có đôi khi A Trạch trông thấy sẽ đeo đàn trên lưng một lần nữa lên sân khấu. Hai người cùng hợp tấu một đoạn.

Trong ấn tượng có một lần, sau khi kết thúc toàn bộ, A Sâm ném dùi trống xuống dưới sân khấu, đi đến trước mặt A Trạch, một phát cồng A Trạch trên lưng. Phương thức rời bar kỳ quái như vậy dẫn tới những tiếng kêu kinh hãi cùng tiếng cười lớn dưới sân khấu. A Tề ở phía sau nhìn thấy nhin không được ôm bụng cười ha hả. Bởi vì khi đó A Sâm cũng giống như một thiếu niên, rất đơn thuần.

Đó là lần đầu tiên thấy hai người bạn họ cười đến náo nhiệt như vậy, vui vẻ như vậy.

Bầu không khí thế này, tựa như thật sự đang diễn một màn LIVE. Không có bất kì phân biệt gì.

Lần đó, bọn họ ai cũng thật không ngờ, sau khi buổi biểu diễn chấm dứt, có người gõ cửa phòng nghỉ.

Người đàn ông ở cửa mặc tây trang đi giày da lấy ra danh thiếp tự giới thiệu.

Được đề cử mời đi tham gia cuộc thi giữa các ban nhạc?

Rất nhiều nhà chế tác có danh tiếng cũng sẽ đến.

“Là giả sao? Dọa người sao?” A Tề liên tục thăm thì – quả thật không thể tin được, ban nhạc ổn định mới được có mấy tháng.

Bốn người ở trong phòng nghỉ im lặng mà trầm mặc, có lẽ là nghĩ về nỗi lòng của từng người. Đến thời điểm phải đối diện, mới biết được, hóa ra mọi người, đều giống nhau.

Có lẽ con người đều là loài động vật thế này: thứ từng khát vọng sau khi đã đạt được rồi, tự nhiên sẽ tham lam mà mong muốn càng nhiều. Lục Tự Quang cũng như vậy. Nhìn thấy người trong BELL càng ngày càng nhiều, nhận được những tiếng vỗ tay cùng hoan hô như vậy, sẽ không khỏi liền muốn rảo bước đến một góc rộng xa hơn.

Nghĩ đến những lời cuối cùng của người đàn ông kia, “Tôi rất coi trọng các cậu. Hy vọng chúng ta, đến lúc đó gặp lại.”

Bọn cậu quyết định phải đi.

A Sâm châm thuốc, nhin không được khẽ cười ra, mặc dù cái năm bản thân hai mươi tuổi ấy, cũng không có hùng tâm tráng chí như vậy. Hiện tại sau bốn năm, lại có chút nghĩa vô phản cổ (làm việc nghĩa không được chùn bước).

Giấc mộng, cũng là cùng một cái.

Nhưng mà, thật sự muốn đánh trống, đó là thật sự.

...

Đến khi bàn bạc danh mục ca khúc dự thi, A Trạch mở miệng, “Bên chỗ tôi, còn có ca khúc vẫn chưa viết ra hoàn chỉnh. Có muốn cũng mang đến xem một chút hay không?”

“A Sâm, cậu có muốn áp tải cậu ta một lúc không? Như vậy sẽ nhanh hơn đấy.” A Tề đề nghị.

A Sâm không có từ chối, hút một hơi 555 cuối cùng, ném đầu thuốc đi.

“Đi thôi.” Hắt hắt cầm với Lâm Trạch Vũ đứng bên cạnh.

Đội mũ bảo hiểm lên, lại từ trong hòm đựng đồ sau xe lấy một cái ra ném cho A Trạch. Cậu ta ngoan ngoãn đội vào, ngồi ở phía sau.

“Bám chắc vào.” Chân trái giẫm lên cần phát động, xe máy vút nhanh trên đường.

Cảm giác người phía sau không bám chắc vào mình, A Sâm có chút lo lắng nghiêng đầu lại nhìn, “F*ck, đã bảo cậu bám chắc rồi mà.”

Xe máy vẫn đang ở trên đường, y thò một bàn tay ra, đem hai tay A Trạch phía sau một lần nữa cố định bên hông mình.

“Xin anh, tôi cũng không phải trẻ con.” Người phía sau xem thường nói một câu như vậy.

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Trạch Vũ, cảm thấy bộ dáng quật cường của cậu ta có chút quen thuộc.

Chơi ghita bass có chút nghiêm túc, đã từng nhìn thấy cậu ta chuyên tâm lau chùi cây đàn kia, mới biết được cậu ta có bao nhiêu yêu thích nó.

Chỗ ở của cậu ta cùng trong tưởng tượng cũng không khác là mấy. Đại khái là phòng thuê, tường trắng, rèm cửa màu cây đay. Đồ dùng trong nhà cũng không có bao nhiêu, trang hoàng cũng đơn giản. Đi vào phòng trong mới nhìn thấy, còn có đàn ghi-ta, piano, còn có mấy thiết bị đơn giản. Trên cái bàn không lớn đều là bản nhạc, có một ít đã trở thành giấy rác liên bị vo tròn ném ở trong góc.

Nhìn thấy trên bàn bày hai đĩa CD của Norther (*), A Sâm liền thở dài, “Bọn họ thật sự siêu tuyệt vời, cậu cũng thích ư?”

(*) ban nhạc của Phần Lan, âm nhạc của họ thuộc thể loại Melodic death metal

“Đúng vậy, ” Cậu ta đem một sấp bản nhạc đã chỉnh lý cẩn thận đưa cho A Sâm. A Sâm nhìn nhìn sơ qua, “Nhiều bài như vậy?” Vừa nhìn đã sững sờ, “Đây, đoạn này... Đàn ghi-ta không có cách nào làm được sao?...”

“A?” Nghi hoặc mà tiến sát đến nhìn, “... Không thể.”

A Sâm nhìn Lâm Trạch Vũ trước mắt này so với y thấp hơn nửa cái đầu, nhìn cái khuôn mặt màu đen trên môi cậu ta, bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu: “Aiz, cả ngày đeo cái này, cậu cùng bạn gái hôn môi như thế nào?”

A Trạch ngẩng đầu nhìn nhìn y, cười hỏi, “Anh có muốn thử chút không?”

“Tôi xin nhà cậu, sợ cậu rồi.” (gheo trai bị nó gheo lại sợ mất mật =))))))

A Sâm đột nhiên ý thức được nụ cười vừa rồi của A Trạch ám muội như vậy. Kỳ thực đúng là không thấy cậu ta hay cười, có thể cười nhiều cũng không xấu mà.

...

Vài ngày trước cuộc thi, đều hủy bỏ đêm diễn ở BELL BAR. Thông báo dán ở cửa BELL. Lục Tự Quang trong lúc vô tình nghe được mấy cô gái nói chuyện với nhau.

“Mấy ngày nay đều không có biểu diễn aizz, tôi thật sự rất thích cái cậu ghita bass kia, thật sự vô cùng đẹp trai a.”

“Thật vậy chẳng, rất muốn nhìn thấy...”

Cười cười, không biết tên gia hỏa A Trạch kia nghe được kiểu tán dương thế này có cười không?

Theo bản năng mà sờ vào thuốc trong túi quần, thuận tay lấy ra, là cái Zippo màu bạc của Cố An Khang. Lục Tự Quang cúi đầu nhìn thoáng qua, châm lửa. Khói thuốc dần dần tỏa ra.

...

Ngày thi đấu hôm đó, cậu cùng Cố An Khang ở trong phòng trữ đồ lầu hai cửa hiệu cắt tóc hôn nhau.

Cậu nói, “Buổi chiều tôi phải tham dự thi đấu giữa các ban nhạc.”

“Thi đấu? Cái loại phải lên sân khấu á?”

“Ừ.”

“Cái loại mà rất nhiều người đến xem?”

“Ừ ”

Cố An Khang dừng lại động tác, nhìn thẳng cậu, “DM, vì sao không nói sớm?” Lục Tự Quang ngậy cả người, sau đó bị Cố An Khang đẩy lên trên ghế.

“Lão tử làm cho cậu một kiểu đầu đi.” Dứt lời đẩy cái xe đẩy bên cạnh đến, bày ra đầy kéo và thuốc nước.

Cậu có chút giật mình, nhưng không cự tuyệt.

Đó dường như là một buổi sáng xanh tươi. Lầu hai của cửa hiệu cắt tóc nhỏ tồi tàn, chỉ có hai người bọn họ.

Cậu từ trong gương nhìn chăm chú vào người kia đang cắt tóc cậu, tựa hồ chỉ có thời điểm đang làm việc, mới có biểu cảm nghiêm túc. Trước đây từng gặp qua Cố An Khang táo bạo, Cố An Khang hạ lưu, Cố An Khang nổi giận, hôm nay thấy được Cố An Khang nghiêm túc.

An Khang chú ý tới tầm mắt của cậu, cười lưu manh, “Sao nào, mê lão tử rồi?”

“Đi chết đi.” Lục Tự Quang dời tầm mắt đi.

Ngoài cửa sổ, là cây ngô đồng (*) cao lớn, xanh um tươi tốt, còn có ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống dưới lưu lại những hình bóng chằng chịt.

Thời gian dường như tĩnh lại.

Trước khi rời đi, Lục Tự Quang ném về phía người đầu kia một cái bật lửa nhựa màu lam.

“Dùng tạm.”

Hết chương 06.

8. Chương 7

“Chỉ là một chiếc Zippo màu bạc bản số lượng có hạn, một hộp kẹo ngậm chưa mở giấy gói, nhưng dường như lại có độ ấm vô hạn.”

Thời điểm Lục Tự Quang mang theo kiểu tóc gọn gàng đẹp vô cùng xuất hiện, A Tề thậm chí khoa trương mà huýt sáo, “Nếu tôi là phụ nữ, khẳng định sẽ yêu cậu.”

Cố An Khang vốn dĩ muốn thay cậu nhuộm cả đầu màu đỏ, hần đặc ý cười: “Đa sắc.”

Có điều bị Lục Tự Quang cự tuyệt. Chất tóc của cậu luôn rất tốt, từ trước đến nay không muốn bởi vì nhuộm uốn mà làm hỏng đi.

“MN, có mấy sợi tóc mà cậu cũng đau lòng.” Người phía sau tựa hồ tức giận nói một câu như vậy, cậu không thèm để ý đến hần.

...

Trước khi cuộc thi bắt đầu, toàn bộ ban nhạc đều ở hậu trường làm công việc chuẩn bị cuối cùng. A Tề đang không ngừng nói câu có câu không, A Sâm châm thuốc cười, “A Tề cậu hồi hộp?”

A Tề giơ chân, “Cút – ông đây mới không hồi hộp.”

A Trạch đeo đàn trên lưng không nói lời nào, chỉ lười nhác tựa vào tường, không biết đang nghĩ cái gì.

Lục Tự Quang bị nhân viên công tác kêu đi bốc thăm, lấy cái này quyết định trình tự lên sân khấu.

Đây cũng không phải cuộc thi hướng vào phạm vi công chúng rộng rãi chiêu mộ đăng kí, mà là do một số công ty ngầm tổ chức. Nếu không bởi vì được người đàn ông xa lạ kia mời, bọn họ căn bản không có tư cách dự thi.

Số ban nhạc tham gia không quá ba mươi nhóm, nhưng nhìn như đều có chuẩn bị trước.

Lục Tự Quang nhìn nhìn cái hộp thăm màu đỏ bị phong kín, đưa tay vào.

Hơn ba mươi con số, nếu như có thể bốc được số ở giữa đổ về trước, không thể nghi ngờ là thăm tốt nhất. Đầu ngón tay như là bị rất nhiều tờ giấy lướt qua, rốt cuộc vẫn chưa lấy được tờ nào.

Cuối cùng bất chấp tất cả rút ra một tờ, đưa cho nhân viên công tác. Tờ giấy từng chút được mở ra – số hai mươi chín.

“Ôi MN, thoát rồi. Đó không phải là gần áp chót sao.” Ở hậu trường, A Tề hai tay ôm đầu.

A Trạch liếc một cái, “Ổn rồi... Biểu diễn thứ mấy cũng không sao cả.”

A Sâm cũng cười cười, như là tin tưởng chắc nịch: “Rất tốt a, áp chót.”

Bốn người ở hậu trường im lặng chờ đợi, cũng thường xuyên nhìn màn biểu diễn trên sân khấu.

Dường như có một tay trống hạng ba nào đó bởi vì quá lo lắng, dùi trống bị trượt từ trong tay ra ngoài; dường như lại có một người hát chính nào đó hát được một nửa vì xấu hổ mà đã quên lời; cũng nghe thấy những bài rất tuyệt, những khúc đàn ghita solo rất xuất sắc. Nghe thấy có nhóm nhạc hát lại bài đang thịnh hành, có ban nhạc hát những giai điệu gốc xa lạ với mình.

Phần biểu diễn của mỗi ban nhạc đều không vượt quá một ca khúc. Phần lớn đến một nửa, sau đoạn điệp khúc cùng đàn ghi-ta solo sẽ bị hô dừng.

Khi số thứ hai mươi bảy lên sân khấu, Lục Tự Quang rốt cục cảm thấy nhẩn nại không nổi, lấy Thất Tinh ra muốn hút. Sắp tới rồi, sắp tới rồi, nói không hồi hộp đó là gạt người.

“Này, còn hút sao?” A Trạch hỏi, “Cũng sắp đến rồi.”

Lục Tự Quang nhìn nhìn chiếc Zippo màu bạc đã giơ lên trong tay, nghe lời mà buông thuốc xuống, nhét vào trong bao. Trong ngăn phía ngoài cùng còn có hộp kẹo ngậm vẫn chưa mở kia, cậu cúi đầu nhìn, lại dường như không có gì, đóng túi lại.

Cậu ngậm nga trong lòng ca khúc chút nữa phải hát, đó là bài A Trạch viết sớm nhất. Đại khái là khi 15 tuổi, hoặc là sớm hơn. Cậu khâm phục, trong lòng A Trạch sao lại có nhiều giai điệu như vậy.

Sau khi mấy người sửa lại một lần nữa cho phù hợp, ca khúc đã không còn đơn điệu như vậy.

Ca từ cũng là viết sau đó, Lục Tự Quang lấy tên Ánh lửa.

Cho em một chút lửa, em sẽ bùng cháy cho anh xem

Cách em rời đi rất đơn giản, trên con đường đó một lần nữa gặp lại anh

Anh gọi em một tiếng, trong mắt ánh lên tình yêu

Khi đến số thứ hai mươi tám, A Tề cũng có chút kiềm chế không được, “Tôi đi vệ sinh.”

“Thật vô dụng.” A Sâm cười y.

Trước khi lên sân khấu, một lần nữa gặp được người đàn ông xa lạ kia. Hắn đi tới nói chuyện với Lục Tự Quang, “Nhóm các cậu còn chưa lên?”

Lục Tự Quang cười cười, “Sau một số nữa.”

“Vây chúc thành công.” Người đó cười cười, cùng cậu bắt tay.

Lục Tự Quang trong đầu liệu mạng muốn nhớ lại tên của người đàn ông này, cái tên phía trên danh thiếp đưa cho cậu kia, cuối cùng vẫn là không nhớ ra.

Trên sân khấu truyền đến âm thanh của người chủ trì, “Kế tiếp hoan nghênh số thứ hai mươi chín, Đảo, mang đến ca khúc Ánh lửa”. Đầu óc Lục Tự Quang có chút kêu ong ong. Bốn người ở hậu trường không hên mà cùng chồng tay lên nhau, “One, two, three, GO!”

Chung quy vẫn phải có ước mơ, cho dù gần hay xa.

Hết chương 07.

9. Chương 8

“Một đời này, tôi đã leo khắp Thập Vạn Đại Sơn (*), không đợi đến kiếp sau, chỉ vì một hồi gặp gỡ người.”

A Trạch ngồi chỉnh thử dàn âm thanh, âm trầm âm bổng trầm lắng vang lên không ngừng. Điện thoại kêu không biết bao nhiêu lần, Lục Tự Quang mới nhìn đến. Trông thấy tên người gọi, nghe máy.

“F*ck lão già nhà cậu, sao lâu như thế mới nhận điện.” Thanh âm và cách nói chuyện quen thuộc.

“Mới nhìn thấy.”

Nghe thấy âm thanh ồn ào bên đầu này, đầu kia điện thoại muốn hỏi “CMN cậu đang lên sau lưng lão tử vùng trộm với người khác hả” nhưng cũng đành nuốt xuống, “Đang tập luyện?”

Lục Tự Quang có chút nghe không rõ tiếng trong điện thoại, quay đầu lại đưa mắt ra hiệu với A Sâm đang ở bên cạnh, chỉ chỉ ra bên ngoài, ý bảo ra ngoài nghe điện thoại, liền mở cửa đi ra.

“Anh vừa rồi nói gì, đang tập nhóm, bên trong rất âm ỉ.”

“Ầm đến nghiêng trời lệch đất, không cần cậu nói lão tử cũng nghe thấy.” Đầu kia dừng lại, cẩn cẩn dục dục, lại hỏi: “Kết quả thế nào?”

Lục Tự Quang ngồi xuống bậc thang, hỏi ngược lại “Anh nói xem?”

Nghe ra ý cười mơ hồ bên này, người đầu kia cười to ra, “F*ck! Thực sự thành công rồi? Xếp thứ mấy? Bạc mấy?” Vừa mới dứt lời, lại vẫn tiếp tục, “MN, tôi vui mừng đến choáng váng rồi, không cần hỏi khẳng định xếp thứ nhất đi!”

Hắn dường như còn hưng phấn hơn so với chính mình. Bộ dáng vui vẻ, giống như một đứa nhỏ.

Lục Tự Quang bắt đầu dĩ cười, “M*, anh hưng phấn cái rắm. Vẫn chưa xong đâu, mấy ngày nữa còn thi đấu bán kết. Đâu ra dễ dàng thứ nhất như vậy?”

“Oh, còn đấu bán kết?” Hắn không rõ quy định thi đấu lại thân thiết hỏi, “Khi nào?”

“Thứ bảy tuần sau.” Không biết là vì sao, Lục Tự Quang bỗng nhiên rất muốn hỏi, anh có muốn đến xem hay không?

Người kia cứ như biết được tâm tư của cậu, “ĐM, thứ bảy lão tử phải làm việc.”

Có chút may mắn không hỏi ra miệng, “Thôi đi anh, đến đây anh nghe cũng không hiểu.” Không biết phải nói cái gì, đành phải cười nhạo hắn không hiểu âm nhạc.

“MN, lão tử không thưởng thức được âm nhạc, thưởng thức người thì cũng có thể đi?” Dường như có cái gì đó đã bị phá vỡ, bất an mà bổ sung một câu, “Nhiều người như vậy, lão tử không tin xem không đúng giờ.”

Lục Tự Quang cười nhạt một tiếng, “Cúp máy đây, phải đi vào rồi.”

Hắn ừ một tiếng, cúp điện thoại.

Hắn đứng ở trước cửa sổ thật lớn sát đất, trầm mặc nhìn hai hàng ngô đồng bên đường.

Cậu cũng không phải người con trai đầu tiên của hắn. Trước đây không phải chưa từng cùng người khác lên giường, chưa từng làm tình. Tính cách không giống nhau, diện mạo không giống nhau. Cái gọi là pháo hũ, chẳng qua là ban đêm tìm lấy một chút hơi ấm của nhau, hừng đông hôm sau lại như người xa lạ mà thôi.

Chính là vì cái gì, cố tình chính là người này, lại làm cho hắn từng có ý nghĩ muốn dừng lại.

Cậu không đẹp trai tuấn lãng, ngược lại, khuôn mặt kia còn có chút non nớt giống trẻ con; cậu cũng không có gia tài bạc triệu, cũng không đủ ngoan ngoãn, tính tình còn có chút cứng đầu.

Thế nhưng, cố tình lại là cậu. Có thể mũi dất mũi mình mà đi, dường như chỉ có cậu.

Hắn đột nhiên cảm thấy bản thân hình như có chút rơi vào tay giặc.

Hơi chút ử rữ, không biết là bởi vì sợ hãi phần cảm tình này không chiếm được hồi báo, hay là không cam lòng người nhắc đến chuyện tình yêu trước là mình.

MN, thực CMN.

“An Khang, số 16 muốn uốn tóc nguội, đi uốn cho cô ấy đi!”

Có người gọi hắn, hắn đáp lại một câu, “Đến ngay.”

...

Đấu bán kết dùng ca khúc nào, bọn họ gần như không cần nghĩ gì khác mà đạt thành nhất trí, là bài đầu tiên Lục Tự Quang viết lời To my last lover”.

A Tề nói khi hát bài này ở Pub, phản ứng của mọi người cũng không tồi. Thay vì mạo hiểm dùng một ca khúc chưa từng hát, chỉ bằng đánh cược một phần thắng thật lớn vào bài này.

Thôi tùy đi, sao cũng được. Chỉ cần là ca khúc hay khiến cho người ta cảm động, dùng bài nào cũng không sao cả.

Trong lòng Lục Tự Quang nghĩ như vậy. Nhưng cũng có chút rung động, không biết là bởi vì lại nhớ tới Cố An hay là cái gì. Phải nói, cậu chưa từng quên anh.

Mà bài hát này, cuối cùng có thể giúp cậu đạt tới giấc mộng xa nhất kia sao? Cậu không biết.

...

Thời điểm đấu bán kết dĩ nhiên đã không còn sự khẩn trương như lúc mới đầu.

Hơn 30 ban nhạc, cuối cùng chọn ra mười nhóm xuất sắc tiến vào vòng đấu bán kết cuối cùng. Bọn họ dường như cũng có quyết tâm như vậy, giống như thắng thua cũng là để khẳng định bản thân

Trong tòa nhà tổ chức trận bán kết, có vẻ có càng nhiều người đến.

Trước khi đi vào hậu trường, có một cô gái khuôn mặt quen thuộc đã chạy tới nhắc nhở, hình như là đã hạ quyết tâm rất lớn để đi tới, “Bởi vì không biết, cho nên khi đấu vòng loại không tới, nhưng hôm nay tôi sẽ ở bên dưới theo dõi! Các anh phải cố lên a.”

Hình như là khách cũ ở Bell. Đã nghe bọn họ biểu diễn rất nhiều lần, mỗi lần đều đứng ở vị trí rất sát phía trước, bởi vậy Lục Tự Quang có chút ấn tượng.

“Cám ơn.” Sau khi nói cảm ơn liền về đi về phía sau sân khấu.

A Tề phía sau đùa có chút đắc ý cười nói, “Hóa ra còn có hậu viện đoàn (*) ha.”

(*) hậu viện đoàn: nhóm lập ra để ủng hộ thần tượng của mình, giống như Fan club chính thức.

Gần sát giờ diễn, A Sâm đưa cho Lục Tự Quang một chai nước, “Muốn uống không?”

Cậu lắc đầu, lại dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, từ trong túi lấy ra gói kẹo ngậm kia, mở giấy gói, ném một viên vào miệng.

Trong khoang miệng lập tức tràn ngập hương vị bạc hà mãnh liệt, còn có một chút ngọt ngào.

Ngọn đèn trên sân khấu tối dần đi, trong bóng tối bọn họ đi tới giữa sân khấu. Âm thanh đàn ghi-ta cùng ghita bass chậm rãi vang lên, Lục Tự Quang nhẹ nhàng khép mắt lại.

I will never forget the tenderness you showed me.

You live on in each new day.

Your memory brightens the sky.

It's like being a small lost child again.

Why I'm abandoned?

Abandoned

Abandoned

Abandoned.

Những ca từ quen thuộc kia do cậu hát ra, từng câu từng chữ.

Cậu hát: “Tôi giống như quay trở lại quá khứ, trở thành một đứa trẻ bị lạc đường. Vì sao, vì sao tôi bị bỏ rơi?”

Cậu không biết rằng mình chưa bao giờ bị vứt bỏ.

Cậu không biết rằng thời điểm cậu tự cho là đang liều mạng đuổi theo một người, lại đang được một người khác theo đuổi.

Cậu nhạy cảm ý thức được có một người đàn ông hình như không thích bài hát này, nhưng cậu cũng sẽ không biết người đó sẽ cố ý đổi ca đề đến xem cậu.

Người đàn ông kia đứng ở một hàng trong góc khuất cuối khán phòng, dùng một cái bật lửa nhựa màu xanh rở tiền, châm một điếu thuốc. Hắn đứng ở trong bóng tối, cô độc như vậy.

Hết chương 08.

10. Chương 9

“Thâm tình chính là một việc bi kịch, cần phải lấy cái chết mới có thể ngừng lại”.

Tin tức tựa hồ truyền đi rất nhanh, dường như đều biết bọn họ bởi vì biểu diễn xuất sắc ở cuộc thi giữa các ban nhạc mà được mời gia nhập công ty giải trí SIESTA.

Bọn họ rất nhanh sẽ phải rời khỏi thành phố này.

Rời khỏi nơi này, đến một thành phố khác, điều này rốt cục có ý nghĩa ra sao, Lục Tự Quang không biết. Tới B thành, ở một thành phố chân chính thuộc về Rock and Roll kia sẽ có cuộc sống như thế nào, gặp kiểu người như thế nào, cậu cũng không biết.

Đó là một đêm vui hết mình cuối cùng ở BELL. Đó tựa hồ cũng là, một lần bọn họ biểu diễn thời gian dài nhất ở BELL, như là một màn từ biệt chân chính.

Mỗi người đều rất HIGH.

Trong thời gian nghỉ ngơi, Lục Tự Quang bị mấy người quen dưới sân khấu chúc cho vài chén, sau đó lại tiếp tục hát.

Dùng hai ca khúc chủ chốt, chính là bài bọn cậu hát khi dự thi, “Ánh lửa” và “To my last lover”.

Đối mặt với những gương mặt vô cùng quen thuộc trong BELL BAR, lúc cuối rời đi, bị mọi người dưới sân khấu hét ầm lên, A Sâm bị yêu cầu tiếp tục làm tài xế của A Trạch, “Phải công đi một vòng mới được a!”

A Sâm bất đắc dĩ cười, ở trước mặt A Trạch hạ thất lưng xuống.

Thật sự là đi quanh sân khấu một vòng.

Không khí trong PUB sôi động giống như LIVE HOUSE vậy.

A Trạch treo ở trên người đàn ông cao 1m85, gương mặt chạm vào bờ vai của y dần gục xuống, uống rượu nên hai má có chút nóng lên.

Sau khi chấm dứt bốn người lại bị kêu từ phòng nghỉ ra uống rượu.

Lăn qua lăn lại đến quá nửa đêm, đám người gần như mới giải tán.

A Trạch bị chúc đến không xong, đi đường cũng thất tha thất thểu.

“Tôi gọi một chiếc xe đưa y về. A Tề, muốn đưa cậu một đoạn hay không?” A Sâm vẫn còn tỉnh táo. Không phải y bị chúc chưa đủ nhiều, mà là tửu lượng của y quá tốt.

“Yên tâm, ông đây rất khỏe. Rẽ một cái liền đến, rất gần.” A Tề khua tay cự tuyệt.

“Cậu thì sao?”

Lục Tự Quang nhìn nhìn A Sâm diu A Trạch say như chết, “Không cần. Cậu đưa tên kia đi đi, tự tôi đi vẫn được.”

Cậu rất tỉnh táo mình muốn đi đâu, cậu rất rõ ràng người mình muốn từ biệt nhất là ai.

Có một người như vậy, vô cùng muốn có được, đã muốn rất nhiều năm như thế, cho tới hôm nay, phải rời đi rồi, nhưng vẫn không thể chiếm được. Cậu khẽ cười thầm, đại khái chính là thế này, có một số người, đời này bạn đều không chiếm được, nhưng chung quy luôn có một loại cảm giác có thể giữ ở trong lòng, có thể giữ thật lâu. Rốt cuộc là bao lâu, đại khái là cả đời đi.

Một mình đi thật lâu, nhưng trước sau vẫn không thể đến nơi.

Chẳng lẽ thật sự là say sao? Nếu không đi lâu vậy tại sao vẫn chưa đến? Cái góc đường và số nhà mà mình từng ngồi đó lặng lẽ trông ngóng không biết bao nhiêu lần kia.

Cậu xoa đôi mắt có chút chua xót, nhìn thấy mình đang đứng ở dưới khu nhà kia —— nhưng không phải là nơi ban đầu muốn đến.

Không biết tại sao lại dùng những bước chân vô lực đi đến cái tầng gác kia thế này. Chuông cửa quen thuộc nhưng trong bóng đêm lại sờ thế nào cũng không thấy. Tùy tiện đập cửa sắt hai cái, đợi hồi lâu bên trong cũng không nghe thấy động tĩnh.

“MN” trong lòng cậu mắng một tiếng, “Lại đi lêu lổng ở đâu rồi...”

Liên cứ thế ngồi xuống trước cánh cửa, nền xi măng lạnh lẽo. Đầu tựa vào cửa sắt, có chút mệt mỏi, vì thế nhắm mắt lại.

Kỳ thật cũng không lâu lắm, nhưng Lục Tự Quang cảm thấy hình như đã ngủ rất lâu rồi.

Dường như ngửi thấy mùi khói thuốc có chút quen thuộc, như là Marlboro. Hơi hơi mở mắt ra, liền trông thấy gương mặt người kia.

“F*ck, lão tử còn tưởng rằng cậu chết rồi.”

Rạng sáng, hần xuống lầu mua một gói thuốc lá, đi lên liền nhìn thấy có người ngã ngồi ở cửa nhà mình.

Kéo cánh tay Lục Tự Quang vòng qua cổ mình, một tay xoay chìa khóa mở cửa đồng thời hỏi, “Cậu uống nhiều quá hay là làm sao?”

Cậu dựa vào bên tai An Khang, cười trầm thấp, nghe thấy nhưng lại có chút chua xót, cậu nói: “Tôi phải đi rồi.”

Cổ An Khang dừng một chút, nắm chặt cánh tay của cậu, “MN, nói nhắm cái m* gì thế.”

Cậu không trả lời, sắp qua hôn hần.

Cổ An Khang, anh sẽ luyến tiếc tôi sao?

Bọn họ làm tình. Từ trên sàn nhà đến trên giường, đòi hỏi lẫn nhau rất nhiều lần mới chịu từ bỏ mà dừng lại.

Tình sự (make love) qua đi, Lục Tự Quang trái lại càng tỉnh táo. Cậu nghe thấy bên tai có thanh âm quẹt lửa, quay đầu qua nhìn, trông thấy Cổ An Khang dùng cái bật lửa nhựa màu lam kia. Chất lượng không tốt, bật hai lần mới chịu sáng lên. Đó là một cái bật lửa giá rẻ, ở bất kỳ một cửa hàng tiện lợi nào đều mua được, không nghĩ tới hần thực sự dùng.

Trong lồng ngực có chút buồn, dường như không biết mở miệng thế nào. Thời gian trầm mặc rất lâu, cậu nằm nghiêng, đưa lưng về phía Cổ An Khang. Mùi Marlboro nồng đặc từ phía sau truyền tới, cậu biết hần vẫn đang hút.

Phía sau rất lâu không có động tĩnh, đoán chừng hần có lẽ là ngủ rồi. Bởi vậy mới có được một tia dũng khí, cậu nhẹ giọng mở miệng.

“An Khang.” Đó là lần đầu tiên ngoại trừ lúc làm tình cậu gọi hần như vậy, sau cùng cậu nói: “Tôi thật sự phải đi rồi.”

Phía sau như trước vẫn không có một chút tiếng động, vì thế cậu liền nhắm mắt lại.

Sớm ly biệt cũng tốt nhỉ? Đó là một ngày tháng tư trong xanh, mùa hè cũng sắp đến rồi.

Hết chương 09.

11. Chương 10

“Muốn yêu tới Thương Sơn Nhĩ Hải, nhưng tôi chỉ có hai bàn tay trắng, lại không dám yêu cầu em dừng lại chốc lát vì tôi.”

Khi Cổ An Khang đi vào BELL, nơi đó người vẫn đông như trước. Nhưng người hát trên sân khấu, lại không phải là Lục Tự Quang. Không biết là ban nhạc hạng ba ở đâu đến, hoàn toàn là trình độ nghiệp dư.

Cổ An Khang bắt mắt bĩu môi, đi đến trước quầy bar giữ một người phục vụ rượu lại liền hỏi.

“Anh nói Đảo sao, bọn họ không biểu diễn ở đây nữa. Nghe nói bọn họ ký hợp đồng với SIESTA. Công ty còn quyết định cho bọn họ đến B thành phát triển đây.”

Hắn ngẩn ngơ.

MN.

Hắn đột nhiên nhớ tới một câu mang theo chút men say của Lục Tự Quang đêm hôm trước, cậu nói “Tôi phải đi rồi.”

Thực CMN. Hắn cứ nghĩ rằng cậu thực sự say.

...

Lục Tự Quang và bọn A Tề thanh toán tiền thuê nhà một tháng cuối cùng, đem cái phòng thuê để luyện tập kia trả lại. Đi đến dưới lầu, trông thấy có một người đang ngồi trên cầu thang trước cửa hút thuốc, động tác hút thuốc mang theo quen thuộc, tàn thuốc rơi đầy mặt đất bên chân. Đầu lệch về một bên, bộ dạng âm trầm giống như một con thú dữ tàn bạo.

Người kia nhìn thấy cậu đi đến, ném điếu thuốc xuống dùng chân dập tắt. Không nói hai lời ném cậu vào trong phòng, “Thịch-” một tiếng đóng sầm cánh cửa, không đợi cậu kịp bật đèn, nụ hôn của hắn đã hạ xuống, kịch liệt mà nóng nảy.

F*ck, Cổ An Khang anh lại làm cái trò gì.

Dùng sức đẩy hắn ra, “F*ck, anh làm cái gì đấy?”

Hắn hơi hơi nheo mắt lại, đôi mắt trong bóng tối gần cậu như vậy, “Cậu phải đi?” Thanh âm lạnh như băng.

Lục Tự Quang trong lòng co rút, “Ừ.” Là quyết định của công ty.

Động tác của người kia dừng lại vài giây đồng hồ, ngay sau đó lại ôm chặt lấy cậu. Trong nháy mắt cậu liền rơi vào trong một lồng ngực hữu lực, kinh ngạc hồi lâu không ghen ra được một câu.

Cho dù bị người đàn ông này hôn, bị hắn thô bạo tiến vào, nhưng đối với một cái ôm như vậy, lại vô cùng xa lạ. Giống như cho tới bây giờ đều chưa từng, chưa bao giờ ôm nhau như thế. Lục Tự Quang giờ phút này, chỉ cảm thấy ngực ầm ầm đau.

Cuối cùng, cậu nghe thấy bên tai vang lên thanh âm như vậy: “Ở bên tôi đi.”

Giờ khắc này, như thiên toàn địa chuyển (trời đất quay cuồng), giống như là sắp không thở nổi.

Cổ An Khang nằm ở trên người cậu, không lưu lại bất cứ đường sống nào tiến vào cậu, một lần so với một lần càng mãnh liệt. Cảm thấy phần thân của mình đã ngắc đầu được người kia chà xát, cậu ôm chặt lấy tấm lưng dày rộng của hắn.

Cũng không lâu sau, hắn liền đỡ cậu ôm lên, để cậu ngồi khóa ở phía trên. Tiến vào rất sâu – khoái cảm nháy mắt kéo đến như vậy khiến cho cậu nhịn không được thở gấp. Cậu ngồi cưỡi ở trên người hắn, chuyển động thăm dò cùng hắn hôn môi. Chóp mũi hai người dựa vào nhau gần như vậy, cảm nhận được hơi thở quen thuộc của nhau. Vừa nghĩ đến người này sắp không còn ở bên nữa, trái tim liền giống như sắp bị khoét rỗng.

Bọn họ làm rất nhiều lần, có lẽ là đều hiểu, ly biệt đã gần kề, cho nên mới cố gắng muốn lưu lại thứ gì đó.

“Anh lại bắn ở bên trong.” Lòng mày Lục Tự Quang giống như sắp nhấn thành hình chữ bát.

“F*ck, dù sao tôi cũng không có bệnh, ” An Khang lại giả bộ lỗ mãng, “Bằng không chúng ta mang bao lại làm thêm một lần nữa?”

“Đệt!” Vô lực ngã vào trong lòng hắn, cúi đầu gào lên.

...

Bọn họ đều trầm mặc.

Lục Tự Quang bỗng nhiên nhớ tới lời nói bên tai cậu lúc này khi người kia ôm cậu. Hắn nói: “Chúng ta ở bên nhau đi.”

Bên nhau.

Nghe giống như một lời hứa hẹn. Cậu không biết phải làm sao, tìm không được từ nào dùng để trả lời.

Cũng chính là trong nháy mắt, có loại xúc động, dường như phải ra vẻ bình tĩnh mà hỏi, “Này, nếu luyện tiếu thì đi cùng tôi đi a” nhưng chung quy vẫn không mở miệng.

“Ngủ đi.” Cậu giống như ngày thường, quán chần xoay người liền ngủ.

Nhưng An Khang lại có chút khác thường lật bờ vai của cậu lại, ở giữa lòng mày cậu hôn xuống thật sâu.

Cậu không kịp nhắm mắt, chỉ trông thấy An Khang phóng đại trước mắt. Thô bạo cương quyết ban đầu giống như đều biến mất không thấy tăm hơi, chỉ nhìn thấy hàng lông mày sắc bén như lưỡi kiếm của hắn, khóe mắt, còn có thâm tình mơ hồ kia.

Độ ẩm trên trán nóng vô cùng mà sâu sắc, coi như là ly biệt.

An Khang cái gì cũng không có nói, cái gì cũng không hứa hẹn.

Có lẽ Lục Tự Quang sẽ không biết.

Kỳ thật nhiều lời như vậy, nhiều hứa hẹn như vậy, đều ở thời điểm sắp nói ra thì chết nơi cổ họng.

Hắn vốn muốn nói: “Làm người của tôi đi, về sau lão tử sẽ nuôi em.”

Hắn vốn định nói: “Ở lại đi, hoặc là tôi sẽ đi cùng em.”

Nhưng vừa nghĩ tới người hắn yêu muốn đi tới một thành phố khác theo đuổi khát vọng, mình lại vẫn còn ở lại cái tiệm cắt tóc rách nát kia làm tóc, điều gì muốn nói đều thu trở lại.

Tôi đây hai bàn tay trắng, không cho em nổi hứa hẹn, không dám tự đại yêu cầu em vì tôi mà ở lại.

Tôi không biết còn có thể lấy cái gì đến để yêu em.

...

Sáng sớm hôm đó, Cổ An Khang bụng đói kêu ầm ĩ, mở tủ lạnh nhà Lục Tự Quang ra, lại không có gì cả, hai cái bánh mì quá hạn, trên mặt còn nổi lên nấm mốc.

“F*ck, cái gì cũng không có, cậu sống như thế nào vậy!?”

“Trong tủ có mì ăn liền đó.”

Mở ngăn tủ ra, mấy gói mì thật sự rơi xuống.

“F*ck!”

Nghe thấy người kia trong phòng bếp lại bắt đầu miệng đầy lời thô tục, Lục Tự Quang an tâm cười cười.

Cậu xoa xoa tóc, đi vào phòng tắm. Khi tắm được một nửa, tên kia thô lỗ mà đập cánh cửa phòng tắm kêu bang bang, “Cậu cọ cái gì chứ, nhanh lên chút!”

“Đệt, giục cái m* gì chứ. Anh vội đi tiểu hay sao?” Nhịn không được cãi lại.

Lúc đi ra nhìn thấy người kia hai chân bắt chéo, ngồi ở bên cạnh bàn ăn. Nhìn thấy mình đi ra, hắn dụi tàn thuốc thúc giục, “Nhanh lên a, mỳ của lão tử sắp trưng rồi.”

Giờ mới nhìn thấy hai bát mỳ còn nóng hôi hổi trên bàn.

Hắn cầm đũa bắt đầu ăn, qua hai miếng, ngẩng đầu thấy Lục Tự Quang vẫn đứng ở chỗ cũ, “F*ck, còn không lại đây?”

Cậu túm khăn trên cổ lau lau mái tóc ướt sũng, sau đó ngồi ở đối diện người kia, bắt đầu ăn mỳ – quả nhiên, đã có chút trưng, nhưng đơn giản vẫn là nóng hổi, bằng không ăn vào trong dạ dày sao lại ấm nóng đến vậy.

Hết chương 10.

12. Chương 11

Tôi dùng thời gian của một điều thuốc để nhớ đến anh, còn có một bát mỳ Dương Xuân rất ngon kia nữa.”

Thời điểm máy bay bắt đầu chạy lấy đà cất cánh, Lục Tự Quang ngồi ở vị trí gần cửa sổ trầm mặc. Nhìn thấy đường băng thẳng tắp kéo dài ra xa cùng không trung rộng lớn bao la, trong lòng không hiểu sao trống rỗng. Đến lúc thật sự bay lên, màng tai bị tiếng động cơ kích thích có chút đau.

Cậu đột nhiên nhớ tới, mình còn chưa kịp cùng Cố An nói lời từ biệt.

...

Buổi sáng hôm đó, An Khang không có ca làm.

Muốn ngủ nướng, lại tỉnh dậy từ rất sớm. Cứ như vậy, vẫn nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, định làm cho mình rơi lại vào trong mộng. Bên tai tựa hồ đều là âm thanh ù ù của máy bay cất cánh, hắn chỉ cảm thấy lòng khó chịu vô cùng.

Đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tủ thấp, mỗi một giây âm thanh chuyển động tích tắc đều có thể nghe được. Một giây lại một giây, một phút lại một phút.

Mười giờ.

Rất nhanh sẽ đến.

Cố An Khang vắt cánh tay ngang trên hai mắt. F*ck, hắn mắng ra thành tiếng, Lục Tự Quang em chừng nào thì mới có thể trở về.

...

Ngày cũng cứ như vậy tiếp tục qua đi.

Bọn họ vừa đến thành phố xa lạ này, mới đầu cũng không thể quen với cuộc sống nơi đây.

Lá cây bạch quả rơi xuống đầy con đường, giẫm chân lên trên có thể nghe thấy thanh âm lá vỡ ra, lạnh thấu xương như vậy.

Tuần đầu tiên, Lục Tự Quang làm rơi mất di động trong một PUB.

“F*ck.” Cậu mất kiên nhẫn mà mắng.

“Không sao, dù sao số điện thoại có thể bổ sung lại, còn điện thoại, mua một cái mới đi.” A Sâm vỗ vỗ vai cậu an ủi.

Lục Tự Quang có chút buồn bực mà cau mày.

Trong cái di động kia, nhiều người như vậy, đều sẽ bởi vậy mà mất đi liên lạc. Giống như Cố An, cũng như An Khang.

Cậu ngửa đầu, bất đắc dĩ dự định mặc kệ, nếu thật sự đã định trước phải quên đi, thì đành cứ như vậy mà quên thôi.

Mua một chiếc di động mới, đem các số vốn có thêm lại vào.

Nếu tôi không đi tìm anh, vậy, anh sẽ tìm đến tôi sao?

...

Gần như nửa năm, công ty không có bất kì hoạt động gì, chuyện ra Single cứ kéo dài lại kéo dài. Để tích góp từng chút một nhân khí, chỉ có thể trước tiên cứ biểu diễn ở PUB và LIVE HOUSE.

S-mith là LIVE HOUSE loại nhỏ bọn họ biểu diễn lần đầu tiên ở B thành, lấy tư cách khách mời biểu diễn của một ban nhạc khác mà lên sân khấu.

Lục Tự Quang ở phía sau sân khấu dùng Zippo châm một điếu thuốc, im lặng chờ đợi.

Bọn họ làm khách mời, chỉ hát một bài “To my last lover”.

Lục Tự Quang từ từ nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh của rất nhiều người.

Mà khi cậu mở mắt ra lần nữa, đứng ở hàng đầu tiên đã không phải là những khuôn mặt quen thuộc kia nữa, ở trong bóng tối nơi phương xa, cũng sẽ không có một người đàn ông trầm mặc ngồi ở trước quầy bar hút thuốc như vậy nữa.

Cái gì cũng đều không giống. Có giống, thì chỉ là tiếng vỗ tay.

Thế nhưng trong lòng vẫn cứ cảm thấy có chút cô tịch, giống như một kẻ ngao du rời nhà đã quá lâu rồi, cuối cùng cũng sẽ nhớ nhà.

Giấc mộng dường như lại trở nên xa xôi.

Cậu đột nhiên cảm thấy có chút mờ mịt, không biết ý nghĩa của việc mình tới đây đến tột cùng là gì.

Nhưng mà, trước sau vẫn nhẫn nại không biểu hiện ra ngoài.

Sau đó mãi cho đến mùa đông, “Ánh lửa” trở thành Single đầu tiên của Đảo được phát hành, ca khúc đang một lần nữa được sửa lại. Ngoại trừ cố gắng cho ra Single, biểu diễn ở LIVE HOUSE vẫn cứ tiếp tục.

Nơi này quả thật là thành phố của Rock and Roll, mỗi đêm đều có thể nhìn thấy các chàng trai lưng đeo ghita đi lại trên đường. Các PUB và LIVE HOUSE cũng tràn đầy biểu diễn của các ban nhạc.

Thời điểm bận rộn nhất, bốn người thường xuyên chen chúc trong phòng thu âm không lớn lắm kia, biểu diễn mỗi lần lại càng tốt hơn. Khi đói bụng bốn người cùng nhau ăn hai bát mì ăn liền. A Tề luôn giống như trẻ con đem đĩa ăn với vào trong bát của Lục Tự Quang tranh mỳ với cậu.

Ngày “Ánh lửa” thu xong, đã rất khuya rồi. Bốn người vẫn đói, dàn hàng đi trên đường nơi thành phố xa lạ này.

Ở trong một dãy quán ăn lớn, A Trạch giống như bị đông lạnh đến ho xù xụ, hít hít mũi gọi một bát mỳ nóng hổi.

Lục Tự Quang bỗng nhiên như là nhớ ra cái gì đó, ngừng đầu hỏi chủ quán, “Có mỳ Dương Xuân không?”

Ông chủ gật gật đầu, “Có a.”

A Tề cười rộ lên, “F*ck, cậu bị khủng hoảng kinh tế hay là làm sao? Ăn mỳ nước?”

“M*, ông đây thích ăn đấy.”

A Sâm và A Tề gọi cơm rang cũng liền qua loa cho xong.

Đợi đến lúc mỳ bùng lên, Lục Tự Quang nhìn hai ba cọng hành nổi trên bề mặt, mùi hương bốc lên, tựa hồ không có nồng đậm như khi đó. Hay là do trời quá lạnh, mũi cũng mất đi cảm giác rồi?

Cầm lấy đôi đũa ném một miếng, nóng hôi hổi. Nhưng không có tôm nõn, không có mùi vị thơm ngon như vậy.

Hóa ra không phải mỳ Dương Xuân tiệm nào ăn cũng ngon.

Tựa hồ có chút bí ai.

Số điện thoại vẫn là số đó, nhưng trước sau vẫn không nhận được cuộc gọi quen thuộc ấy.

Những câu nói hạ lưu mà thô tục kia, thật sự đã rất lâu rồi không nghe thấy.

Có đôi khi một mình, khó tránh khỏi sẽ lại nhớ tới cái đêm tháng tư kia.

Chiếc bật lửa màu lam giá rẻ cậu đưa cho hắn, mùi Marlboro, vẻ mặt ôn nhu mơ hồ hiếm có của người kia, cuối cùng là nụ hôn nóng rực in trên trán cậu.

Hắn nói, “Ở bên tôi đi.”

Lục Tự Quang không nhớ rõ ngay lúc đó tại sao mình không trả lời.

Hiện tại ở lầu dưới chỗ ở của cậu có một cửa hàng tiện lợi. Cậu nhớ rõ đêm đó cậu xuống lầu mua thuốc, nhân viên nói Thất Tinh bán hết rồi, cậu vốn muốn đi, nhưng lại vô tình trông thấy hộp Marlboro màu trắng.

Cậu mở ra hút, dùng cái Zippo màu bạc kia châm lửa.

Ánh lửa rất sáng, in trên mặt của cậu.

Cậu ngồi ở trên bậc thang dưới lầu, cầm điếu thuốc hút một hơi, có chút sặc.

Đợi cho đến khi hút xong một điếu thuốc, ngón tay sớm đã bị đông cứng trong gió lạnh. Thở ra đều là khói màu trắng, sau đó trong đêm đen chậm rãi biến mất không thấy tăm hơi, có chút giống với nhớ nhung.

Người đàn ông kia đã từng dường như nhẹ nhàng băng quơ nói, “Sau khi châm lửa xong sẽ vẫn cháy, lúc bị lạnh cóng còn có thể sưởi ấm tay, CMN Zippo chính là hay ở điểm ấy.”

A, ảm. Rất ảm.

Tôi liền dành ra thời gian một điếu thuốc, nhớ đến anh, không biết có đủ hay không.

Hết chương 11.

13. Chương 12

Những lời muốn nói, rõ ràng là thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng lại chỉ là vền vền vài câu.”

Đó là lúc mười giờ đêm ở Smith.

Vừa đẩy cửa ra liền trông thấy toàn người đang lắc lư theo nhạc.

Dán trên cửa, chính là áp phích tuyên truyền Single thứ nhất của Đảo “Ánh lửa”. 1000 đĩa trong mong đợi toàn bộ đã được bán hết.

Đây là lần đầu tiên bọn cậu biểu diễn ở S-mith một lần nữa từ sau khi phát hành “Ánh lửa”.

Trong phòng nghỉ phía sau mở hệ thống sưởi hơi, A Trạch vẫn cảm thấy lạnh, đi đến trước điều hòa vặn nhiệt độ lên hai độ, lúc này mới ngồi vào chỗ của mình, làm kiểm tra lần cuối cho ghita bass. Đàn của A Tề đã đeo ở trên người, dĩ nhiên là một bộ dạng không thể chờ đợi thêm được nữa.

Mười giờ đúng, màn biểu diễn chính thức bắt đầu.

Bọn họ từ sau cánh gà đi ra, chợt nghe thấy tiếng hoan hô dưới đài của khán giả. LIVE HOUSE nho nhỏ chen chúc khoảng hơn ba trăm người.

Lục Tự Quang hát “Ánh lửa”, lại hát mấy ca khúc khác nữa. Đến cuối cùng còn đem cả ghế cao lên sân khấu, bắt đầu ca khúc mà những fan quen thuộc của bọn họ đều biết “To my last lover”.

Đó sẽ là Single thứ hai ngay sau đó của Đảo. Ca khúc đã hoàn toàn thu xong, chỉ xem lượng tiêu thụ của “Ánh lửa” mà quyết định ngày tung ra.

Đối với bất kì một ban nhạc mới nào của công ty, 1000 đĩa toàn bộ bán sạch không vốn là điều ai cũng không ngờ được.

Thời gian biểu diễn cũng không dài, ngừng lại tiếp tục chẳng qua cũng chỉ một giờ.

Cuối buổi diễn, A Sâm công A Trạch lên, ở trên sân khấu không lớn chạy băng băng, bên dưới vẫn như trước là tiếng la hét chói tai. Thói quen kết thúc như vậy, đối với khán giả trong S-mith, hoàn toàn là xa lạ. Nơi này không phải BELL, không có những thính giả quen thuộc bọn họ hơn nơi đó.

Bọn cậu trở lại phòng nghỉ hậu trường, A Sâm lấy ra 555 liền hút, chợt nghe động tĩnh ở ngoài cửa.

A Trạch đứng ở cạnh cửa thuận tay mở ra, nhìn thấy nhân viên S-mith đang một cô gái mặc trang phục Punk. (*)

(*) trang phục Punk: loại trang phục hầm hố cá tính của những người thích nhạc Rock:)

Nhìn thấy cửa bị mở ra, cô gái liền chạy tới, cầm một cái gói to đưa cho A Trạch, “Lâm Trạch Vũ, tôi thực sự thích anh chơi ghita bass, này là tặng cho anh a... Các anh phải cố lên a.”

“A?” A Trạch lúc này mới có chút giống trẻ con, cười nói, “... Cảm ơn cô.”

“Không cần không cần.” Cô gái xoay người đi, trước khi rời đi còn quăng một ánh mắt xem thường đối với nhân viên ngăn cô lúc trước.

“Thực thẳng thắn a, ” sau khi đóng cửa lại, A Tề huyết sáo, “Này, là cái gì thế? Mở ra xem một chút đi.”

Mở gói ra, A Trạch nhìn không được kinh hỉ (kinh ngạc + vui vẻ), “Là Hi-lite nhập khẩu a!”

(*) Hi-lite: một loại thuốc lá “xịn” của Nhật

A Sâm dập luôn điếu 555 trên tay, “Hi-lite?”

“Hồi xưa từng được hút một lần, thuốc Nhật Bản, tôi thấy hút rất ngon, chỉ là trong nước không mua được.”

Lục Tự Quang nghiền ngẫm nở nụ cười, “Con gái bây giờ, bắt đầu lưu hành tặng thuốc sao? Ngay cả cậu thích Hi-lite cũng biết.”

A Trạch nhìn cái hộp Hi-lite màu lam yêu thích không buông tay.

“Này, tôi nói cậu, chính là vị thành niên a, xin cậu hút ít thuốc đi một chút a.” A sâm vừa lấy ra một điếu 555 nữa, vừa khuyên nhủ A Trạch như thế.

A Trạch quay đầu qua, mắt húng khinh bỉ y, “Anh ít gà mẹ đi.”

...

Ngày đó, chụp hình bìa cho Single “To my last lover” và áp phích tuyên truyền.

Lục Tự Quang bị đẩy đi làm người mẫu, nhìn ba tên kia nhàn nhã ngồi ở phía sau, cậu nhìn không được trên trán nổi gân xanh.

Để phối hợp với ca từ của bài hát, bìa Single yêu cầu Lục Tự Quang cùng nữ người mẫu được mời đến làm ra hình ảnh dịu dàng mà mờ ám. Nghe thấy vậy trước khi bắt đầu quay chụp A Tề ở phía sau càng không ngừng huyết sáo, Lục Tự Quang lập tức cho y một ngón giữa, khiến y im tiếng.

Công việc chụp hình đúng giờ bắt đầu, nhiếp ảnh gia vừa chỉ đạo vừa chụp.

“Nhìn sang phải một chút, thêm một chút nữa... Đúng, tốt, cứ như vậy!”

“Đến gần vào một chút, đúng, gần một chút.”

“Ánh mắt phải dịu dàng một chút, tưởng tượng cô ấy là người yêu mà cậu xa cách đã lâu nay gặp lại a...”

CMN.

Nghe đến đó, Lục Tự Quang không khỏi muốn chửi người.

CM cái gì gọi là xa cách đã lâu gặp lại.

F*ck, người yêu cái gì, tôi vẫn CMN chưa có.

Mấy tấm hình chụp vài cái nguyên một buổi sáng, làm cho người ta cơ hồ mất đi kiên nhẫn.

Cũng may thành phẩm cuối cùng cho ra còn vừa mắt, hiệu quả làm cho người ta vừa lòng.

“To my last lover” đồng dạng là 1000 bản, bắt đầu từ đêm Giáng Sinh 24/12 chính thức nhận đặt hàng trên mạng.

Mãi cho đến ngày phát hành được định ra, Lục Tự Quang mới ý thức được hóa ra một năm nay đã kết thúc nhanh như vậy. Chỉ chớp mắt, đã tới Giáng Sinh.

Hình như là vào thời điểm mùa đông sắp qua đi, gặp được người kia, sau đó liền bắt đầu tham lam đòi lấy lẫn nhau, thời gian bên nhau chẳng qua cũng chỉ có hai tháng, phần lớn đều là vào đêm đen tĩnh lặng, mới có thể có lý do gặp mặt. Hiện giờ một năm đã sắp qua, xa cách đằng đằng tận tám tháng.

Lục Tự Quang thầm cười bản thân, thời gian dài như vậy, cũng đủ để hấn lại đi ôm người khác.

Câu chuyện vào mùa xuân kia, dường như đã bắt đầu mơ hồ phai màu.

Nhìn đĩa “To my last lover” trên tay, ca từ tâm tâm niệm niệm rốt cục cũng làm ra, trong lòng Lục Tự Quang vô cùng kiên định.

Cậu nhớ mang máng địa chỉ của người kia, dựa vào ấn tượng viết xuống.

Cổ An, đây là bài hát viết cho anh, hiện giờ đem nó gửi cho anh.

Trong thư kèm theo tấm thiệp Giáng sinh, lời chúc mừng lại vô cùng đơn giản, vắn vắn vài câu: “Giáng Sinh vui vẻ. Tôi ở B thành, sống rất tốt, không cần lo lắng.”

Rất nhiều thời điểm chính là như vậy, rõ ràng là thiên ngôn vạn ngữ (trăm ngàn lời) muốn nói, nhưng cuối cùng lại chỉ tóm lại thành một thể này.

Nhìn đĩa còn lại trong tay, Lục Tự Quang chần chờ.

Không biết nếu tên kia sau khi nhận được, trông thấy hình bìa, có thể không đầu không đuôi gọi một cuộc gọi đường dài tới hỏi, “F*ck, cậu ở sau lưng tôi trộm đi với phụ nữ!” hay không?

Lục Tự Quang cười nhạt, đem CD còn lại kia cất vào trong túi.

Hết chương 12.

14. Chương 13

Gần một năm nay. Muốn nghe thấy giọng nói của em, muốn đến sắp phát điên; muốn gặp em, muốn đến phát điên”.

Mùa đông năm nay tuyết tới không nhanh không chậm.

Đêm Giáng Sinh có tuyết tựa hồ mang một màu sắc khác, nhưng ngoại trừ việc phát hành Single, đêm nay vẫn bình thường vô vị.

Buổi sáng ngày hai mươi lăm, Lục Tự Quang cuộn tròn ở trong chăn ấm áp. Ánh mặt trời mơ hồ phía sau rèm cửa chiếu vào, cậu nhắm mắt không nhìn.

Sau khi thức dậy nhìn thấy, chính là thành phố này được bao trùm bởi tuyết, toàn bộ là một màu trắng thuần, hết sức đẹp đẽ.

Có chút nhớ S thành. Đó là phía Nam chắc sẽ không có tuyết.

Đêm trừ tịch (đêm 30, giao thừa), ở S-mith, tất cả ca sĩ của SIESTA đều tham gia một màn LIVE. Sau khi chấm dứt, lập tức chính là buổi fan meeting cho Single “To my last lover” của Đảo.

Đó là một đêm vui hết mình không ngủ. Ngày đó, tuyết đã rơi khá nhiều.

Tại buổi fan meeting, bọn họ đã gặp được cô gái kia, cô gái từng đến xem trận thi đấu vòng bán kết giữa các ban nhạc, cô gái mà mỗi lần đều đứng ở hàng đầu tiên ở BELL xem bọn họ biểu diễn.

Lúc đến phiên cô, cô cười nói: “Này.”

Lục Tự Quang ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái liền nhận ra.

Cô cố ý từ S thành bay tới xem buổi diễn năm mới của Đảo. Cô nhóc hưng phấn nói, “Single ở trên mạng tôi đều mua rồi, thật vất vả mới đặt được a, nghe hay vô cùng!”

Cô bắt tay từng người bọn họ. Đến lượt Lục Tự Quang, cậu đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay ấm áp, giống như mang theo độ ẩm và chào hỏi từ phương Nam.

“Chút nữa ở quảng trường phía trước còn có bắn pháo hoa, chơi vui vẻ nha.” A Tề cũng nhiệt tình tiếp chuyện cô bé kia.

Cô nhóc gật gật đầu cười rồi đi, dấu chân còn lờ mờ trên mặt tuyết chưa tan kia.

Cùng fan bắt tay, kí tên, sau khi kết thúc cũng sắp 0 giờ.

“Này, cùng đến quảng trường xem pháo hoa đi.” A Tề vẫn là như vậy, thích xem náo nhiệt.

Đám đông chật ních.

Trên quảng trường đầu cũng là dòng người di động, hình như tâm tình mỗi người đều rất tốt đẹp chờ mong thời khắc năm mới bắt đầu.

Lục Tự Quang lấy một điều thuốc ra, nhiều người nên đường như cũng không có cảm giác lạnh như vậy, nhưng náo nhiệt thế này, cũng giống như một người khác.

“Này, đến phía trước xem thôi!” A Tề ở trong đám người nhảy vài cái, kéo Lục Tự Quang đi về phía trước. Dòng người chen chúc thiếu chút nữa tách bọn họ ra. Không dễ gì chen tới phía trước, A Tề thoải mái cảm thán, “Oa, ở góc độ này đến lúc đó khẳng định nhìn thấy vô cùng rõ ràng, sướng.” Hé miệng, khói trắng tỏa ra.

Nhìn xung quanh, cũng không thấy A Sâm cùng A Trạch. Lục Tự Quang hỏi, “Hai tên kia đâu rồi?”

“Hửm?” A Tề như là mới phát hiện không thấy hai người, khoát tay nói, “Đại khái là bị người chen đến chỗ nào rồi đi?... Không sao, dù sao cũng không phải trẻ con.”

Tới khi gần 0 giờ, âm thanh đếm ngược trên quảng trường chấn động cả tai.

Mỗi người đều giống như dốc hết toàn lực mà hô to, mười, chín, tám, bảy, sáu, năm... Sắp rồi, sắp rồi. Lục Tự Quang nhắm mắt lại, bên tai tràn ngập giọng nói của đám đông, cuộn cuộn không ngừng mà vang đến, giống như con sóng triều kéo ra.

Bốn, ba, hai, một, không!

Pháo hoa nổ rộ giữa trời cao trong một khắc thấp sáng cả một khoảng không.

Liên tiếp là tiếng hoan hô của đám người cùng tiếng pháo hoa phát ra, cuối cùng tụ thành từng tiếng nổ lớn. A Tề nhìn pháo hoa bắn rực rỡ trên trời cao, kích động kéo kéo ống tay áo Lục Tự Quang.

Cách một lớp quần bò mỏng manh, di động trong túi quần rung lên.

Lấy ra xem, nhưng là một dây số và mã vùng xa lạ.

Chần chờ một hồi mới tiếp, lại hoàn toàn không nghe được âm thanh từ đầu kia điện thoại. Bên tai đều là tiếng vang của pháo hoa bắn lên cùng tiếng nhảy nhót của đám người.

Lớn tiếng alo hai lần, vẫn cứ không nghe được đáp lại của đầu kia. Bất đắc dĩ ngắt điện thoại.

Không nghĩ đến chính là, chưa qua một phút đồng hồ sau, điện thoại lại gọi đến. Vẫn là cái dây số xa lạ kia.

“A Tề, tôi đi nghe điện thoại!” Trong hoàn cảnh ồn ào, cùng A Tề nói chuyện cũng phải lớn giọng.

A Tề nhìn điện thoại trong tay Lục Tự Quang, gật gật đầu.

Đi ngược lại với dòng người tựa hồ là chuyện lao lực cỡ nào, Lục Tự Quang lúc này mới biết. Vừa không chú ý đã bị dẫn đến chỗ khác, giống như một con thuyền nhỏ bé vô lực. Điện thoại nắm chặt trong tay vẫn duy trì liên tục vang lên.

F*ck, vì sao đều thích đến chỗ náo nhiệt như vậy! Cũng sắp bị chen chết rồi.

Rốt cục rời khỏi đám người, mới nhận điện thoại.

“Alo –?”

Cái cậu nghe được, chỉ có âm thanh điện thoại tút tút lạnh như băng.

Đầu kia đã ngắt máy.

F*ck, ai a? Không thể chờ một chút sao, lão tử phải liều chết tìm cách đến đây đây.

Tắt di động, bỏ vào trong túi. Lục Tự Quang rút điều thuốc ra ngồi xuống.

Không biết là bởi vì đêm đã khuya, hay là rời khỏi đám đông, có chút lạnh. Zippo châm lên điều thuốc, nhưng không có tắt đi. Ánh lửa vẫn toát ra, tay trái tiến lại gần, đem ánh lửa nho nhỏ kia vây quanh. Giống như thật sự có một chút ấm áp. Phần tàn đã cháy hết trên đầu lọc rơi xuống mặt tuyết, biến mất không thấy.

Lục Tự Quang hút một hơi Thất Tinh, neho mắt lại, nhìn pháo hoa vẫn đang không ngừng bắn lên sáng rực trên bầu trời chỗ cũ kia.

Di động lại rung lên.

Số điện thoại, vẫn là số kia.

Cậu có chút không kiên nhẫn kẹp điều thuốc, “Alo?”

Đầu kia mang theo chút ý cười, “Năm mới vui vẻ.”

Lục Tự Quang ngẩn người, tro trên đầu lọc rớt xuống.

Một lần nữa cầm điện thoại xuống, nhìn nhìn dây số điện thoại kia – là xa lạ, chưa từng thấy.

“F*ck, em vẫn không có lên tiếng a. Nhận điện thoại của lão tử kích động đến không thể mở miệng hay sao?”

Dây số là xa lạ, nhưng thanh âm lại quen thuộc như vậy.

“... Em không phải là đã quên lão tử rồi chứ?”

Nghe thấy nam nhân đầu kia điện thoại nói như vậy, Lục Tự Quang ném điều thuốc trong tay xuống rống lên, “Cút, trừ anh ra còn có thể có người nào thanh âm dễ tiện như vậy?”

Người kia ha ha cười rộ lên, “M*.... Lão tử nhớ em muốn chết.”

Bỗng nhiên nghe thấy một câu như thế, trong lòng Lục Tự Quang rút mạnh một cái, cứ nhiên cái mũi có chút chua xót.

“Anh đấy, năm nay lạnh không, ở nơi này đang có tuyết rơi.” Giống như sợ điều gì đó, nhanh chóng chuyển đề tài, “Còn có, số này của anh là thế nào? Anh dùng số điện thoại nào?”

Hắn bên đầu kia trầm mặc một hồi, “... Nơi này cũng lạnh, tuyết rơi thật lớn.”

Lục Tự Quang vừa định mở miệng hỏi “Năm nay chỗ chúng ta cứ nhiên cũng có tuyết rơi?” Lời còn chưa ra miệng, chợt nghe thấy hắn tiếp tục nói: “Tôi đang ở Luân Đôn.”

“Thành thật” một lúc, đầu óc giống như bị gõ một cái.

“Cái gì?”

“A, chuyện này rất phức tạp, lão tử hiện tại lười nói rõ cho em. Em bây giờ ở đó thế nào? Tết âm lịch có rảnh không, tôi qua khoảng thời gian này là về rồi, đến lúc đó em tắm rửa ở trên giường chờ tôi.”

Người vẫn cứ lưu manh như vậy, nói vẫn là những lời hạ lưu.

Nghe thấy câu này, không khí xúc động ban đầu đã hoàn toàn không còn. Như vậy cũng tốt, nghe thấy mấy câu như thế, ít nhất làm cho Lục Tự Quang tin tưởng, thật sự là người kia.

Nhịn không được cùng hắn làm ầm ĩ, “Cút m* anh đi – ”

.....

Hắn ở trên đầu phố Luân Đôn tuyết rơi, tiêu sạch tiền lẻ trên người, trong buồng điện thoại gọi cho Lục Tự Quang. Căn đúng thời gian, bấm xuống dây số đã có thể đọc lâu lâu kia.

Tuyết vương ở trên đỉnh đầu của hắn, hắn không hề để ý, chỉ mang ý cười đầy mặt, cùng người trong điện thoại nói ầm ĩ.

Gần một năm rồi.

Muốn nghe giọng nói của em, muốn sắp phát điên.

Muốn gặp em, muốn sắp phát điên.

Luôn cố nén nhớ nhung, bởi vì chỉ khi tôi đi được xa hơn, những lời tâm tình và đối thoại đó mới có tư cách để nói; những hứa hẹn kia, cũng mới có thể cho em.

Hết chương 13.

15. Chương 14

“Tôi đã từng hy vọng mãnh liệt rằng anh có thể hạnh phúc, nhưng mà, chỉ cần vừa nghĩ đến niềm hạnh phúc kia không có một phần của tôi trong đó, vẫn cảm thấy rất buồn.”

Lúc Lục Tự Quang đi từ trong phòng ghi âm ra, người chế tác nhanh chóng đưa di động cho cậu, “Đã kêu rất lâu rồi a.”

“Cảm ơn.” Sau khi nhận lấy liền mở ra cuộc gọi trước đó, nhìn thấy một dãy số.

Cố An.

Vội vàng nhấn nút gọi lại. Mới vang lên một cái, đầu kia liền nghe máy, tốc độ nhanh như vậy, bỗng nhiên làm cho cậu có chút không biết trả lời như thế nào.

“Tiểu Quang a, là anh này.”

“Vâng, có chuyện gì vậy?” Giả vờ một bộ dáng thoải mái, giống như rất tự nhiên mà đối đáp.

“CD cậu ký tên anh đã nhận được rồi, nghe rất hay đó. Năm mới vui vẻ a, tuy hơi muộn một chút.”

Lục Tự Quang nghe thấy đầu kia có chút tiếng cười trầm thấp, có chút hoảng hốt, “Không sao. Gần đây sao rồi?”

“Rất tốt a. Đúng rồi, nói cho cậu biết một tin tức vô cùng tốt a.”. Ngữ khí người đầu kia là hưng phấn không chịu nổi.

Nhắm mắt lại đều có thể tưởng tượng ra vẻ mặt vui vẻ của anh, quen thuộc như vậy, “Gì thế, chuyện gì mà làm cho anh vui vẻ như vậy?”

“Anh và A San sắp kết hôn rồi! Surprise (ngạc nhiên) chứ!”

Mắt cậu đang hơi nhắm đột nhiên mở ra – Kết hôn? A San?

Hắn là cô bạn gái sau khi anh cùng Lâm Lâm chia tay, nghe nói là một cô gái tính tình tốt lắm. Bọn họ yêu nhau đã lâu rồi. Tốt nghiệp đại học liền kết hôn, thật không ngờ lại thực sự nhanh như vậy.

Cậu nói không ra lời. Surprise sao? Surprise này không khỏi hơi quá lớn đi.

“Alo? Tiểu Quang, còn nghe hay không?”

Cậu gạt gạt sợi tóc trước trán, nhướn hàng lông mày “A, vẫn đang nghe. Chúc mừng anh a, tốc độ thật đúng là nhanh mà.”

“Cảm ơn, cảm ơn. Thời gian tổ chức hôn lễ đã định rồi, khoảng Tết âm lịch, không biết cậu bên đó có thể về hay không? Thiệp mời anh cố ý giữ lại cho cậu đó.”

A, cố ý để lại thiệp mời cho tôi sao.

“A, Tết âm lịch sao. Tôi bây giờ vẫn không thể xác định sắp xếp công việc bên này a, đến lúc đó gọi lại cho anh được không?”

“Ok a, vậy sau khi có kế hoạch cậu nhớ rõ nói cho anh biết.”

“Được, không thành vấn đề. Tôi hiện giờ vẫn có công việc, dập máy trước.”

Bọn họ cứ như vậy nói bye bye.

Rời đi lâu như vậy, chưa bao giờ dám chờ mong điện thoại của Cố An, nhưng một khắc trông thấy kia vẫn là vui sướng như vậy.

Chẳng qua, cũng theo đó mà đến, lại là một cái “kinh hi” như vậy.

Sẽ ở tổ chức vào Tết âm lịch sao? Thật tốt, ngày cũng chọn ngày vui mừng.

Cậu chạy vào WC, đóng cánh cửa lại. Từ từ nhắm hai mắt hồi tưởng lại hết thấy.

Tết âm lịch.

Cậu dường như mơ hồ nhớ tới, còn có một người đàn ông cũng nói, Tết âm lịch muốn gặp cậu. Muốn cùng cậu lên giường.

Hai người này diện mạo tương tự, cậu sắp bị bọn họ quay chết mắt.

Từng tuyệt vọng nghĩ, nếu Cố An có thể dứt khoát nói những lời độc ác với cậu, bảo cậu biến thái, tên gay chết tiệt cách xa anh một chút, có lẽ hiện tại sẽ không đau như thế.

Sảng khoái mà cho một dao, đoạn tuyệt tất cả đường lui, chung quy cũng tốt hơn nhiều so với hiện giờ nửa sống nửa chết trái tim cứ treo lơ lửng như vậy.

Cố An, anh giống như ngọn đèn chớp chờn nằm trên trục hoành, có thể sưởi ấm đôi mắt của tôi, nhưng tôi lại vĩnh viễn không thể chạm đến..

Tôi đã từng hy vọng mãnh liệt rằng anh có thể hạnh phúc, nhưng mà, chỉ cần vừa nghĩ đến niềm hạnh phúc kia không có một phần của tôi trong đó, vẫn cảm thấy rất buồn.

Hết chương 14.

Trước khi sang chương 15, mình muốn nói qua với các bạn một chút về dụng ý của tác giả ở chương này (cái này Cận không hề nói trực tiếp, là do mình đọc phần comment bên dưới chương truyện này trên Tấn Giang, thông qua phần nói chuyện của Cận và độc giả mình mới biết).

Một số chi tiết ở chương này Cận đã dựa vào cuộc đời tác giả Nam Khang (bút danh Bạch Khởi) để viết - giống như một cách Cận tưởng niệm một người đại thần mà Cận rất kính trọng, rõ ràng nhất chính là chi tiết Tiểu Quang đã từng yêu Cố An rất lâu nhưng đổi lại, chỉ là cái tin anh sẽ kết hôn với một người con gái khác.

Về tác giả Nam Khang có lẽ hầu hết mọi người đều biết đến anh và thông tin về anh đã có rất nhiều người viết cho nên mình sẽ không nói thêm gì nữa, (dành cho những bạn nào chưa biết có thể tìm hiểu thêm tại link này:), điều duy nhất có thể nói về anh mãi mãi chỉ là hai chữ “thương tiếc”. Đã biết về anh từ rất lâu rồi, từ khi mới đến với đam mê, nhưng mỗi lần đọc lại những bài viết về anh, cảm xúc vẫn là buồn như vậy:”

Dưới đây là một bình luận của độc giả mà Cận đã trả lời, còn mấy cái nữa nhưng cái này tóm gọn nhất nên mình đã chọn dịch nó.

Ni Mộc (30/07/2009 16:14:10): Nam Khang...lúc biết được tin dữ kia, đã buồn một thời gian rất dài.

Những câu chữ thâm tình như vậy, không có kinh nghiệm như vậy cho dù tôi có nói cảm động ra sao thì đó cũng là một loại khinh nhờn.

Nguyễn Nam Khang bên thế giới kia được an lành.

→ Tác giả trả lời (31/07/2009 00:37:34): Ủm, tôi cũng thế. Lúc đó còn cố ý vì vậy mà viết một tùy bút. Nhưng đợi đến khi lời văn ra rồi, cảm thấy như thế nào cũng không thể viết ra loại thương tâm cùng tuyệt vọng kia. Chỉ hy vọng anh ấy ở thiên đàng hạnh phúc vui vẻ, kiếp sau gặp được một người yêu càng đáng giá hơn.

16. Chương 15

“Sống giữa đất trời, thời gian thoáng vụt qua liền biến mất (*). Mà anh lại là ánh dương ấm áp, là vạn phúc an khang.”

(*) nguyên văn câu này là “Nhân sinh thiên địa chỉ gian, nhược bạch câu chi quá khích, hốt nhiên nhi dĩ” .Đây là một câu trong sách Trang Tử, người xưa ví mặt trời với ngựa trắng (bạch câu), nói “Bạch câu quá khích” (bóng ngựa phi qua khe hở) để ví thời gian trôi qua rất nhanh như ánh mặt trời xuyên qua khe hở.

Bọn họ bắt đầu chuẩn bị ra album.

Ca từ vẫn như cũ phần lớn là do A Trạch viết. Thời điểm bốn người cùng một chỗ thảo luận, sẽ lấy bài hát của bản thân ra, sau đó quyết định lựa chọn một số trong đó.

Bài hát “Hướng về nơi ấm áp” cũng là trông thấy vào thời điểm đó.

A Sâm đưa ra giai điệu và lời bài hát, “Nhạc là cùng A Trạch biên soạn, còn lời là tôi tùy tiện viết một chút.”

“Nhanh như vậy sao? Lời viết tốt lắm?” Lục Tự Quang cười nhận qua xem, là một bản nhạc chậm. Mơ hồ ngâm nga vài câu, ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn.

Xem tới điệp khúc cuối cùng, bỗng nhiên giật mình. Ca từ viết như vậy: hướng dương ấm áp, vạn phúc an khang.

Nhìn thấy hai chữ kia, giống như bị cái gì đánh trúng một phát.

“Sao rồi?” A Tề cũng tiến sát lên nhìn, nhỏ giọng đọc ca từ, lập tức híp mắt cười nhạo A Sâm: “Này, cậu thật sự là siêu phiền tình đó.”

“Thôi xin cậu, lần đầu tiên viết, cổ vũ là chính có được không?”

A Trạch hai tay để túi quần, “Lời có thể sửa lại, chủ yếu là nhạc. Cảm thấy thế nào?”

Đúng là nhạc của ca khúc rất tuyệt.

“Đoạn này...” Nhìn thấy thắc mắc của Lục Tự Quang, A Sâm đứng lên, đi tới hỏi: “Như thế nào?”

“Đoạn này solo?”

“Cậu sẽ thổi kèn ác-mô-ni-ca đi?” A Sâm cười hỏi.

“... Phải cùng với đàn ghi-ta solo cùng nhau?”

“Đúng vậy.”

Quả thật là điểm sáng.

Như vậy, đàn ghi-ta sẽ không bị quá đơn điệu.

“A? Phối hợp cùng đàn ghi-ta, có phải có chút kỳ quái hay không?” A Tề ngẩng đầu lên hỏi.

“Có thể thử một lần a.” Lục Tự Quang đi qua, ra dấu với A Tề trên bản nhạc, “... Giống đoạn này, cậu có thể trực tiếp hạ xuống nửa nhịp, khi đến đoạn này, kèn ác-mô-ni-ca liền trực tiếp bắt vào...”

Nhìn Lục Tự Quang cùng A Tề đang thảo luận rất sôi nổi, A Trạch lấy từ trong túi ra một đôi dùi trống, vỏ bọc còn chưa mở, ném cho A Sâm.

A Sâm vừa thấy vỏ bao, có chút kinh ngạc, “Tama sao?”

A Trạch nở nụ cười, “Nhìn hai cây củ của anh dùng cũng sắp nát ra rồi. Đổi một đôi đi.” Đi đến trước bàn, rút một chiếc Thất Tinh của Lục Tự Quang ra hút, nhú nhú lông mày, “Nghe nói dùng rất tốt, này, nếu anh đánh thấy không sướng khoái cũng không được tùy tiện ném đi a.”

A Sâm cũng cười, “Cảm ơn.” Nghĩ thầm, dùi trống Tama, ai sẽ dùng mà không thích chứ?

Rồi sau đó, mỗi lần LIVE cũng không thấy y dùng đôi dùi trống kia. Ban đầu A Trạch không hiểu, sau lại thấy A Sâm mỗi lần biểu diễn xong đều đem dùi trống ném về phía khán giả, cậu dường như liền hiểu được. Không phải không thích, cũng không phải dùng không quen, mà chỉ là luyến tiếc.

Rất nhanh liền đến năm mới.

Kỳ thật cũng không có thời gian rảnh rỗi. Bởi vì chuẩn bị cho album, rất nhiều chuyện phải làm gấp.

“Cố An có gọi cho cậu không?” A Sâm cùng A Trạch vừa mới rời khỏi phòng thu âm, Lục Tự Quang hút Thất Tinh hỏi A Tề bên cạnh.

A Tề đeo đàn, “Không có a, ” một bộ dạng không sao cả, “Lại nói tiếp, anh ta cũng thật lâu không liên hệ với tôi, đại khái chắc vẫn không biết tôi và cậu đang ở cùng một ban nhạc đi. Sao thế?”

Lục Tự Quang hút một hơi thuốc, thở dài, “Hôm trước, tôi gửi CD có kèm chữ ký cho anh ấy, sau đó anh ấy gọi điện cho tôi... Anh ấy nói, anh ấy sắp kết hôn, bảo tôi Tết âm lịch trở về tham dự.”

“F*ck. Khốn nạn!” A Tề ngừng chỉnh đàn trong tay, mắng lên.

Trong ba người, A Tề cùng Lục Tự Quang quen biết thời gian lâu nhất. Từ thời học sinh, bọn họ đã cùng nhau tham gia câu lạc bộ Rock and Roll, cùng nhau trốn học, cùng nhau nợ môn, cùng nhau thi lại. Y biết rõ mọi chuyện của cậu, kể cả Cố An.

“Còn tham dự lễ? Tham dự cái con khỉ!” A Tề có chút tức giận, vẫn đang mắng mỗ.

“Này, cậu cũng đừng nói anh ấy như vậy a.” Lục Tự Quang kẹp lấy điều thuốc.

“Đệch, cậu còn nói giúp anh ta? Anh ta MN lúc bị đá mới biết đường tới tìm cậu, vậy còn những lúc khác, anh ta khi nào thì để ý đến cậu? Khi đó anh ta còn ”ba tốt” (*) chứ, còn tiên tiến chứ, tôi nhổ vào – ông đây đã sớm nhìn thấu!”

(*) “ba tốt” hay học sinh “ba tốt”: là một danh hiệu vinh dự của các trường học bên TQ dành cho các học sinh xuất sắc được bình chọn ra, gồm có: tư tưởng đạo đức tốt, học tập tốt, thân thể tốt.

Bị A Tề nói cho ngay cả một câu cũng phản bác không được.

“Cậu sẽ không thực sự quay về nhìn anh ta kết hôn đấy chứ!?”

Lục Tự Quang đập đập điều thuốc, “Được rồi A Tề... Những chuyện không hay ho này, tôi sớm đã quên hết rồi.”

“Shit –” A Tề có chút nóng nảy, “Lòng dạ cậu so với người kia còn bền vững hơn, ông đây còn không hiểu rõ cậu sao?”

“Được rồi, tôi biết. Tôi là muốn trở về một chuyến, nhưng không phải vì việc này.”

“Tổng cộng có hai ngày nghỉ, cũng không biết cậu bay qua bay lại cho mệt người để làm gì. Rồi, dù sao chuyện của cậu tôi sống chết cũng không quản được.”

“Cậu từ khi nào trở nên dong dài như vậy, hửm?” Lục Tự Quang đi lên ôm lấy cổ A Tề, “Biết cậu nói như vậy, cũng là vì tôi.”

A Tề cười, lộ ra bộ dạng vui vẻ ngày thường, “Ồ, coi như cậu còn có lương tâm, biết tôi thương cậu. Đến, cười cho ông một cái xem nào.”

Lục Tự Quang cho y một đấm trên bụng, bộ dạng giả vờ khinh thường, “Chết xa một chút chết xa một chút a.”

Trên đời này điều hạnh phúc nhất, chính là được tự do làm những thứ mình thích.

Ban nhạc thời kì INDIES (*) chung quy là như vậy, tuy rằng không được nhiều người biết đến, nhưng lại có thể tự do đi theo con đường âm nhạc mà mình yêu thích.

(*) Indies: Indie music chỉ các đĩa nhạc được tạo ra từ đầu đến cuối bởi ca sỹ/nhóm nhạc, gắn liền với khẩu hiệu “DIY” (Do it yourself), là nơi các nghệ sỹ, nhóm nhạc vô danh, tự do thể hiện cá tính âm nhạc riêng và làm những điều mình thích, không bị giới hạn hay đóng khung trong một khuôn mẫu nào cả. Được viết tắt từ “independent”, indie đối lập hoàn toàn với Mainstream (Mainstream: loại nhạc mang tính đại chúng, thường là pop, bây giờ có thêm rap, hip hop và nu metal), các nghệ sỹ dòng indie phải tự thân vận động trong tất cả các khâu từ sáng tác, hòa âm, sản xuất, quảng bá và phát hành. Nôm na nó giống như dòng nhạc underground vậy:)

Đi theo dòng nhạc Underground (*), chạy qua những gian LIVE HOUSE biểu diễn. Tất cả mọi thứ gắn với danh lợi đều không cần có khuôn khổ, cho nên vui vẻ giống như đang được bay.

Sống giữa đất trời, thời gian thoáng vụt qua liền biến mất.

Cho nên mới hy vọng quãng thời gian vui vẻ, có thể kéo dài đến vô hạn.

Hết chương 15.

(*) Underground : hiểu nôm na là dòng nhạc không chính thống, tách biệt với những thể loại âm nhạc đại chúng. Có nghĩa là những ca sỹ thuộc dòng nhạc này vẫn hoạt động nghệ thuật nhưng họ không hề có một sự đầu tư chuyên nghiệp nào. Đa phần nghệ sỹ trong giới underground là Rapper, hát theo thể loại RnB, Dance, Pop, hiphop...

Underground khác hẳn với Overground (hay còn gọi là mainstream). Overground là thị trường ca nhạc với những ca sĩ/nhạc sĩ ra mắt công chúng trực tiếp bằng album dạng truyền thống, phát hành số lượng nhất định. Những nghệ sĩ Overground là nghệ sĩ trong “thế giới sáng”, được đại đa số công chúng dù yêu nhạc hay không đều biết đến, khi ra album sẽ được báo đài quảng cáo rầm rộ, được bán trong hầu hết tất cả các tiệm đĩa, nhà sách lớn....

17. Chương 16

Tôi ở Luân Đôn không có sương mù, nhớ đến em.”

Đó là một tháng cuối cùng ở Luân Đôn.

Sương mù cũng không còn dày đặc nữa, nhưng mà những kiến trúc phức tạp thời Trung cổ dường như có thể xé mở cả bầu trời, vẫn là những góc cạnh rõ ràng như cũ.

Không trung là một màu lam khói, ánh mặt trời cũng không chiếu rọi. Đường phố bị tuyết trắng xóa bao phủ, nhìn qua lạnh lẽo như không có sự sống.

Người đi đường không nhiều lắm, phần lớn là miệt mài trong gió tuyết lạnh lẽo mà đi. Trên đường tràn ngập những dấu vết bánh xe lưu lại của những chiếc ô tô kiểu cổ.

Lẻ loi một mình đi đến quốc gia này, thành phố này, chính là một loại xúc động. Cũng chính là ôm một quyết tâm nghiêm túc mà lại có chút buồn cười, đi tới Luân Đôn.

Nhớ lại mới từ sân bay Heathrow (1) đi ra, nhìn thấy tàu tốc hành Heathrow Express (2) 22 bảng Anh mà ngần ngại. Cuối cùng lựa chọn lên tàu điện ngầm.

Ngôn ngữ, phòng ở, việc làm parttime, vv...này đều là vấn đề. Mới đầu, hân nóng nảy cả ngày đem “CMN” làm câu cửa miệng, dù vậy, vẫn không có người nào có thể hiểu, hân bỗng nhiên cảm thấy có chút cô đơn.

Sau đó rốt cục tìm được công việc ở một cửa tiệm làm tóc không tính là nhỏ. Bắt đầu làm từ cơ bản nhất, sau đó mới làm phụ cắt tóc. Trừ việc đó ra, để kiếm tiền sinh hoạt, còn phải làm thêm ở quán ăn. Bởi vì tính khí không tốt của hân, từng bị đuổi việc mấy lần. Nhưng cái tính thô tục kia như thế nào cũng không sửa được.

Hiện giờ, hân làm thuê ở một quán ăn Trung Quốc. Nhưng bởi vì chỗ làm việc rất xa, mỗi buổi sáng đều phải vội vàng dậy sớm, ngồi trên xe bus 472 gần 40 phút, đến ga North Greenwich, sau đó đi tàu điện ngầm chuyển Jubilee Line đến Green Park(3), rồi lại đáp chuyển Piccadilly Line (4). Sau đó lại ngồi lộ trình tương tự, đi đến quán ăn làm việc.

Mỗi lần đi tàu điện ngầm, đều sẽ được nghe các nhà nghệ thuật độc lập biểu diễn ở hàng lang đường ngầm.

Bọn họ đeo đàn ghi-ta, ca hát. Nét mặt có chút cô độc.

Mỗi lần nhìn thấy, hân đều sẽ đặc biệt nhớ tới một người.

Người kia cũng như vậy, cũng mang theo vẻ mặt tịch mịch cô độc mà hát.

.....

Nửa năm sau, có lẽ là bởi vì tài hoa, cũng bởi vì một ít vận khí, hân được mời vào một salon tóc nghệ thuật nổi tiếng ở Luân Đôn. Mà người phát hiện ra hân, chính là nhà tạo mẫu tóc đang nổi danh lúc đó ở Luân Đôn - Eric Fund.

Có lẽ lúc trước, hân đúng là nhân tài bị chôn giấu. Nhưng, thế gian nhiều nhân tài bị chôn giấu như vậy, hân không cho là cơ hội như vậy lại rơi xuống tay mình. Mà bây giờ, hân cảm giác thời cơ của mình tựa hồ thật sự tới rồi.

So với lúc đầu, lúc bản thân còn ở cửa hiệu cắt tóc cũ nát ở S thành kia, hiện tại đã hoàn toàn bất đồng.

.....

Ngày hôm ấy, là bữa tiệc sinh nhật của đồng nghiệp Jonny.

Khi đó, ở WC trong PUB, mơ hồ nghe được âm thanh “làm việc” bên trong truyền ra qua vách ngăn. Hắn nghe thấy tiếng thở dốc của một người trong đó, quen thuộc như vậy, nháy mắt toàn thân cứng ngắc, trong lòng nhảy loạn dữ dội. Tiếng thở hỗn hển trầm thấp ở xa liên tục không ngừng, nghe thấy giọng Anh lưu loát, hắn biết đương nhiên không phải là cậu, nhưng lại cảm thấy hạ thân của mình biến hóa rõ ràng.

Đệt. Thật sự lâu lắm rồi chưa làm, dường như chỉ cần nghe thấy thanh âm người kia, sẽ cứng lên.

Dùng tay lộn dục vụng đã gắng gượng hồi lâu, cho đến tận khi phát tiết.

Lôi một cuộn giấy ra, lau tay phải của mình. Hắn có chút uể oải. Thật sự sắp bị nhớ nhưng dày dò cho phát điên mất rồi.

Hắn rốt cuộc đã trải qua như thế nào.

Sợ là chỉ cần một chiếc điện thoại, tất cả lý trí kiên trì đến nay, đều sẽ nháy mắt sụp đổ.

Một lần lại một lần lấy ngón tay chỉ vào ngày Tết Âm lịch.

Sau đó trên đầu đường Luân Đôn tuyết rơi, gọi một cú điện thoại kia cho cậu. Tiền xu từng đồng từng đồng ném vào điện thoại công cộng, cuối cùng khi cúp điện thoại, đỉnh đầu của hắn vương đầy bông tuyết, nhưng một chút cũng không thấy lạnh. Khăn quàng cổ rộng che khuất một nửa khuôn mặt hắn, thời điểm đi trong gió tuyết, không ai nhìn thấy ở dưới vẻ mặt lạnh lùng lộ kia của hắn, cất giấu một nụ cười.

Dĩ nhiên đã quyết định trở về vào lễ mừng năm mới, thì cũng đã tìm mọi cách để xin nghỉ phép ở trong tiệm.

Thời gian nghỉ ngơi sau bữa cơm trưa, hắn ngồi ở bên cửa sổ cùng Jonny trò chuyện.

“Hey Ken, hóa ra cậu ở chỗ này, tổng giám gọi cậu lên lầu một chút kìa.”

“Được, cảm ơn.”

Nói đến cái tên Ken này, thật là một câu chuyện không thú vị. Những ngày đầu ở Luân Đôn, lúc thuê phòng bị hỏi tên là gì, bà chủ cho thuê nhà mập mạp kia chính là không thể nào phát âm chính xác từ “Cố” này. Trong đầu hắn liền nhảy ra cái tên nước ngoài chính là Ken. Vì thế hắn nói, hắn tên Ken. Chỉ là như thế mà thôi. Tên đó liền đi theo hắn đến tận bây giờ.

Đi vào văn phòng Eric.

“Thật đáng tiếc, nghỉ phép của cậu rất có thể phải hủy bỏ rồi.” Eric đi thẳng vào vấn đề nói, “Cậu được đề cử đến T&G học tập. Trước đó, ông Stein bên đó vẫn rất muốn gặp cậu.”

T&G?

Ngoài dự đoán.

Nơi đó là trường học tạo mẫu tóc chuyên nghiệp bậc cao đã bồi dưỡng huấn luyện ra rất nhiều nhà tạo mẫu tóc xuất sắc, các nhà tạo mẫu xuất sắc ra đời từ đó trong vài năm gần đây, đều đang ở đỉnh cao của sự nghiệp. Mà Mr. Stein cũng đã ngưỡng mộ ông từ rất lâu.

“Khi nào thì phải qua đó?”

“Xem đi, ” Eric đưa một bảng biểu qua, “Ngày thứ hai trong kì nghỉ của cậu, sẽ phải qua đó. Cậu cho rằng cậu còn có thể nói là có ngày nghỉ sao?”

Hắn trầm mặc.

Khi hắn muốn mở miệng cự tuyệt, Eric lại tiếp tục nói, “Ngày nghỉ thì tôi có thể sắp xếp cho cậu. Nhưng cơ hội đi T&G chỉ có lần này. Tôi cũng từ nơi đó đi ra, cậu hẳn là tin tôi được. Ken, đừng làm ra quyết định sai lầm.”

Hắn đột nhiên có chút mê mang.

Tới đây, là bởi vì người kia; mà hiện giờ, muốn buông tha cơ hội tốt như vậy, cũng là làm vì người kia.

Tại nơi đầu sóng ngọn gió thế này, rốt cuộc phải làm như thế nào.

Eric gơ cổ tay lên xem đồng hồ, nhìn nhìn: “Cậu có thể suy nghĩ, nhưng thời gian tôi cho cậu không nhiều, muộn nhất là trước khi kết thúc công việc chiều hôm nay. Chờ cậu trả lời thuyết phục của cậu.”

Hết chương 16.

(*) T&G : là nhãn hiệu nổi tiếng của công ty Tanto Grande Italia. Hàng loạt quần áo và trang phục của T&G, dung hợp sự nghiêm chỉnh và lãng mạn của châu Âu vào một thể, tức là vừa kinh điển vừa hiện đại, tất cả mọi người ở mọi tầng lớp, mọi lứa tuổi, đều có thể cảm thấy thỏa mãn khi đến với các sản phẩm mang nhãn hiệu T&G.... (theo: baidu)

18. Chương 17

Đáng tiếc nhất của đời người, chính là dễ dàng vứt bỏ thứ không nên vứt bỏ, lại cố chấp giữ lấy thứ không nên giữ.”

Nếu như không về nữa, có phải ngay cả nơi này trông như thế nào đều sẽ nhanh chóng quên mất hay không?

Lục Tự Quang đi trên ngã tư đường quen thuộc, cảm thấy vô cùng kiên định.

Cùng là mùa đông, nhưng mùa đông ở phương Nam dù sao cũng ấm hơn nhiều. Dù rằng lá cây ngô đồng nước Pháp đã rụng sạch rồi, cảnh khô trơ trọi.

Kỳ thật, vào khoảnh khắc phi cơ cất cánh, Lục Tự Quang có chút hoảng hốt.

Cậu không biết ý nghĩa trở về lần này là gì. Là vì miễn cưỡng tươi cười đi tham dự hôn lễ của Cố An sao? Hay là, vì chờ đợi cuộc hẹn trong điện kia? Lại hoặc là, cậu chỉ muốn trở về xem chút thôi.

Cậu không rõ người đàn ông kia vì sao đột nhiên phải đi Luân Đôn.

Lúc đang lững thững đi dạo qua cửa tiệm cắt tóc cũ hồi xưa, Lục Tự Quang do dự một chút, liền đẩy cửa mà vào.

Cô gái ra chào đón tươi cười, “Xin chào quý khách. Anh cắt tóc sao?”

“A, tôi tìm Cố An Khang.”

Vừa nghe thấy không phải là đến để tiêu tiền, khuôn mặt cô gái lập tức rũ xuống, “Ah anh ấy a, anh ấy không ở đây.”

“Vậy anh ta đâu?”

“Không biết.”

“..... Cảm ơn.”

Không thể có được bất kì tin tức nào.

Từ mùng một đến mùng bảy đầu năm tổng cộng bảy ngày.

Cậu chỉ có thời gian hai ngày. Sau đó, sẽ lập tức bay về.

Hôn lễ của Cố An, cuối cùng vẫn là không đi.

Cậu vốn tính toán ở dưới nhà nhìn từ xa, không cần tiến lên chào hỏi, không cần ôm anh, không cần chúc mừng chúc phúc, chỉ cần từ xa xa nhìn anh là tốt rồi. Nhìn chú rể Cố An ăn mặc phẳng phiu, nhất định là áo sơ mi trắng, âu phục màu đen vừa người, anh cười dưới ánh mặt trời, nhất định đẹp trai vô cùng, long lanh vô cùng.

Chỉ là mới tưởng tượng như vậy, liền cảm thấy trái tim chưa xót không chịu nổi.

Đã định trước không phải là của mình, vì sao vẫn muốn hy vọng xa vời.

Đến đó cũng chỉ để tăng thêm bi thương.

Hình như có câu nói như vậy: đáng tiếc nhất của đời người, chính là dễ dàng vứt bỏ thứ không nên vứt bỏ, lại cố chấp giữ lấy thứ không nên giữ.

Lục Tự Quang không biết bản thân mình là loại nào.

.....

Quay lại chỗ ở ban đầu, mở cửa ra liền trông thấy đôi dép lê trước khi đi vẫn chưa cất gọn gàng chỗ huyền quan, kéo tấm rèm che hết ánh sáng trong căn phòng, còn có sàn nhà mơ hồ tích một tầng tích bụi.

Ngã người lên trên giường. Rất quen thuộc. Ngay đến trần nhà cũng vậy.

Cảm thấy đói bụng, muốn tìm vài thứ để ăn. Lười đi xuống lầu mua, liền mở cánh cửa tủ trong bếp, vẫn còn lại mấy gói mì ăn liền. Cũng may mì ăn liền hạn sử dụng đủ lâu, nếu không chắc sẽ giống như bánh mì, sớm đã mốc meo rồi. Đột nhiên cảm thấy rất quen thuộc, giống như thời gian quay ngược trở lại, người đàn ông kia cũng đã từng đứng ở chỗ này, lấy mấy gói mì ra để nấu.

Cậu mỉm cười, xé mở bao bì.

Chờ một gói mì được úp chín, chỉ cần vài phút. Nhưng chờ đợi người kia đến, không biết còn cần chờ bao lâu.

Mì còn chưa chín, điện thoại đã kêu trước. Số di động 11 số xa lạ.

“Alo, ai đấy?” Hung tợn.

“Em đang ở đâu?” Giọng nói bên đầu kia còn hung hơn so với cậu. M*, gặp quỷ rồi.

“..... Trong nhà.”

“Oa m*, vậy em còn không mau ra mở cửa cho lão tử!”

Lục Tự Quang ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm cánh cửa.

“Đột, nhanh lên a!” Cái tên nam nhân khuyết thiếu kiên nhẫn gõ “bang bang” hai tiếng lên cửa.

“M* nó, thật đúng là anh.” Lục Tự Quang vừa nói, vừa ra mở cửa.

Người kia tay trái cầm điện thoại, mặc một thân bành tô màu đen, cả người tựa vào cạnh cửa, cười tà tà (cười đều =]]): “Vô nghĩa, không phải anh còn có thể là ai chứ.”

Hình như là trông đẹp trai hơn.

Nam nhân tự quyết chui vào, sau khi đóng cửa liền nhào qua, đem cả người Lục Tự Quang dán lưng lên cửa. Lục Tự Quang cho rằng hắn muốn hôn cậu, nhưng là không có. Người kia híp híp đôi mắt nhỏ dài, một bàn tay đưa lên xoa xoa tóc cậu, nhìn thẳng vào mắt cậu, bình tĩnh nói, “Rất nhớ em.”

Theo sau đó mới là nụ hôn khí thế mãnh liệt.

Cảm bị gát gao nắm lấy, nụ hôn nóng bỏng ướt át giằng co hồi lâu, cảm giác môi lưỡi dây dưa giống như làm cho người ta ngạt thở.

Đã bao lâu rồi? Cái ôm và nụ hôn như vậy.

Giống như cách xa nhau một thế kỷ, mà nay lại quen thuộc gần ngay trước mắt.

Lục Tự Quang hung hăng cắn vào môi người kia, nghe thấy hần nhỏ giọng kêu một tiếng đau đớn, lập tức nếm thấy chút vị máu tanh.

Nghĩ thầm, m* nó, là thật rồi.

Sau khi nam nhân buông tha cho bờ môi của cậu, ngược lại đi hôn lỗ tai cậu. Lúc vành tai bị ngậm vào, có thể cảm thấy rõ ràng cậu run một cái, nghĩ muốn chạy trốn.

“Vẫn cứ mãi cảm giống như trước đây a.” Tên kia còn tiếp tục thì thầm hạ lưu bên tai cậu, “Không biết phía dưới có phải cũng giống vậy hay không.”

Lục Tự Quang chỉ cảm thấy mặt đỏ bừng, dùng sức đẩy nam nhân ra, đi vào phòng bếp, “Cút! M* nó, mì đều nát hết rồi.”

Hết chương 17.

19. Chương 18

“Một năm, hai tháng, ba ngày, vui mừng gặp lại.”

Cậu từ trong nanh vuốt của người đàn ông kia giãy thoát ra, ra vẻ rất chuyên chú nấu mì.

“M*, hôm nay gặp lão tử, em còn có tâm tư nghĩ đến mì sao?” Người kia ôm lấy cậu từ phía sau, thanh âm rất thấp, “Nếu đã nát rồi, thì đừng ăn nữa. Hey, có nhớ anh không?”

“Nhớ cái m* gì, quý mới nhớ anh!” Nâng cánh tay lên dùng khủy tay chọc một phát vào ngực tên kia.

“M* nó, em chính là không hề nhớ anh.” Nam nhân cúi đầu đến tiếp tục công kích tai bên phải của cậu, đầu lưỡi vô cùng giảo hoạt liếm lộng vành tai, “Lén vụng trộm với người khác sau lưng anh phải không, hửm?”

Lục Tự Quang bị hần quấy rầy không chịu được, liên tục trốn tránh, nhưng vẫn bị tên đáng ghét kia siết chặt lại, “M* nó, ai vụng trộm chứ.”

“Lén vụng trộm với người khác sau lưng anh phải không?” tựa hồ đã trở thành câu bên miệng của người kia, bất cứ lúc nào gặp nhau đều phải hỏi một hồi.

Kỳ thật, cho dù hần có ương ngạnh thêm nữa, cũng chẳng qua là một người đàn ông bình thường. Cậu sợ mình không giữ được hần.

Nam nhân nghe xong nở nụ cười, “Phải không, anh phải nghiệm chứng mới được.” Nói xong liền cởi áo lông của Lục Tự Quang. Nhìn thấy cậu bên trong chỉ có một cái áo sơ-mi mỏng manh, tặc lưỡi cảm thán, “F*ck, có mỗi một cái? Cổ ý phải không, cởi ra càng tiện.”

Mới vừa nói xong, một bàn tay liền không khách khí thăm dò vào bên trong áo sơ-mi.

Hần vừa mút cần cổ cậu, tay phải vừa không an phận chăm sóc đầu ngực bên phải của cậu. Lúc bị đẩy một phát lên tường, Lục Tự Quang kinh sợ, áo sơ mi bị vén lên, lưng trực tiếp dán lên trên tường, chỉ có xúc cảm lạnh như băng. Hần lưu loát cởi dây lưng của cậu, kéo quần bò của cậu xuống. Hần giống như vô cùng trung thành quỳ xuống, cách quần lót hôn vào trung tâm dục vọng dưới thân.

Lâu lắm không có làm tình, một chút kích thích, đều khiến cho cậu muốn bắn tinh.

Quần lót cuối cùng cũng bị kéo xuống, đầu phía trước được ngậm vào toàn bộ. Tay cậu chống lên bả vai người kia, hai chân gần như không thể đứng thẳng.

Lúc sắp đến cao trào, hần lại đột nhiên buông ra, nâng mắt nhìn cậu, căng khóe miệng nở nụ cười. Lục Tự Quang nhin không được mắng ra tiếng, “Đ* mẹ anh Cố An Khang.”

Hắn kéo cậu lại gần. Lúc cảm thấy dự vọng đang bùng bùng của hắn ma xát bên dưới, cậu dường như giật mình tỉnh ngộ quay đầu lại, “M* nó anh sẽ không phải là muốn.....?”

Còn chưa nói xong, nam nhân cũng chen vào.

“A..... Không được, a f*ck, anh đi ra ngoài!”

Nam nhân vừa hôn lên lưng cậu, vừa đỡ mình chui vào trong.

“..... M*, em xiết chặt thể sắp ép khô lão tử rồi.” Nam nhân vỗ vỗ mông cậu, giọng nói khàn khàn, “Này, em thả lỏng đi.”

Người đằng trước hiển nhiên không thể thích ứng, ngược lại còn hít mấy ngụm khí lạnh, giọng nói hạ thấp xuống, như là năn nỉ: “Đi, đi lên giường.....”

“Thể này rất kích thích a.....” Hắn vươn tay vỗ về tính khí của cậu, giống như dụ dỗ hỏi, “Không thích sao?”

Không đủ bôi trơn, cũng không có mang bao cao su, nháy mắt bị hoàn toàn tiến vào chỉ cảm thấy da đầu run lên.

Đau. Là thật sự đau rất.

Cuộc tiến công của người kia cũng không có bởi vậy mà dừng lại, cậu bị đỉnh phía sau thúc vào từng đợt nói không ra lời, phía trước lại được ôn nhu bao bọc, cổ họng chỉ có thanh âm rên rỉ phát ra mỏng manh. Nếu không phải là hắn giữ chặt lấy thắt lưng cậu, có lẽ cậu đã sớm ngã ngồi trên mặt đất.

Cậu cái gì cũng không thể làm, đành phải ngẩng đầu lên hôn người kia.

Hoan ái như vậy giằng co thật lâu, dường như thật sự phải để đền bù lại một năm xa nhau.

Lúc làm tình ngoại trừ thở dốc và rên rỉ, bọn họ nói rất ít. Sau khi xong việc, An Khang vẫn giống như trước đây, ngồi ở đầu giường hút thuốc. Lục Tự Quang nghiêng mặt nhìn, trông thấy tư thế hút thuốc quen thuộc của hắn.

Bọn họ bắt đầu nói đến những đề tài không liên quan đến khổ đau. Lúc nói đến khi nào thì rời đi, An Khang nặng nề mà hút một hơi thuốc, lông mày hắn dường như nhăn thành một chữ “xuyên” (chữ xuyên:), “Chuyến bay sáng mai.”

Lục Tự Quang cố gắng duy trì vẻ mặt không hề gợn sóng, ngồi dậy, “Em đi tắm.” Liền lập tức đi vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng nước ào ào trong phòng tắm, Cố An Khang cắn chặt hai cái vào đầu lọc. Hắn tùy tay cầm lấy điều khiển TV, chuyển hết kênh này đến kênh khác, nhưng tâm tư lại hoàn toàn không ở đó.

“Soạt” một tiếng mở cửa phòng tắm, trong màn hơi nước dày đặc ẩm ướt, nhìn thấy người kia ngồi trong bồn tắm đầy nước.

Khi hắn bước vào bồn tắm, ngồi ở phía sau cậu, Lục Tự Quang không có né tránh.

Từ sau lưng được dịu dàng ôm lấy.

Bồn tắm không lớn, miễn cưỡng chen chúc hai người đàn ông.

“Anh sẽ về.” Người phía sau chỉ nói ngắn gọn như vậy, giống như là một lời hứa.

Lục Tự Quang chỉ là nhắm mắt lại, tựa vào ngực hắn.

Lúc Lục Tự Quang đi ra với cái đầu ướt sũng, An Khang vỗ vỗ cái xô pha đơn trước mặt, ý bảo cậu ngồi lại đây. Lục Tự Quang thuận theo ngồi xuống xô pha. Ngay sau đó, trên đỉnh đầu là từng luồng từng luồng gió ấm áp. Âm thanh của cái máy sấy kiểu cũ quanh quẩn bên tai. Mỗi chân tóc ngọn tóc đều được chăm sóc cẩn thận.

Người kia nói, “M*, tóc dài thể em cũng không biết đi cắt sao.”

.....

Hắn dường như đã thay đổi. Đường như trở nên ôn nhu hơn. Tuy rằng cái miệng thô tục kia vẫn còn. Cũng không biết là mình đang yếu ớt nhớ nhung, hay là cái gì.

Lúc gần đi ngủ, Lục Tự Quang bỗng nhiên có chút ghen ngào, cậu không dám nói, chỉ chui ở trong chăn. Cậu biết hắn cách cậu rất gần. Cậu nói, “Lúc đi đừng đánh thức em.”

Người kia ừ một tiếng, cũng liền xoay người nằm xuống.

Lúc này liền cảm thấy, hai người dường như đều không kiên định.

Trong mộng của Lục Tự Quang tràn ngập những niềm vui không rõ ràng, lại có những cơn sóng và thủy triều đến rồi đi, giống như sự ly biệt.

Lúc cậu tỉnh lại, nhìn thấy chính là Cố An Khang đang ngồi ở mép giường đưa lưng về phía cậu. Hắn vẫn đang mặc quần áo. Hắn thật sự không có đánh thức cậu.

Nhìn thấy bóng lưng như vậy, Lục Tự Quang lần đầu tiên có xúc động muốn đi ôm.

Người kia sau khi sửa sang xong hết thấy, lại quay về giường. Cậu vội vàng nhắm mắt lại, sợ bị nhìn thấu, sợ không thể chống đỡ, sợ ly biệt.

Lần sau gặp lại, lại là khi nào chứ. Cố An Khang, tạm biệt của chúng ta, có kỳ hạn không?

Người kia cong người xuống, giống như lần chia tay trước, đây vô cùng nghiêm túc hôn lên trán cậu.

Một khắc kia, trái tim đập kịch liệt. Giống như chỉ cần thở mạnh một hơi, sẽ bị phát hiện ngay.

Sau đó, cửa “cạch” một tiếng được mở ra.

Hắn đi rồi.

Lục Tự Quang lúc này mới mở mắt ra. Đây là một buổi sáng sớm mùa đông, cũng như rất nhiều buổi sáng khác của cậu.

Nơi ra giường lòng bàn tay sờ đến chính là vị trí bên cạnh vẫn còn lưu lại độ ấm. Nhưng vào mùa đông thế này, rất nhanh sẽ tan đi mất. Sau đó, người này, độ ấm này, tựa như chưa bao giờ tới.

Mùa đông của phương Nam, dường như cũng rất lạnh.

Hết chương 18.

20. Chương 19

“Tôi giống như một cái bóng anh có cũng được không có cũng chẳng sao. Còn chưa kịp bắt đầu, đã liền kết thúc.”

Album đầu tiên rất cục cựa cũng bán ra vào tháng ba. Trong đó có sử dụng hai single khá hút khách trước đó là “Ánh lửa” và “To my last lover”, còn có ca khúc chính cùng tên với album “Thiền quang đảo tự”.

Ban nhạc underground rất ít có hoạt động thương mại, phần lớn thời điểm đều chỉ là chuyên tâm làm âm nhạc. Cho nên mới nói, ban nhạc trước khi nổi tiếng, là tháng ngày vui vẻ nhất.

Bởi vì mức độ được hoan nghênh khá cao, cho nên một chuyên mục radio âm nhạc phát theo yêu cầu đã mời bốn người của Đảo đến làm khách mời tham gia thu tiết mục.

Phát thanh viên vô cùng háo hức rất nhiều vấn đề về album.

“Cả album đều rất xuất sắc, với cá nhân tôi, tôi thích nhất chính là hai ca khúc “Thiền quang đảo tự” và “To my last lover”, xin hãy giới thiệu một chút với mọi người về cảm hứng sáng tác ca khúc được không?”

A Trạch tiếp lời, “”To my last lover” thật ra là ca khúc tôi đã viết từ rất lâu rồi, “Thieu quang đảo tự” là gần đây mới viết. Nếu muốn nói về cảm hứng sáng tác..... Bình thường tôi ở nhà không có việc gì làm thường thích đánh đàn, sau đó có thể sẽ có giai điệu đến như vậy.....”

“Chúng ta biết, vẫn thường nói, công việc điền lời đều là do Tiểu Quang hoàn thành phải không?”

Nghe thấy cách xưng hô Tiểu Quang này, Lục Tự Quang trong nháy mắt nhú nhú mày, bất đắc dĩ không biết làm sao để mở miệng, bộ dáng kinh ngạc làm cho A Tề ở bên cạnh cong khóe miệng nở nụ cười.

“A đúng vậy. Phần lớn mà nói, lời là do tôi điền.”

“Có phải là lấy những việc đã trải qua của mình đưa vào trong bài hát không?”

Nữ phát thanh viên thật đúng là không chịu buông tha, Lục Tự Quang có chút xấu hổ cười, “Sẽ có. Những việc đã trải qua của bạn bè bên cạnh các kiểu, cũng sẽ có.”

“Tôi phát hiện trong cả album, có một ca khúc phần lời là do tay trống A Sâm hoàn thành –” Hiển nhiên là không hiểu rõ ban nhạc, nữ phát thanh viên vội vàng cầm tập tài liệu trong tay qua, “Ca khúc tên là ”Hướng về nơi ấm áp“, sau khi nghe xong phát hiện cả ca khúc đều là ấm áp, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái. Tôi rất thích ca từ đó.”

“A cảm ơn, ” A Sâm hồi đáp, “Phần nhạc cũng là tôi và A Trạch cùng nhau hoàn thành đích. Mới đầu viết được một nửa liền nảy sinh vấn đề, sau đó gọi cho A Trạch, tôi nói ”Này, tôi bí rồi” (cười)..... Cũng may cuối cùng rốt cục cũng làm ra, trong lúc đó A Tề cũng đã góp ý cho rất nhiều đề xuất.”

“Viết lời nhạc, cũng không phải sở trường của tôi, cho nên tôi cứ chuyên tâm đánh ghi-ta tốt là được rồi. Còn lại cứ giao cho mấy người bạn họ, như vậy đó.”

“Ghi-ta A Tề cũng rất đẹp trai a, tôi rất thích đoạn solo trong ”Thieu quang đảo tự” của anh, ” nữ phát thanh viên lập tức tận dụng mọi thứ, “Như vậy tiếp theo, sẽ mang đến cho mọi người ca khúc mới cùng tên album ”Thieu quang đảo tự“. Xin lần nữa cảm ơn Đảo đã tới tham gia chương trình của chúng tôi, cảm ơn.”

“Cảm ơn.....”

Lúc từ radio đi ra, trời đã tối rồi.

Ngọn đèn trong các ngôi nhà đều đã sáng, những ánh sáng rõ rệt dưới bầu trời thâm trầm, giống như ngọn hải đăng trên mặt biển, xóa tan hết thấy sợ hãi.

Từ underground đến trở thành main stream (xem chú thích chương 15) , quá trình này rất lâu dài, nhưng dường như lại rất nhanh.

Mới đầu, Lục Tự Quang không thể đoán trước được vận mệnh tương lai của Đảo sẽ như thế nào. Phải nói là, ai cũng không thể.

Một đường bình bình thản thản đi đến hiện tại, có thể nói cũng không có cái gì gập ghềnh. Đã là đủ may mắn rồi, không phải sao? Dù sao, cũng không phải giấc mộng của mỗi người đều có thể thực hiện; cũng không phải mỗi người đều có thể sắp đặt cuộc sống theo ý mình muốn.

Lục Tự Quang bỗng nhiên nhớ tới cái buổi sáng sớm Cổ An Khang đi kia.

Cậu nhắm chặt hai mắt, thật cẩn thận điều chỉnh hô hấp vững vàng .

Đợi cho người kia rời đi, cậu ngồi dậy, ôm lấy đầu gối, nhìn cây ngô đồng trụi ngoài cửa sổ.

Trên tủ lạnh dán một tờ giấy ghi nhớ.

Đó là của người kia trước khi rời đi để lại cho cậu.

Một chuỗi dài địa chỉ tiếng Anh, từng số khu nhà mã bưu điện...đều liệt kê ra, nhưng không có một số điện thoại có thể trực tiếp liên lạc.

Lục Tự Quang nhìn nét chữ có chút cẩu thả kia mà ngẩn ngơ.

.....

Nhìn album mới phát hành chưa lâu, bên trong còn kèm theo booklet (*) ca từ. Lật mở ra, có vài trang.

(*) booklet: cuốn sách nhỏ, thường được tặng kèm bên trong khi mua đĩa nhạc, nó đa số là ghi lời bài hát có trong album

Cậu nhìn đến mặt mình. Ở bên cạnh tên cậu, in dòng chữ “vocal” (*).

(*) vocal: giọng ca chính, từ này thường được dùng trong nhạc Rock, các thể loại mental

Khép CD lại, cậu nhét nó vào một cái phong thư thật to.

Nếu gửi nó đến Luân Đôn, phải cần bao nhiêu thời gian? Cậu nhìn vào cuốn lịch trên bàn, là một tuần, hay là hai tuần, có lẽ lâu hơn nữa?

Nhìn lịch ngày hôm qua, ngày mùng sáu tháng ba, dòng chữ màu đỏ.

Khó hiểu tiến lại gần, nhìn thấy rõ rõ ràng ràng bên dưới ngày mùng sáu tháng ba viết hai chữ nhỏ: kinh trập.

Kinh trập tháng ba qua rồi.

M* nó. Lục Tự Quang thăm mắng một câu.

Ngày quan trọng như vậy, mỗi năm trước kia đều chưa từng quên. Mặc kệ là chúc mừng, hay là ca hát, hết thấy đều tặng cho anh.

Chỉ cần anh muốn, chỉ cần em có.

Vậy mà năm nay, lại quên mất.

Cậu ngồi xuống ghế, ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà trống rỗng. Nghĩ đến anh giờ đã làm một người chồng, càng thêm cảm thấy bản thân mình là cái bóng có cũng được, không có cũng chẳng sao, còn chưa kịp bắt đầu, đã liền kết thúc.

Hết chương 19.

21. Chương 20

Duyên phận vốn mỏng manh, thế nhưng tình lại sâu đậm. Cảnh đẹp ý vui, chẳng qua cũng chỉ là thoáng qua.” (*)

(*) câu này nguyên gốc là “Hương lai duyên thiên, nại hà tình thâm. Thiều hoa bạch thủ, bất quá chuyển thuấn” - 香来缘天，奈何情深。韶花白首，不过转瞬。 , mình không chắc lắm mình dịch vậy đã sát nghĩa chưa, bạn nào có kiến giải xin cứ thoải mái góp ý giúp mình nhé:”>

Trong cuộc sống hàng ngày của hắn, việc xuất hiện với tần suất cao nhất, đơn giản chính là uốn tóc, cắt tóc, sấy tóc, những danh từ ghép chuyên ngành tiêu chuẩn cơ bản như vậy.

Lên xuống, trái phải, vị trí tay. Không ngừng mà mô phỏng, học tập, sáng tạo, luyện tập.

Trước đây lúc bắt tay vào cái nghề này, là không có lựa chọn. Nhưng từ chỗ bị bắt buộc bắt đầu dĩ, đối với cái nghề hoàn toàn không biết gì cả này, đến bây giờ dần dần đã bắt đầu thật sự yêu thích nó, cái quá trình dài dòng này, cũng không phải chỉ dăm ba câu là có thể giải thích.

Giống như loại chấp niệm nào đó.

Cũng như có tình cảm, là bởi vì động tâm trong nháy mắt; mà cũng có tình cảm, lại là do hiểu biết và thói quen.

Chỗ ở hần thuê ở Luân Đôn rất nhỏ. Ngay từ lúc đầu, vẫn là ở nơi này.

Tuy rằng đã có tiếng tắm, nhưng hần có thói quen đứng ở trước cánh cửa sổ sát đất cũ nát hút thuốc. Mỗi khi đứng ở nơi đó nhìn ra đường phố bên ngoài, quen thuộc như vậy, an tâm như vậy.

Hần vẫn đang hút Marlboro. Bật lửa vẫn là cái đồ nhựa giá rẻ trước kia.

Trên tủ thấp trong phòng hần, có một cái hộp sắt vứt đi. Ngày đầu tiên hần đến đây, cái hộp đã có ở đó, bên trong không có thứ gì.

Bây giờ trong cái hộp này, đã tích tụ đầy bật lửa. đủ loại kiểu dáng, đủ loại màu sắc, được sắp xếp đầu vào đầu ở bên trong. Có đôi khi hần sẽ lấy bọn chúng ra nhìn.

Nhưng mà, có một cái tận dưới cùng, quả thật rất đặc biệt độc đáo, không thể thay thế.

Thân nhựa trong suốt màu xanh, một chút cùn cũng không còn. Bởi vì đã cất đi từ rất lâu rồi, bên trong còn bị thấm bọt nước rất nhỏ.

Ngày đầu tiên hần đến Luân Đôn, đã mang theo cái cái bật lửa này. Hiện giờ, sắp một năm rưỡi. Mấy chục cái cái bật lửa, hộp đã không còn chỗ nữa, những cái dư thừa ra, hần liền ném vào trong ngăn kéo, tiếp tục sưu tầm, quý trọng giống như đối xử với món đồ chơi lặt vặt thời thơ ấu.

“Hey, Ken. Có gói hàng của cậu này.”

Lúc hần quay về, bà chủ cho thuê nhà gọi hần lại.

Hần nhận lấy gói hàng, ước lượng một chút, không nặng, gần như là không có trọng lượng gì. Sau khi nói cảm ơn, liền lên lầu trở về phòng mình.

Liếc dấu bưu điện và địa chỉ, là chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, lại vẫn rõ ràng mà nhìn ra của mình, dòng chữ “From: b. china” thật to. (từ B thành - Trung Quốc)

Hần vội vàng bóc mở. Trong tầng tầng bao bọc, là một đĩa CD tinh xảo.

Hòn đảo nhỏ cô độc ngoài bìa bị nước biển màu đen vây quanh, giống như trung tâm vũ trụ cô đơn vĩnh viễn. Phía xa xa ngoài mặt biển có thể mơ hồ trông thấy một chút ánh sáng mỏng manh.

Dây leo quấn quanh dòng chữ to màu xám giống như một bức vẽ hoa văn: Đảo. Thiều quang đảo tự.

Hần vội vàng chạy xuống dưới, hỏi mượn chủ cho thuê nhà cái đài loại nhỏ. Sau khi nhét CD vào, hần nghe thấy âm thanh chậm rãi phát ra. Chất lượng âm thanh của cái đài dường như cũng không tốt cho lắm, nhưng giọng hát của người hát chính quả thật không hiểu sao lại quen thuộc mà ám áp đến thế. Trong giây phút nghe thấy cậu cất lời, trái tim giống như mất đi trọng lượng, không thể chịu được.

Tặng kèm theo, còn có booklet ca từ. Lật mở ra, thật dài.

Ca từ của mỗi bài hát, đều được in font chữ Arial màu xám rất rành mạch.

Còn có ảnh chụp của bọn họ.

Những người khác giống như đều không tồn tại, trong mắt chỉ nhìn đến một người kia.

Người kia có vẻ mặt hơi kiêu ngạo lại hơi cô đơn.

An Khang nhìn chằm chằm người kia hồi lâu. Rõ ràng là hình ảnh nhìn vào ống kính chụp hình, nhưng nhìn như thế nào, cũng đều giống như đang nhìn hần.

Đài vẫn đang phát liên tục. Hần ngồi ở giữa phòng, hai mắt nhắm lại vẫn không nhúc nhích.

Thiều quang đảo tự .

Người kia đang hát:

Duyên phận vốn mỏng manh, nhưng tình lại sâu đậm

Cảnh đẹp ý vui, chẳng qua chỉ là thoáng qua

Không kịp cùng anh ngắm biển, biển đã chìm đắm

Còn lại một mình em ở chỗ cũ, nhìn mặt trời lặn nơi đây

Nếu một ngày không gặp, một tháng không gặp, thậm chí một năm không gặp, vẫn có thể có rất nhiều ngày mai.

Nhưng mà, ngày mai sẽ thế nào, hần không biết.

Có một câu nói hình như như vậy: một đoạn tình cảm không được tiếp nhận, điều cần thiết cũng không phải thương tâm, mà là thời gian, một khoảng thời gian có thể dùng để quên đi. Một trái tim cô đơn, cần thiết không phải đồng tình, mà là sự thấu hiểu.

Em cần thời gian, cho nên tôi sẽ đợi em.

Muốn cho em thứ mà em không lấy được từ anh ta.

Có phải bởi vì đối với em tôi đặc biệt quan trọng, cho nên ở trước mặt em mới muốn phải kiên cường và lớn mạnh không gì sánh bằng hay không.

Trong đám người, hần từ trước đến nay không phải là một người thông tuệ thông thấu, nếu bị đám đông che kín sẽ biến mất không thấy nữa. Chỉ biết cúi đầu hút thuốc, vội vàng hành tẩu.

Nhưng mà, chính là sau khi gặp được người kia, hần có suy nghĩ muốn trở nên tốt hơn.

Đó là thời gian dành cho dũng khí và quyết tâm thật lớn.

Những sai lầm bị người ta phạm phải vô số lần, có cái là bởi vì không kịp, có cái là bởi vì không cố ý tránh né, càng nhiều thời điểm là mờ mịt đứng qua một bên. Vì thế, những người đó cứ sai lầm hết lần này đến lần khác như vậy, nhưng cũng không biết nên từ trong những sai lầm như vậy rút ra cái gì, làm một chút hối lỗi.

Nếu cảm thấy đau khổ, đó là bởi vì đưa ra sự lựa chọn sai lầm.

Mỗi người đều là như thế.

Ngày đó, hần bỗng nhiên tự hỏi: như vậy, quyết định quyết chí muốn tới Luân Đôn, là sai rồi sao?

Hết chương 20.

22. Chương 21

Lời yêu thương sứt sẹo khắc trên làn da trần. Tôi muốn em ở bên tôi cả đời, em sẽ đồng ý với tôi chứ?”

Đó là một Fashion show lớn rất có tiếng, rất nhiều nhân vật nổi tiếng đều được mời tới. Eric mang theo An Khang cùng tham dự.

Trên bữa tiệc sau buổi trình diễn, hần gặp được Mr. Stein, nhà tạo mẫu tóc hàng đầu mà bởi vì lần trước hần về nước mà bỏ lỡ cơ hội gặp mặt.

Đứng ở phía sau Mr. Stein là một người con trai tuổi còn trẻ, có gương mặt thanh tú của người Châu Á, tóc nhuộm màu nâu rất đẹp.

Nghe Mr. Stein giới thiệu xong mới biết, hóa ra là trợ lý của ông.

Phô trương như vậy, làm cho An Khang có chút khó chịu. Hần đi lên sân thượng cho thông khí, thuận tiện lấy ra một điếu Marlboro hút.

“HI.”

Quay đầu lại nhìn, là người con trai trẻ tuổi vừa nãy đứng sau Mr. Stein.

“HI.” Có lẽ trả lời lại một câu coi như chào hỏi.

“Nếu như nhớ không lầm, cậu tên là Cố An Khang phải không?” Nghe thấy tiếng Trung lưu loát, An Khang không khỏi kinh ngạc ngẩng lên nhìn người kia. Y cười rất tao nhã, hào phóng vươn tay ra: “Loki, La Kỳ.”

An Khang cùng y bắt tay, “..... Anh biết tôi?”

“Lần trước lúc cùng ông Stein đến thăm T&G từng gặp cậu, ” Ý cười của người tên La Kỳ này không giảm, “Sao lại ở đây một mình, buồn sao?”

An Khang dựa vào lan can sân thượng, “Đi ra hút điếu thuốc, hít thở không khí. Hút không?”

La Kỳ nhìn thấy bao Marlboro màu trắng đưa qua, rút một điếu ngậm trên miệng, “A, tôi cũng hút loại này.” Dứt lời, nghiêng mặt đi, dùng chính đầu thuốc của mình chạm vào đầu thuốc của An Khang. Tay phải che ở một bên. Lúc châm còn hít một hơi thật sâu, nhìn qua rất đàn ông.

“Ông Stein hình như rất coi trọng cậu.” La Kỳ dựa vào lan can, không đợi An Khang trả lời liền tiếp tục nói, “Khóa học ở T&G sắp kết thúc rồi nhỉ?”

“Ừ.”

“Tương lai có dự tính gì không?”

An Khang nhả ra một ngụm khói, “Không biết, chắc là sẽ về nước.”

La Kỳ lại cười: “Về nước? Về nước tốt a.” Người đàn ông này dường như vĩnh viễn đều là bộ dáng bất cần đời. Mặc dù là mặc một thân lễ phục màu đen, cũng vẫn tùy tiện xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay gầy gò, “Tôi cũng muốn về nước.”

“Đi theo Stein không tốt?”

“Cũng không có gì không tốt, nhưng chỉ là nghĩ muốn trở về.”

Ở đây không có gì không tốt, nhưng lại cứ khẳng khẳng muốn về.

Hình như là trúng hồng tâm.

Không biết nói cái gì cho phải, đành phải ra vẻ trêu đùa: “Sao thế? Bạn gái của anh ở nơi nào?”

La Kỳ kẹp điếu thuốc, đôi mắt sắc bén ngược lên nhìn hắn, nghiêng ngả mà cười: “Tôi không có bạn gái, tôi chỉ có đàn ông.”

Ý cười trong bóng tối dường như hàm xúc ý tứ, cặp mắt lạnh thấu xương kia có chút đáng sợ.

An Khang rũ mắt nhìn thấy trên cánh tay y mơ hồ lộ ra một hình vẽ màu đậm.

Hút một hơi thuốc hồi, “Hình xăm?”

La Kỳ kéo tay áo trên cánh tay phải lên, vẽ không sao cả mà nhìn: “A đúng vậy.”

Tay áo sau khi được kéo lên toàn bộ nhìn càng thêm rõ ràng, mấy chữ cái La Mã ẩn kín ở giữa hình xăm phức tạp.

“Làm ở đâu vậy?”

La Kỳ cười trả lời, “Tôi biết một cửa tiệm, tay nghề không tồi. Sao, muốn xăm?”

“Nói sau đi, ” An Khang ném điếu thuốc không còn mấy phân xuống, “..... Đi vào thôi.”

Hắn tựa hồ có thể cảm giác được người đàn ông này có chút nguy hiểm.

Mà một lần đó, gần như là đi tới vách núi vạn kiếp bất phục.

Hắn không nhớ rõ sao lại có thể gặp lại La Kỳ, cũng không nhớ rõ hai người làm sao lại đến gian phòng khách sạn xa lạ kia.

Có lẽ là bị chuốc hơi nhiều. Nhưng mà hấn ý thức được, người đàn ông kia rất tỉnh rượu.

Vừa vào cửa đã bắt đầu lôi kéo lẫn nhau. Trong mùa hè vốn sẽ không mặc nhiều, quần áo rất nhanh đã bị lột sạch. Lúc ngã lên giường, hấn vẫn cảm thấy mơ mơ màng màng.

Như là ảo giác.

Có người hôn bờ môi hấn, hai tay chạy khắp thân thể hấn. Hôn nồng nhiệt trong thời gian dài cùng sức nặng của người đè bên trên làm cho hấn cơ hồ không thể thở nổi. Theo bản năng đẩy ra.

Cảm thấy cảm xúc mâu thuẫn mãnh liệt của hấn, động tác La Kỳ dừng lại.

“Không thích?” Tiến lại hôn lỗ tai hấn, thấp giọng hỏi hấn, “Chỉ có thể làm top sao? Vậy OK, tôi có thể chấp nhận.”

Lời mới vừa nói dứt, dùng sức xoay người một cái, La Kỳ đã nằm ở dưới thân hấn, ngẩng đầu lên tiếp tục hôn hấn.

Dường như có chút quen thuộc lâu nay.

Hấn bắt đầu hôn lại.

Lúc hấn hôn đến trước ngực, hấn nghe thấy tiếng thở dốc cùng rên rỉ của người dưới thân. Tiếp tục dùng môi lưỡi khiêu khích, người dưới thân ôm chặt lấy hấn, “..... A Ken, thật tuyệt, a.....”

Nghe thấy lời nói như vậy, toàn thân hấn cứng đờ. Rượu cũng tỉnh hơn phân nửa.

A Ken.

Người kia, chưa bao giờ gọi hấn như vậy.

“Làm sao vậy, hửm?” Người bên dưới vuốt ve lưng hấn, thấp giọng hỏi.

Hấn kinh ngạc nhìn khuôn mặt xa lạ trước mắt. Sau đó, vội vàng từ trên người y đi xuống.

La Kỳ hiển nhiên là bị phá hủy hưng trí, “Cậu làm sao vậy a?” Nói xong, vươn tay đến kéo hấn.

“M* nó, m* nó!” Hấn dùng lực tránh ra, gắt gỏng như một con sư tử bị thương.

“Cậu cấu kính cái gì chứ!? 419 mà thôi, cũng không phải chưa từng chơi, đáng sao?” Liếc liếc dục vọng bên dưới vẫn chưa hoàn toàn mềm xuống của hấn, La Kỳ nghiêng ngả cười ra: “Không cần tôi giúp cậu sao?”

“Cút!” Phẫn nộ của hấn mạnh mẽ phát ra.

Nhìn thấy người đàn ông trên giường không có ý rời đi, hấn nhanh chóng mặc quần và áo sơ mi, ném hai tờ tiền lên bàn, xoay người bước đi.

Hấn chạy băng băng trên ngã tư đường vắng lặng không người qua lại, hai mắt vì thịnh nộ mà đỏ lên. Hấn không biết bản thân đến tận cùng là tức giận hay là cái gì. Chung quy cảm thấy mình như là một người phản bội.

M* nó. Thực con m* nó.

Nếu em ở bên cạnh, thì tốt rồi.

Không biết chạy trốn bao lâu, rốt cục dừng lại trước một cửa tiệm.

Hai tay chống đầu gối, nặng nề mà thở.

Mồ hôi của mùa hè, từ trán chảy xuống cằm.

Tiệm xăm.

Gọi to ông chủ đang chuẩn bị đóng cửa, thương lượng làm một vụ làm ăn cuối cùng.

Kỳ thật, hấn không biết phải xăm cái gì mới tốt. Catalogue các hình xăm lật tới lật lui, cái nào cũng không được.

“Không cần dựa vào catalogue, được không?”

“Có thể, nhưng mà phải nói cho tôi suy nghĩ của cậu, tốt nhất là vẽ ra cho tôi xem, nếu không thì không thể xăm được.”

Hắn nâng cánh tay bên trái lên, từng trận từng trận đau đớn rõ ràng truyền đến.

Mồ hôi trên trán bởi vì đau, từng giọt từng giọt rơi xuống, nhưng là cam tâm tình nguyện.

Trừ phi cắt da lấy máu khoét thịt, nếu không ấn kí này sẽ đi theo hắn cả đời.

Lục Tự Quang, nếu tôi trở về tìm em, muốn em ở bên tôi cả đời, em sẽ đáp ứng chứ?

Hết chương 21.

23. Chương 22

Tuổi trẻ khí thịnh, chính là bằng lòng hao phí nhiều năm như vậy không cầu bất cứ kết quả gì để chờ đợi một người.”

Sau khi “Thieu quang đảo tự” phát hành, ban nhạc rất nhanh liền nổi tiếng.

Vào cuối mùa hè đó, ban nhạc chính thức ký hợp đồng với PISTOL RECORD.

Buổi diễn tạm biệt S-mith là vào một cuối tuần.

Sau này ở bên kia, sẽ không giống như trước đây, thường xuyên diễn ở LIVE HOUSE nữa. Thay vào đó, chính là một vài thông báo của tạp chí và đài radio.

Các ca khúc trong album từng từng từng bài được biểu diễn, cuối cùng còn hát rất nhiều bài mà trước đây chưa từng hát ở các quán bar.

Vào lúc kết thúc một ca khúc nào đó, không biết cô gái nào trong khán giả phía sau lớn tiếng hô một câu: “A Trạch em yêu anh!”

Dẫn tới từng trận từng trận tiếng thét chói tai.

A Tề đứng ở bên trái cũng nhin không được nở nụ cười.

Lục Tự Quang đứng ở trên cùng, có chút nghịch ngợm nhướn mày, “A, thật sự là bạc tình a.....”

Mấy cô gái đứng đầu hàng cười lớn. Cũng không biết là ở đâu vang lên một giọng con trai, “Tiểu Quang tôi yêu cậu a!”

Dưới đài một trận cười vang.

Lục Tự Quang cúi vào micro thanh giọng hát vài câu trong một bài hát đang nổi tiếng được lưu hành nào đó: “Cám ơn tình yêu của người, tôi không thể không tồn tại.....”

Ngâm nga xong liền ngây ngốc cười, hỏi dưới đài: “Hát như vậy phải không nhỉ? Không tồi chứ?”

Bên dưới nhất thời vang lên một loạt tiếng vỗ tay, trên sân khấu Lục Tự Quang cười tựa như thiếu niên lúc mười tám tuổi.

“Hôm nay là buổi biểu diễn cuối cùng ở S-mith, rất cảm ơn sự quan tâm của mọi người cho tới nay, nếu về sau làm LIVE thật sự, hy vọng khi đó, cũng có thể gặp lại các bạn.” Lục Tự Quang cười nói, nhìn nhìn A Trạch đứng ở phía bên phải, “Này, nói hai câu đi? Rất nhiều người yêu cậu đó.”

A Trạch cúi đầu cười cười, “Anh thật sự rất để ý chuyện này nhỉ?”

Lục Tự Quang làm một cái khẩu hình “cậu biến ra mau” với cậu ta, liền ngồi vào trước bộ trống nghỉ ngơi, tùy ý dùng cái Zippo kia châm một điếu thuốc.

A Trạch nói xong lại là A Tề, sau đó là A Sâm. Cái tên vẫn luôn trầm mặc này, vẫn như cũ nói không được cái gì, chỉ một câu “Sau này vẫn mong tiếp tục ủng hộ chúng tôi, quan tâm nhiều hơn.” Liền cấp mông chạy mất.

Lục Tự Quang hút một ngụm cuối cùng, đi đến trước micro, “Vậy tiếp theo, ”Hướng về nơi ấm áp“.”

Có thể luôn được trông thấy bốn người vô tư cười đùa, có lẽ là tâm nguyện lớn nhất của người nghe dưới đài.

Tiết tấu nhẹ nhàng của “Hướng về nơi ấm áp” làm cho tâm tình mọi người rất tốt. Phần giữa kèn ác-mô-ni-ca solo của Lục Tự Quang phối hợp với ghi-ta của A Tề lại càng không chê vào đâu được.

Cuối cùng vẫn là kết thúc bằng “To my last lover”.

Trong tiếng vỗ tay rào rào, A Sâm cũng A Trạch rời đi.

Phòng nghỉ sau khi biểu diễn kết thúc, vẫn như trước có người đưa quà tặng tới. Vì đây là buổi diễn cuối cùng ở S-mith, cho nên nhân viên công tác không ngăn cản.

Lục Tự Quang cũng là vào lúc đó nhận được món quà Zippo thứ nhất.

Đại khái là các fan tỉ mỉ trông thấy cậu luôn mang theo cái Zippo màu bạc số lượng có hạn kia, cho rằng cậu thích sưu tầm Zippo, cho nên tặng cho cậu cái bật lửa Zippo rất có giá trị.

A Tề cầm cái Zippo trong tay cậu đến xem, “Này, đây cũng là số lượng có hạn a, sẽ rất đắt đó.”

“Chắc là vậy đi, tôi không hiểu lắm.”

“Không bằng đêm nay đến PUB uống vài chén đi, HIGH một chút a.”

“Đừng a, ngày mai có sắp xếp thông báo đó, ” A Sâm ngậm thuốc, liếc A Tề, “Huống chi tên này có gói quà tặng to như thế, đi thế nào?”

Đành phải vậy thôi.

.....

Một đêm đó, cảnh trong mơ của Lục Tự Quang cư nhiên là cảnh đường phố mùa đông của Luân Đôn. Trên con đường vắng vẻ, không có người. Phóng tầm mắt nhìn qua, chỉ là những kiến trúc đỉnh nhọn phong cách châu Âu.

Có một người đàn ông hoa tuyết đầy đầu ngồi xổm bên đường, ngậm điếu thuốc.

Bởi vì lạnh, thở ra đều là sương mù.

Hắn cau mày hút thuốc, ngón tay kẹp thuốc bị lạnh đến hơi đỏ, run run rẩy rẩy.

Trong mơ, cậu không thể trông thấy rõ được khuôn mặt người kia.

Nhưng rõ ràng nhìn thấy Marlboro màu trắng, bật lửa màu lam, còn có áo bành tô màu đen.

Cái loại cảm giác tha thiết như vậy.

Có người, rõ ràng là xa cuối chân trời, có đôi khi nhìn lại, lại dường như gần ngay trước mắt.

Thời điểm tỉnh lại, ngơ ngác nhìn trần nhà trên đỉnh đầu.

Nhớ tới Cố An trước đây, nhớ tới Cố An Khang hiện giờ.

Hồi ức xoay chuyển liên tục, nếu một lần nữa nhớ lại, cũng không xem như là sai lầm. Đủ loại hình ảnh, mở ra trước mắt cậu, giống như một luồng ánh sáng mạnh mẽ, chuyển động không ngừng. Cho dù nhắm chặt hai mắt, cũng vẫn sẽ bị đau đớn.

Tuổi trẻ khí thịnh, chính là bằng lòng hao phí nhiều năm như vậy không cầu bất cứ kết quả gì để chờ đợi một người.

Nhưng mà hiện giờ, cậu còn có thể lấy phong thái và tâm tình như vậy, đi chờ đợi ngày trở về của một người nam nhân phương xa không?

Chẳng lẽ mỗi một đoạn cảm tình, đều phải chờ đợi vô số mặt trời mọc mặt trời lặn, chảy xuống vô số nước mắt và nuối tiếc, mới có thể một mực tin tưởng hóa ra có thể bên nhau sao?

Nếu là như vậy, cậu tình nguyện không cần yêu nữa.

Cậu là thật sự không muốn yêu nữa.

Hết chương 22.

24. Chương 23

Nhất định phải có một trái tim dũng cảm, để đối mặt với hết thảy những trách móc có thể xuất hiện.”

Bọn họ càng ngày càng đỏ (*). Chỉ trong vòng nửa năm, từ mùa hè đến mùa đông.

(*) đỏ: ngôn ngữ mạng thông dụng bên TQ, ý chỉ mức độ nổi tiếng của các ngôi sao. “Đỏ” nghĩa là rất nổi tiếng.

Những cơ hội và thay đổi bất ngờ xảy ra trong một năm này quá nhiều quá nhanh.

Lúc trước ở SIESTA, những lá thư của fan hâm mộ còn có thể đọc từng phong từng phong một, bốn người ghé vào nhau cùng đọc, giống như chỉ cần là một chút cổ vũ thì cũng đủ làm động lực cho bọn cậu rồi.

Mà hiện tại, toàn bộ thư từ do công ty và trợ lý nhận lấy, nhiều đến không thể tính nổi.

Gia nhập tập đoàn PISTOL, album thứ nhất Rock U sẽ là tập hợp những ca khúc của bọn cậu thời kì indies.(xem thêm chú thích về “indies” ở chương 15)

Trong thời gian phát hành album, không ngừng ra thông báo và tuyên truyền.

Ngày đó ở công ty, Lục Tự Quang nhìn thấy trợ lý đem một thùng thư lớn đặt ở trong góc phòng làm việc. Cậu đứng bên cạnh cái thùng, tiện tay cầm một phong lên. Nhìn thấy trên phong thư viết “To: Đảo, Lục Tự Quang thân khải” (*), vì thế liền mở ra xem.

(*) thân khải: từ này thường được dùng trong viết thư, đề từ này sau tên người nhận ngoài bì thư mang ý nghĩa “muốn chính người nhận nào đó đích thân nhận thư, đích thân mở thư”. (theo baidu)

Thư rất dài, tràn đầy mấy trang giấy lớn.

Cậu liếc mắt nhìn liếc xuống dưới.

Nhìn thấy người gửi viết rằng:

”Hai năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy anh hát ở S thành, khi đó vẫn chưa có Đảo. Sau đó được biết Đảo ra đời, nghe nói tên là do anh nghĩ ra. Tôi đã từng thử lên mạng tìm kiếm về anh.

Năm ấy, tìm kiếm hình ảnh của Đảo, kết quả là “không tìm thấy hình ảnh liên quan đến Đảo”; một năm trước, mấy tấm hình tìm được là hình ảnh các anh diễn ở PUB, nhỏ lắm, tôi thậm chí không nhìn rõ được anh ở trên ảnh; năm nay, đã tràn đầy mấy chục trang.

Cảm giác giống như lúc ban đầu bắt đầu thích nghe anh hát, bên cạnh anh cũng không có nhiều người lắm, mà hiện tại, các anh đỏ rồi, nhanh như vậy, fan hâm mộ bên cạnh từng vòng từng vòng, sau này sẽ còn nhiều hơn. Mà tôi vẫn cứ giống như trước đây, yêu thích các anh, ủng hộ các anh.

Nhất định phải có một trái tim dũng cảm, cho dù là âm nhạc, hay là cái gì khác.”

Cậu vì một lá thư như vậy mà thấy cảm động.

Cậu nghe thấy bên ngoài có người gọi mình, liền vội vàng nhét lá thư về lại bì thư.

.....

Công việc buổi tối là một tiết mục phỏng vấn của đài truyền hình.

Lúc chạy đến trường quay ghi hình tiết mục đó của đài truyền hình đã rất khuya rồi, gió đêm của tháng mười hai thổi khiến người ta lạnh run. Bởi vì A Trạch bị viêm mũi mạn tính, lúc nào cũng rất sợ lạnh, cửa sổ trong xe bị đóng kín kỹ.

Sau một đoạn mở đầu của người dẫn chương trình, liền chính thức được mời vào trong phòng ghi hình.

“Đầu tiên xin chúc mừng album mới được phát hành, sau khi nghe qua toàn bộ album, cũng thật sự rất yêu thích ca từ. Tiếp theo sẽ bám vào một số từ mấu chốt xuất hiện trong lời bài hát nhé. Đầu tiên..... Là trong Rock U , ” muốn tự do “, là thứ gì đó rất quan trọng sao?”

Lục Tự Quang bình thản trả lời: “A, đúng. Cảm thấy bất cứ lúc nào cũng đều nên dựa theo nguyện vọng và ý tưởng của mình lúc ban đầu mà làm, không phải nói thân thể tự do đơn giản, mà là bất cứ phương diện nào, đều muốn được tự do.”

“”muốn rock“, A Trạch khá sở trường trong việc viết khúc a, âm nhạc cũng quan trọng như vậy chứ?”

“So với cái danh hiệu nghệ sĩ, càng muốn trở thành người làm âm nhạc hơn. Khoa trương hơn một chút thì nói nói, việc sáng tác âm nhạc quan trọng giống như sinh mệnh vậy.”

“”muốn phụ nữ“? Cái này, cụ thể mà nói, là người như thế nào vậy? (cười)”

“A cái này, ” Lục Tự Quang ra vẻ đau đầu mà nhíu mày, “Nói đến cái này, khi đó là A Tề sau khi đọc ca từ, cảm thấy cần phải thêm một phần ”muốn phụ nữ“ như thế. Cậu ta còn hứng khởi bừng bừng hỏi tôi, “Như vậy sẽ càng thêm một chút rock đi, không phải sao? ”..... Rất hao tổn tâm trí.”

Người dẫn chương trình không khỏi cũng cười, “A Tề?”

Thấy mình bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió. Đành phải bắt đầu dĩ mở miệng, “..... Muốn hỏi cụ thể là người như thế nào, có lẽ là có chủ kiến, khá tự tin đi.”

“Không phải đâu, câu ta thích khêu gợi cơ.” Lục Tự Quang ở bên cạnh trêu chọc y.

Người dẫn chương trình cũng tiếp tục trêu chọc y: “Thích nữ minh tinh gợi cảm nào trên tạp chí không?”

“Không có đâu.....” A Tề cười khổ, “Lúc tương đối xấu hổ là khi mua tạp chí sắc tình bị nhận ra, tuy rằng cũng có đội mũ và đeo kính rồi..... Sau đó cầm lấy gói kẹo cao su bên cạnh nói, ”ôi chào lấy nhầm mất rồi nha“ vậy đó. (cười)”

Toàn hội trường bật cười.

Sau khi trận cười chấm dứt, A Tề gãi gãi đầu nhỏ giọng hỏi: “Đoạn vừa nãy sẽ bị cắt đi chứ?”

Vì thế, lại dẫn tới một trận cười nữa.

“Một vấn đề cuối cùng, dành cho A Sâm đi, thấy trong ca từ có viết ”muốn lật tung cái bàn “, như vậy xin hỏi, thời điểm Tiểu Quang phản nộ là khi nào?”

“..... Tôi cảm thấy cậu ấy căn bản sẽ không tùy tiện cáu giận, hay đại loại như lật bàn. Nếu nhất định phải nói ra một thời điểm..... Có lẽ là lúc không có thuốc hút sẽ tương đối nóng nảy.”

Lục Tự Quang cười nói tiếp: “Cũng không phải là người có tính tình tốt như vậy. Biết nổi giận là không tốt, xử trí theo cảm tính không giải quyết được vấn đề, nhưng có đôi khi vẫn sẽ không nhịn được..... Cho nên, còn phải cố gắng, ừm.”

.....

Lúc tiết mục ghi hình xong, đã là rạng sáng.

Ngồi xe của trợ lý về nhà, vào trong cửa hàng tiện lợi mua một hộp Thất Tinh.

Cô gái trong cửa hàng nhìn thấy cậu mà rất bình tĩnh. Còn nhớ lần đầu tiên trông thấy, giống như không dám tin mà hỏi: “A, xin hỏi..... Anh là Lục Tự Quang của Đảo phải không?”

Sau đó đòi được kí tên.

....

Đèn ở hành lang hình như là hỏng rồi, giảm vang nhiều thế nào, cũng không sáng. (đèn cảm ứng)

Trong bóng tối, sờ soạng đến ổ khóa trên cánh cửa.

Chìa khóa còn chưa cắm được vào trong ổ, liền bị tập kích từ phía sau.

Hoảng sợ cực lớn làm cho cổ họng của cậu không thể phát ra âm thanh, chỉ biết theo bản năng nâng cánh tay lên dùng hết sức mà đánh.

Hình như là bị đánh trúng hai má, người đánh lén bị đau liền buông ra.

Vào lúc đang muốn chạy, cậu nghe thấy trong bóng tối truyền đến thanh âm như vậy.

“M* nó, có cần ra sức như vậy không chứ.”

Chỉ cần hắt mở miệng, sẽ có mùi Marlboro nồng đậm tràn ra.

Giọng nói quen thuộc này, loại mùi vị quen thuộc này, cho dù là ở trong mơ, cũng đều có thể phân rõ.

Hết chương 23.

25. Chương 24

“Người kia dính lấy như con bạch tuộc, ôm cậu nói, không tìm người khác, lão tử cả đời này chỉ cần một mình em.”

An Khang nâng tay lên, ghì chặt lấy gáy cậu hôn kịch liệt, Lục Tự Quang nhìn thấy hình xăm bị ống tay áo che đi một nửa trên cánh tay trái của hắn.

Cậu không có dừng lại, vừa tiếp tục nụ hôn dài gần như thiếu dưỡng khí, vừa vội vàng cởi quần áo của hắn.

An Khang buông cậu ra, ngược lại ghé vào bên tai cậu vành tai và tóc mai chạm vào nhau (chỉ tình cảnh gần gũi, thân mật), “Gấp vậy.”

Cậu kéo cánh tay An Khang qua xem, dường như là chữ cái Latinh loằng ngoằng, hình vẽ phức tạp. Nhìn những con chữ không thể hiểu được kia mà nói thầm: “Cái chữ quái gì.....”

An Khang đắc ý cười, “M* nó, không hiểu nghệ thuật. Đây là tên của em.”

“Thôi đi.”

“Không tin?” Bộ dạng người kia nghiêm túc khẩn thiết giống như trẻ con, chỉ vào những chữ cái trên cánh tay giải thích: “Nghĩa là ”quang“.”

Lục Tự Quang ngăn người, nhẹ nhàng vuốt ve lên, đầu ngón tay di di ở trên mặt: “Đau không?”

An Khang nhếch môi cười: “Cũng không phải phụ nữ, lão tử không sợ đau.”

Cậu bỗng nhiên cảm thấy một hồi xót xa, lồng ngực như là bị cái gì đó đập mạnh vào. Kéo cánh tay An Khang qua, cúi đầu xuống hôn. Lúc môi chạm đến cánh tay, cậu cảm thấy toàn thân hân hoan vì vậy mà ngẩn ra.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt đều là ý cười, “Như vậy sẽ có cảm giác nhỉ?”

Người kia giống như có chút không khống chế được, một phát kéo cậu lại gần, “Em không biết em như vậy có bao nhiêu ác.....”

Lôi kéo nhau ngã xuống giường.

Thời điểm hai chân bị nâng lên, cậu theo bản năng nhắm mắt lại, giống như là chờ đợi cái gì đó quen thuộc. Mà khi phía sau được ôn nhu liếm lộng, cả người gần như muốn từ trên giường bắn lên. Đầu lưỡi xấu xa dò xét vào bên trong, thậm chí còn bắt chước theo tần suất làm tình. Nghĩ đến làm hết thấy những điều này, chính là người đàn ông nóng nảy anh tuần ngang ngược kia, phía dưới liền cứng lợi hại.

Lúc dùng ngón tay thay vào, liền bị An Khang giống như rán cá mà lật xuống giường.

“Này, anh không phải là siêu thích phía sau lưng đấy chứ?” Phía sau truyền đến tiếng cười của hắn, “Mỗi lần đều hút chặt như vậy, thật sự là siêu lợi hại.”

Gượng gạo quay đầu qua, “F*ck, cảm miệng. Không nói anh sẽ chết sao.”

Cũng chính là dưới tình huống không hề phòng bị bị tiến vào.

Được ôm ấp thúc vào có chút mờ mịt, phía trước được bàn tay to rộng ôn nhu bao lấy, trong cổ họng phát ra vài tiếng rên rỉ. Nụ hôn dọc theo xương sống kéo dần xuống, liếm lộng ẩm ướt, làm cho cậu kích động không chịu được, đầu ngực bị khoang miệng mơn trớn nhện không được run run, cuối cùng đều bắn vào lòng bàn tay hắn.

“Tiểu Quang em thật nhanh.....” Không nhìn cũng biết cái tên kia đang nhe răng nhếch miệng cười.

“Dài dòng.”

“Em thích vậy đúng không?”

Ngón tay vẫn dừng ở trên đầu ngực, không may mắn buông tha. Cậu thở dốc vài tiếng, khiến cho hắn hạ lưu lú lười vô cùng, “..... Em là đồ tiểu sắc ma.”

Cảm giác người kia ở trong cơ thể cậu không chút có dấu hiệu mềm xuống, lập tức lại là một trận co rút mà đến.

Nháy mắt lại bị kéo lên, liền ngồi ở trên đùi hắn. Cứ nhìn thẳng mặt đối mặt như vậy làm cho người ta cảm thấy ngượng ngùng. Lục Tự Quang một tay ôm cổ An Khang, một tay chống xuống giường. Thế tiến công từ dưới lên giống như muốn đâm thủng cậu, tần suất càng lúc càng nhanh sau đó, làm cho cậu rốt cục không thể khống chế lớn tiếng rên rỉ.

Người kia làm nhiệt tình như lửa, Lục Tự Quang cắn răng mắng.

Cuối cùng theo một lần đâm vào triệt để cuối cùng của người kia, cậu thít chặt bụng dưới, lại một lần nữa bắn ra.

Hắn an phận nằm xuống bên cạnh cậu. Không lâu sau, như là nhớ tới cái gì, tiến đến hôn lên mắt cậu.

“Hửm?” Lục Tự Quang mệt đến không thể mở mắt hỏi.

Người kia đột nhiên cắn một ngụm vào bên lồng mày của cậu, khiến cậu rít lên kêu đau, “..... M*, anh làm cái gì thế?”

Anh mắt của hắn ướt át, tràn đầy ý cười, “Đệt, thực không phải nằm mơ.”

“Anh bị choáng à?”

“M*, có tin lão tử làm em một tuần lễ không xuống giường được hay không?”

Lục Tự Quang liếc hắn một cái, “Tình trùng quá hùng hực tìm người khác đi.”

Hắn dính lấy như con bạch tuộc, ôm cậu nói, “Không tìm người khác, lão tử cả đời này chỉ cần em.”

Nghe giống như câu ân ái êm tai.

.....

Hắn ngồi ở đầu giường đọc thư. Là lá thư fan hâm mộ viết cho Lục Tự Quang kia, lúc ấy bị cậu vội vã nhét vào túi áo.

“Ày da, viết cũng rất ra hồn đấy, ” An Khang hút một hơi Marlboro, “A f*ck, buồn nôn như vậy, thế mà cũng có thể nói được.”

“Anh nhầm chán quá hả.” Lục Tự Quang nhăn mày.

Hắn ném thư, nghiêng đầu nhìn cậu, “Này, cùng anh đi Luân Đôn, em đồng ý không?”

Lục Tự Quang quay đầu qua nhìn hắn, đúng lúc chạm vào ánh mắt sâu xa trầm thấp của hắn, “..... Sao có thể, em còn có ban nhạc.” Nếu như không phải vậy, có lẽ em thật sự sẽ đi cùng anh. Thật đấy.

Lục Tự Quang cúi đầu trong lòng thầm nhớ lại.

Mùa đông một năm trước, anh trở về. Chỉ một đêm. Như là một giấc mộng.

Hiện giờ lại là mùa đông, anh vẫn như trước tới gặp em, mà kỳ hạn lần này lại là bao lâu? Một đêm, hay là hai? Anh lại phải vào một sáng sớm nào đó, lên chuyến bay trở về Luân Đôn.

Người kia vẫn cứ nghiêng người nhìn cậu, vươn tay vò vò tóc cậu, nghiêm túc lạ thường.

Hắn nói: “Vậy anh ở lại.”

Có chút không thể tin, “Cái gì?”

Lời tâm tình và hứa hẹn dường như đều xấu hổ vào lần nói thứ hai, nam nhân bĩu môi rầy rà: “Em cũng đừng trông cậy vào lão tử mỗi ngày đều sẽ ở chỗ này hầu hạ em, nếu có công việc thì vẫn phải bay sang.” Ngó sang Lục Tự Quang bên cạnh vẫn đang sưng sốt, “..... Này, cho nên nói, lúc có nhu cầu tìm người khác đi.”

Cuối cùng, Lục Tự Quang nở nụ cười, cậu giống như suýt khóc, vươn tay ôm lấy hắn, ở trong lòng hắn rầu rĩ cười nói: “Em đi tìm những người khác cũng không sao cả, thật là lạnh lùng a.”

Hắn gạt tóc mái cậu ra, hôn nhẹ lên trán cậu, “F*ck, em muốn làm lão tử tức chết như vậy à.”

Trong lòng cậu hiểu được, hai năm, sau này còn có thể có rất nhiều hai năm. Nhưng, nếu như lúc nào cũng đau khổ dây dưa như vậy, ngày sau có bao nhiêu cái hai năm cũng đều là lãng phí.

Hết chương 24.

26. Chương 25

“Tôi yêu em trái tim trở nên vô cùng mềm yếu, bình thần cũng là lãng mạn, mọi lời nói cũng đều ảm áp.”

Lúc ở Luân Đôn, An Khang rất khó tưởng tượng hóa ra Đảo được hoan nghênh như vậy.

Trong những ngày phát hành Rock U , bên ngoài các cửa hàng băng đĩa treo đầy những tấm áp-phích album lớn; báo chí, TV, radio, ở đâu cũng đều là cậu.

Hắn ngồi ở trên sofa, xem tin tức giải trí buổi sáng về bọn cậu trên TV, hỏi, “Bọn em thật đỏ nha, sẽ không phải là anh đang nằm mơ chứ?” Lục Tự Quang từ phòng tắm đi ra cười: “..... Anh bị thần kinh à.”

An Khang vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, ý bảo Lục Tự Quang qua ngồi.

Nhìn Lục Tự Quang trước màn hình bị tỉ mỉ cắt tóc, bỗng nhiên trêu đùa, “Này công ty bọn em có thiếu nhà tạo mẫu tóc không, nếu không lão tử qua đó làm cho bọn em a. Như vậy còn có thể mỗi ngày bên nhau, rất đáng giá nha, có muốn cân nhắc xem thế nào hay không?” Hấn vừa nói như vậy, vừa dùng một tay ôm lấy người bên cạnh, trên mặt mang theo ý cười tùy ý.

Lục Tự Quang ra vẻ bình tĩnh, cười nói: “Trước đây công ty đã sắp xếp nhà tạo mẫu riêng cho bọn em rồi nha, vô cùng tài giỏi, mỹ nam a.”

“..... Cái tên gà mờ nhà em lại thiếu được lâm hạnh phải không?” Đường như là trầm giọng nói. (lâm hạnh cơ đấy =))))))

Lục Tự Quang nghiêng mặt sang, nhìn hấn, không nhịn được cười. Tiến lại hôn nhẹ lên miệng hấn, “Chính là thích nhìn thấy anh ăn dấm (ghen).” Dứt lời liền đứng lên khỏi sofa, mặc áo khoác, “Đi thôi, phải đến công ty.”

Cố An Khang bắt đầu dĩ vãng môi, m* nó. Lão tử ở trước mặt em, chính là một tí xú chí khí cũng không có.

Có lẽ là bởi vì yêu em, trái tim trở nên vô cùng mềm yếu, mọi lời nói cũng đều ảm áp.

“A, tiện đường đi nhìn một chút.”

Cậu đáp lại một câu “Dài dòng” liền bước đi.

An Khang cười châm một điếu thuốc, nghĩ thầm, người mà mình yêu chính là một nam nhân như vậy. Mở miệng ra lợi hại hơn người ta rất nhiều, nhưng tâm địa lại tốt giống như thứ gì đó. Những điều này, mình càng rõ ràng hơn so với người khác.

Từ sau khi về nước, ngày tháng tựa hồ trôi qua không quá lâu. Nhưng hồi ức dường như đã rất phong phú rồi.

Hấn nhớ tới ngày đó, mình về muộn, người kia ngáy ngốc ngồi trên giường chuyển từng tiết mục từng tiết mục trên TV chờ hấn.

Hấn nhớ tới ngày đó, hai người ngồi trong bồn tắm lớn đầy nước nóng, người nọ cố chấp nói muốn bôi kem cạo râu cho hấn.

...

Chữ yêu này, tựa hồ cả hai bên đều không có thói quen nói ra.

Có lẽ là cả hai đều sáng tỏ, chỉ có thời điểm đáy lòng dao động không ngừng, mới có thể lặp đi lặp lại nhiều lần lời tâm tình kia.

.....

Đầu xuân chưa được bao lâu, An Khang nhận được công tác bên Luân Đôn kia, được mời đi làm nhà tạo mẫu tóc cho buổi trình diễn thời trang mùa xuân của nhãn hiệu nổi tiếng nào đó tổ chức ở Luân Đôn.

Dường như là nhìn thấu được bất an nho nhỏ của Lục Tự Quang, trước khi đi, còn nghiêm túc nói, “Một tuần, sau một tuần sẽ về.”

Quả nhiên, một tuần sau, hấn đúng hẹn trở về. Chẳng qua, là mang theo tiêu đề tin tức “Nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng người Hoa ở Anh quốc đã ký hợp đồng với BASALA bí mật về nước”.

Trên cái fashion show ở Luân Đôn kia, hấn gặp được tổng giám nghệ thuật Steven Norton của tạp chí thời trang nổi tiếng toàn cầu BASALA. Lúc An Khang vốn dĩ ở dưới tay Eric, đã là có chút thanh danh ở Luân Đôn. Steven khuyên hấn ở lại Luân Đôn lâu dài tiếp tục dốc sức làm việc, tiếc rằng hiểu được hấn có ý tưởng cố ý muốn đem công tác chủ yếu chuyển về trong nước, liền ký hợp đồng đưa hấn trở thành nhà tạo mẫu tóc khu vực Châu Á - Thái bình Dương của BASALA.

Cái ngày hấn trở về, đúng lúc là một buổi fan meeting nhỏ của Đảo.

Trước khi bắt đầu, hấn tính toán đi đến hậu trường. Không ngờ lại bị bảo an ngăn lại.

Hấn ngâm điếu thuốc, cau mày nói, “Tôi có quen biết với ca sĩ hát chính, tôi là bạn của cậu ấy.”

Chú bảo an cao lớn nhìn nhìn hấn, khinh miệt nói, “Mỗi fan đều sẽ nói như vậy nha, cậu cho rằng tôi không biết sao! Điều đã nói rồi không được.”

“M* nó, ai là fan của cậu ta?” Hấn gắt gỏng, nhả ra một ngụm thuốc, cũng không thèm lựa chọn từ ngữ: “Lão tử đi vào xem nam nhân của lão tử thì làm sao? Ông lại ngăn cản thì là cái chuyện gì chứ?”

Bảo an dĩ nhiên là nói lời chính nghĩa, “Cậu ồn ào cái gì, tôi nói cho cậu biết, còn ầm ĩ nữa liền kéo cậu ra ngoài đó.”

Tranh chấp như vậy dẫn tới không ít người xem.

Bên cạnh có mấy cô gái nhỏ giọng nói thầm, “Này, anh ấy có phải là Ken Gu không?”

“Người nào?”

“Chính là nhà tạo mẫu tóc mới từ Luân Đôn trở về a.”

“..... Không rõ, nhìn không giống a.”

Hấn ném đầu thuốc xuống gờ chân, “Nhìn cái m* gì, chính là lão tử!”

Ồn ào như vậy, không khỏi khiến những người trong phòng nghỉ sau hậu trường liếc mắt qua.

Cậu chạy từ trong phòng nghỉ ra, bảo an kia thấy vậy liền vội vàng tạ lỗi, “Không có việc gì không có việc gì, tôi sẽ xử lý tốt.”

Cậu không có dừng lại, tiếp tục đi tới bên này. Đứng ở trước mặt bảo an, chỉ vào An Khang bên ngoài: “Thật ngại quá, là bạn của tôi.”

Nam nhân nóng nảy đem tức giận chưa tiêu tan kéo mở gian phòng hóa trang cá nhân, thấp giọng trách cứ, “Một người lớn như vậy rồi, mất mặt không chứ?” Nam nhân giống như đứa nhỏ đã làm sai, mang theo vẻ xấu hổ, “Lão tử đây không phải là nhớ em sao.”

Một nụ hôn triền miên xong, Lục Tự Quang đập đập vào ót hấn, “Phải đi rồi, anh đợi nhé.”

Nam nhân lại kéo cậu lại, một lần nữa ra sức hôn lên, trước khi buông ra lại nói, “Đồ không biết lớn nhỏ nhà em, trở về xem anh chỉnh chết em không.”

Hết chương 25.

27. Chương 26

“Rõ ràng là cái gì cũng chưa xảy ra, nhưng lại cảm thấy rất sợ hãi. Vì sao, là bởi sợ sẽ mất đi cậu ấy sao.”

An Khang một mình ngồi đợi trong phòng hoá trang. Đã cách xa sân khấu bên ngoài như vậy rồi, mà vẫn có thể nghe thấy tiếng nhạc và hoan hô truyền vào, từng hồi từng hồi. Vừa nghĩ đến người hát chính đứng ở bên ngoài kia, nhận được sự ủng hộ của mọi người, là người của hấn, trong lơ đãng liền cảm thấy vô cùng đắc ý.

Cũng không biết là qua bao lâu, có chút khó chịu, rút thuốc lá ra châm, vô cùng nhàm chán thưởng thức gian phòng hóa trang nhỏ hẹp này.

Trên bàn đặt một cái hộp dụng cụ chưa đóng hấn. Liếc vào trong một cái, đều là những dụng cụ hấn quen thuộc vô cùng. Nhìn thấy đủ loại kiểu dáng, keo giữ nếp tóc loại nhỏ vừa tay, gel nước..... Lại nhìn nhìn cái hộp, vỏ ngoài màu bạc và màu nâu, trông hơi quen quen.

Cũng chính là lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh nói chuyện.

“Hộp dụng cụ của tôi đâu? Vẫn ở phòng hoá trang sao?”

“Chắc là vậy, anh đi nhìn xem. À, chìa khóa cho anh này.”

“Cảm ơn.”

Giọng nói hình như có chút quen thuộc.

Theo sau là tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó, là tiếng chìa khóa chuyển động trong ổ khóa.

Hắn cau mày hồi tưởng.

Chẳng qua, người đàn ông kia mở cửa bước vào trước khi hắn nghĩ ra đáp án, đã công bố lời giải.

“Sao lại là anh?” Nhìn thấy người đàn ông trước mắt, An Khang không dám tin ngồi thẳng dậy.

La Kỳ.

Cái người hắn cho rằng sau lần ngoài ý muốn lần trước, sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Ở trong này nhìn thấy An Khang, La Kỳ tựa hồ cũng rất kinh ngạc, chẳng qua lập tức liền nở nụ cười, “A, thật đúng là khéo.” Y đóng cửa lại, đi đến trước bàn đặt trùm chìa khóa xuống, “Cậu sao lại ở trong này?”

Nét tươi cười của y vẫn giống như trước đây, nhìn qua vĩnh viễn là cao cao tại thượng.

An Khang không có hảo cảm ngẩng đầu lên chất vấn, “Lời này hắn phải là tôi hỏi anh mới đúng? Anh về nước khi nào?”

“Chưa lâu lắm, ” La Kỳ bĩu bĩu môi, độ cong ở khóe miệng không giảm, “Tôi bay giờ làm việc ở PISTOL mà thôi, phụ trách thiết kế tạo hình cho nhóm bọn họ mà thôi. Cậu thì sao?”

“Anh là nhà tạo mẫu tóc riêng của bọn họ?” An Khang cũng không để ý tới, tiếp tục làm khó dễ chất vấn.

“Xem ra, cái tính tình thối tha của cậu vẫn cứ không thay đổi một chút nào.” La Kỳ lấy một hộp Marlboro trong túi quần ra, lại rút ra một điếu hỏi An Khang: “Hút một điếu không?”

“Không cần.” Bị lạnh lòng địa cự tuyệt.

“Đúng vậy, tôi là nhà tạo mẫu tóc riêng bây giờ của bọn họ.” La Kỳ hút một ngụm thuốc, hỏi: “Cậu thì sao, vì sao ở đây? Hay là..... Biết tôi ở làm ở đây, cố ý đến gặp tôi?” Mắt phượng hơi hơi nheo lại, vẻ mặt đầy ý cười.

“Đi m* anh đi, ” An Khang không chút nào lùi bước, trực tiếp nhìn lại, “Anh quản được tôi à.”

Dường như nghe thấy âm nhạc bên ngoài đã dừng lại, ý thức được chắc là là fan meeting đã kết thúc rồi.

An Khang trực tiếp đi ra phía cửa, “Lão tử không nhàn rồi đùa với anh.”

La Kỳ xoay người chặn ở cửa, ra vẻ cảm khái: “Haizz, thật đúng là lạnh lòng a..... Lần đó ném hai tờ tiền lại liền vỗ vỗ mông chạy lấy người, cậu có biết đó là nhục nhã bao nhiêu không?”

“Tôi cảnh cáo anh, ” An Khang túm cổ áo y, khẩu khí hung ác, “Ngày đó chúng ta cái gì cũng chưa từng xảy ra, anh đừng có vọng tưởng lấy chuyện này ra nói.”

Dường như có bộ phận nhân viên công tác đã đi ra ngoài phân tán khán giả, tiếng bước chân liên tiếp trên hành lang.

“Tránh ra.”

La Kỳ tựa cả người lên ván cửa, chỉnh chỉnh cổ áo An Khang, “Sao nào, không bằng đêm nay đi ra ngoài HIGH một chút a, sau khi buổi biểu diễn này chấm dứt tôi sẽ kết thúc công việc.....”

Nói còn chưa nói xong, đã bị An Khang đè thấp thanh âm cắt đứt, “Anh rốt cuộc muốn chơi đùa cái gì?”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm quen thuộc.

“Mấy cô gái đứng hàng thứ nhất hôm nay thật đúng là HOT nha, ha ha.”

“Đi uống một chén đi?”

“Này, Tiểu Quang?”

“Không đi, tôi còn có việc. Các cậu đến quán nào?”

“Oh oh.....”

Có chút hoảng hốt, đối mặt với cái người La Kỳ không thể hiểu nổi trước mắt này, An Khang có chút rối loạn trong lòng, “Anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

“A, cậu sợ cái gì? Tôi lại không ăn được cậu.”

Lập tức truyền đến tiếng vặn tay nắm cửa. Thử hai lần, mở không ra.

Hắn cúi đầu liếc một cái vào ổ khóa, bị La Kỳ lúc vào đã khóa trái.

“Này, anh có ở bên trong không vậy?” Thanh âm Lục Tự Quang ở ngoài cửa vang lên.

“A nha, hình như là Tiểu Quang nha.” La Kỳ giống như thắng được một ván trò chơi, cười đến ánh mắt có chút cong lên.

Bởi vì chỉ cách có một cánh cửa, cho nên không thể lớn tiếng nói chuyện, chỉ đành ghé vào bên tai thấp giọng trao đổi.

Lục Tự Quang ngoài cửa vẫn đang không ngừng gõ cửa, nhìn An Khang lúc này đang sốt ruột đến nóng nảy, La Kỳ nhướn nhướn lông mày hỏi, “Cậu căng thẳng vì cậu ta à?”

Không đợi An Khang trả lời, y đứng thẳng lưng lên, xoay người vặn mở khóa cửa.

“Hello.” Giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, chào hỏi với Lục Tự Quang bên ngoài.

“..... Loki?” Hiển nhiên người ngoài cửa cũng rất kinh ngạc, sau đó đi vào trông thấy An Khang. Sắc mặt hắn dường như có chút xấu hổ. Không biết nguyên do.

“Rốt cục đã xong rồi sao, lão tử đợi lâu muốn chết, m* nó.” Mắt tự nhiên cầm điều thuốc lên hút, không biết còn có thể nói cái gì. Đối với cảnh tượng xảy ra vừa rồi có chút trở tay không kịp.

Nhìn thấy vẻ mặt Lục Tự Quang vẫn không hiểu, La Kỳ cười giải thích: “A, tôi và A Ken đã quen nhau ở Luân Đôn. Không ngờ ở đây lại có thể gặp mặt, ngồi tán gẫu HIGH quá, không ý thức được các cậu đã xong rồi.”

“À, ra vậy.” Lục Tự Quang ngồi xuống ghé của mình, nhìn nhìn An Khang đứng ở một bên trầm mặc hút thuốc.

An Khang bắt an muốn chết, luồng cuống muốn chết.

Vẫn cứ cảm thấy, cậu dường như biết được cái gì đó, dường như lại không.

Rõ ràng cái gì cũng chưa từng xảy ra, nhưng lại cảm thấy rất hoang mang.

Giống như đã lừa dối cậu, giống như đã phản bội cậu.

An Khang hút một ngụm thuốc, ném điều thuốc còn thừa hơn phân nửa xuống, vỗ nhẹ vào gáy Lục Tự Quang, “Này, đi thôi.”

Dường như có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng lúc này cũng chỉ là thuận theo ừ một tiếng đáp ứng.

“Bye bye nha.” La Kỳ dựa vào cạnh bàn chào bọn họ.

Lục Tự Quang vỗ tay với y: “A, bye. Hôm nay vất vả cho anh rồi.”

An Khang lại chỉ để ý đi ở phía trước, cũng không quay đầu lại.

Vì sao lại cảm thấy sợ hãi.

Có phải bởi vì sợ mất đi cậu ấy hay không?

Hết chương 26.

28. Chương 27

Nếu tôi có thể lựa chọn, nói không chừng sẽ luôn giấu em ở trong nhà không để cho người khác nhìn thấy.”

“Anh quen Loki sao?”

“..... Ừ, nhưng mà không có giao tình gì.” Hắc dứt tay vào túi quần đi ở phía trước, Lục Tự Quang đội mũ lưỡi trai kéo cao cổ áo đi phía sau hắc.

Lục Tự Quang không hỏi thêm gì nữa.

Đại khái là sợ bị fan hoặc là phóng viên nhìn thấy, hai người đều đi rất nhanh, đi ra từ cửa sau.

Nam nhân đi ở phía trước, hỏi, “Đói không?”

“Vẫn chưa ăn cơm.”

“Đưa em đi ăn cơm nhé. Muốn ăn cái gì?”

Vốn còn cho rằng Lục Tự Quang sẽ nói ra tên của nhà hàng nào đó, không đoán được cậu lại thậm chí nói ở phía sau hắc, “..... Không có khẩu vị gì, muốn ăn bát mì.”

Nam nhân ngẩng người, quay đầu lại nhìn cậu. Lục Tự Quang ở dưới ánh đèn đường mơ hồ chiếu xuống nhẹ cười.

“Quay về nấu mì, nha?”

“Được a.”

Vì thế, hắc cũng mơ hồ nở nụ cười. Cầm lấy tay Lục Tự Quang, liền đi về trước.

.....

Lục Tự Quang miễn cưỡng rút mấy gói mì cuối cùng trong tủ bát xuống.

Sau khi nước sôi, ùng ục ùng ục bốc lên.

Lúc còn chưa hoàn toàn thả mì vào, đột nhiên bị ôm lấy từ phía sau.

“M* nó, hiền thê lương mẫu (*) như vậy, làm vợ của anh cũng được lắm.” Hắc ở phía sau cậu cười.

(*) hiền thê lương mẫu: người vợ tốt người mẹ tốt ~ đảm đang

“Biến –” Trong lòng thì nghĩ rằng, cái tên nói chuyện thẳng thắn không thềm thông qua đại não suy nghĩ này, đến khi nào thì mới có thể trở nên bình thường chút, “M*, anh sờ chỗ nào thế, này, em đang nấu mì a!”

Nam nhân cười trầm thấp bên tai cậu, lại ra vẻ nghiêm nghị bề cong ý tứ của cậu: “Lão tử biết em đang ở dưới (*) a, em sao có thể ở mặt trên chứ.”

(*) chỗ này Cận chơi chữ: trong tiếng Trung từ “mì” và từ “mặt” đều là một từ |miàn| âm Hán Việt là [DIỆN]; cụm động từ “nấu mì” trong tiếng Trung có rất nhiều cách nói, trong đó có một cách là dùng |xià · mian|, Hán Việt [HẠ DIỆN] cũng có nghĩa là “mặt dưới, bên dưới”:))) vậy nên An Khang mới xuyên tạc “công khai trắng trợn” lời của Tiểu Quang a

~A đệt.

Thật sự là chịu không nổi tên này.

Mì sợi cuộn cuộn bốc lên.

Nhất cổ tác khí (*) tiêu diệt sạch sẽ một bát mì, Lục Tự Quang thỏa mãn ngồi trên ghế ngửa đầu.

(*) nhất cổ ác khí: tinh thần hăng hái, tìm hiểu diễn cổ chi tiết tại

Cậu rút một điếu Thất Tinh từ hộp thuốc trên bàn ra, lại mò trong túi quần lấy chiếc Zippo màu bạc An Khang cho cậu, châm lửa hút một ngậm.

“Vẫn còn dùng à?” An Khang nhìn sang chiếc Zippo cậu cầm trên tay, hỏi cậu.

“A, ừ.”

Không cần quá lâu, khói thuốc rất nhanh tỏa ra.

.....

Trong vài ngày sau đó, Đảo bay qua các thành phố bận rộn cho các hoạt động tuyên truyền, sắp xếp phòng vắn chật kín đến không thể kín thêm. An Khang cũng ngày ngày bận bịu ở studio của các ấn phẩm quảng cáo và quay chụp tạp chí.

Đó lại là một buổi sáng bận rộn.

Đang ở phòng hóa trang tạo hình kiểu tóc cho người mẫu trẻ tuổi. Nữ người mẫu Sami đang dán mắt vào chiếc TV nhỏ trong phòng hóa trang xem vô cùng chăm chú. Trong tin tức giải trí không ngừng là những chuyện bát quái của ngôi sao này phát hành đĩa nhạc, ngôi sao kia kiện tụng triền miên, ngôi sao nào đó bị chụp trộm ra ngoài thân mật với bạn trai...

Một cô người mẫu khác đã trang điểm xong chuẩn bị tốt cũng đứng ở một bên giết thời gian.

“Nghe nói cô ta muốn kiện lên tòa đó.”

“Cô ấy không phải chuẩn bị sắp phát hành album rồi sao, quản lý công ty chắc là muốn thổi phồng rồi?”

Hai cô gái ghé vào nhau, đối mặt với những tin tức bát quái như vậy, đều có thể nói đến vô cùng thích thú.

Lúc phát đến bản tin ngắn của Đảo, dường như rất nghiêm túc lưu ý nghe.

“Mấy ngày trước, ban nhạc Rock ”n Roll thế hệ mới Đảo đã đến X thành, để tuyên truyền cho album đầu tiên Rock U sau khi gia nhập tập đoàn PISTOL RECORD.....” Vừa pha thuốc nhuộm cho Sami, vừa liếc liếc hình ảnh trên TV.

“Này, cậu tới xem đi, là Đảo đó.” Sami có vẻ hơi kích động.

Một cô người mẫu khác vội đến gần, “Cậu cũng nghe bọn họ à? Hát hay vô cùng nhỉ. Bọn họ hồi còn underground trước đây cũng từng phát hành album, cậu nghe chưa?”

“Chưa a, ” Sami ngồi ở phía trước An Khang nhìn cô bạn trong tấm gương, “Có bán không? Mình gần đây mới biết bọn họ.”

“Cậu biết S-mith chứ? Bọn họ trước đây vẫn hay diễn ở PUB đó, hồi trước mình từng đi xem LIVE một lần, HIGH vô cùng.”

“Thật hay giả vậy, này mình rất thích tay trống kia a, thật sự là đẹp trai không chịu được.”

An Khang trong lòng bất mãn nói thầm: “thật đúng là đồ phụ nữ không có mắt..... ”

“Cậu nói A Sâm sao?” Cô gái bên cạnh liền kéo một cái ghế dựa ngồi xuống, “Mình nghe người khác nói, anh ta là gay đấy.”

“..... Không phải chứ?”

An Khang nghe xong cũng ngẩn người, không nhận được mở miệng, “Không thể nào đi?” Hình như cái tên gia hỏa Lục Tự Quang kia cũng chưa từng nhắc tới với hắn.

“A Ken, anh cũng cảm thấy không thể nhỉ.” Sami nhìn An Khang trong gương, giống như là tìm kiếm sự ủng hộ.

“Anh không biết, đoán bừa thôi.”

“Tracy! Đến cô rồi!” Nghe thấy bên ngoài có người đang gọi, cô người mẫu kia đứng lên, chào Sami một câu, “Mình đi trước.”

Trong tin tức giải trí, bản tin về Đảo vẫn chưa kết thúc.

An Khang vừa làm công tác trên tay vừa nghe thuyết minh nói, “..... Sau khi biểu diễn xong ca khúc chính của Rock U, ca sĩ hát chính Lục Tự Quang được fan tặng hoa cường hôn.....”

Vội vàng ngược mắt lên nhìn – quả thật là một fan nữ cuồng nhiệt.

Còn lại chính là vẻ mặt bất đắc dĩ cười khổ của Lục Tự Quang.

A đệt.

Khóe miệng co rút.

Giả bộ cười hỏi Sami, “Con gái bây giờ đều thích đuổi theo sau à?”

“Là do ban nhạc này thật sự không tồi đó. A Sâm rất nổi bật, siêu cool nha, A Trạch cũng rất đẹp trai a, nhân khí(cái duyên với người khác) hình như cao nhất, A Tề mỗi lần solo đều rất rục rỏ, chơi ghi-ta rất lợi hại.....”

“..... Vậy cái người vừa rồi bị fan cường hôn thì sao?” Bình thần vô cùng, nghe không ra tình cảm gì, “Anh thấy, hình như là ca sĩ hát chính đi.”

“Tiểu Quang a.....” Sami dường như có chút đắm chiêu, “Tiểu Quang rất đáng yêu a, tuy rằng hồi đầu xem sẽ cảm thấy rầu rĩ, nhưng giọng hát rất tuyệt a.”

Đáng yêu..... sao?

An Khang cầm cây kéo nghĩ, có lẽ đi.

Mặc dù hơi rầu rĩ, mặc dù thường xuyên xù lông, không kiên nhẫn.

“A Ken, Sami đã được chưa? Thiết bị bên ngoài đã dọn ra, có thể bắt đầu rồi!”

Hắn ở bên trong đáp một tiếng, liền chuyển chú vào công tác trên tay.

Cảm giác giống như toàn bộ thế giới đều đang chú ý đến người con trai hắn yêu. Loại tâm tính đặc ý mà lại ghen tị này rất vi diệu.

Aiz, nếu như tôi có thể lựa chọn, nói không chừng sẽ giấu luôn em ở trong nhà không cho người khác nhìn thấy.

Chẳng qua, muốn ca hát trước mặt nhiều người như vậy, vẫn luôn là khát vọng của em nhỉ?

Cho nên, mặc kệ như thế nào, em cảm thấy được, thì được rồi.

Em chỉ cần vì chính mình mà sống, vậy là đủ rồi.

Hết chương 27.

29. Chương 28

“Lúc ở bên ngoài, giống như một khắc cũng không thể chờ thêm được nữa. Khi đó mới biết được, cái ôm của anh, mới ấm áp biết bao nhiêu.”

Đảo ở lại X thành một ngày. Cuối cùng vào ở trong một khách sạn coi như cao cấp, sáng sớm hôm sau còn phải bay đến địa điểm tiếp theo.

Người đại diện đặt cho bọn cậu hai gian phòng đôi. A Tề ở cùng Lục Tự Quang, mà A Trạch và A Sâm ở cùng nhau.

Lúc A Tề đi vào phòng, miệng đang ngậm một điếu thuốc. Lục Tự Quang lấy từ trong tủ lạnh ra một lon bia, nhẹ nhàng giật nắp lon, nhưng lại ngửi thấy mùi thuốc quen thuộc.

“Cậu mua Marlboro sao?”

A Tề kẹp điếu thuốc, ngó ngó cậu, lộ ra vẻ mặt “cái mũi thính thật a” nói: “Không, vừa nãy Loki đưa cho.”

“À” một tiếng, hóa ra anh ta cũng hút loại này.

“Lại nói, hôm nay có sáng khoái không?”

Nghe A Tề như vậy hỏi, không hiểu ra sao, “Cái gì cơ?” Nhưng nhìn cái bộ mặt cười vô lại của cậu ta, chỉ biết cậu ta miệng chó không mọc được ngà voi.

“Fan kia a!” A Tề kẹp điếu thuốc, dùng khủy tay đẩy đẩy Lục Tự Quang, “Oa không nghĩ tới con gái bên này phóng khoáng như vậy a. Nhưng mà đáng người rất HOT, khuôn mặt nhìn cũng được a.”

“Cái gì a, cậu ít gà mẹ (dông dài, lắm chuyện)”

A Tề nhin không được cười ra, “..... Ngực cũng rất chuẩn đó, này cậu không cần phải yêu cầu cao như vậy chứ.”

Trên trán nhất thời nổi đầy gân xanh, “..... Vậy phải cân nhắc giới thiệu cho cậu quen một chút mới được.”

A Tề đem mẫu thuốc cuối cùng dập xuống gạt tàn, cười lớn đi về phía phòng tắm chuẩn bị tắm. Trước kia đóng cửa, còn đặc biệt quay đầu lại nói, “Đừng có quan báo tư thù (lợi dụng việc công để trả thù cá nhân) đi vào quấy rối đầu đấy.”

Lục Tự Quang đập một phát vào hông y, “Đệch, mắt tôi không có mù đâu!”

Không lâu sau, cửa phòng tắm mở ra một nửa, A Tề thò nửa người ra.

“Này, tôi quên quần áo rồi, cậu giúp tôi tìm quần lót với.”

Liếc liếc, cầm lấy một cái quần lót đi qua, ánh mắt nheo lại cười cười.

Nhìn Lục Tự Quang đứng ở trước mắt, chậm chạp không hề có động tĩnh, A Tề oán giận nói: “Đưa cho tôi nào.”

“Được a, trước tiên gọi một câu ”ông” nghe coi.”

“.....”

Dù nói quân tử báo thù, mười năm không muộn. Nhưng mà đã nắm bắt được cơ hội, thì cũng không thể lãng phí vô ích.

Nhìn thấy A Tề trước mắt chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo mình sắp xếp, Lục Tự Quang cười đến sáng lạn như ánh mặt trời, trong lòng lại có loại thích thú đạt được mục đích.

“..... Tôi f*ck ông nhà cậu, nhanh cầm lại đây.”

A Tề nhanh tay lẹ mắt một phát đoạt lấy cái quần mặc vào, trong miệng lầu bầu cái câu y vẫn thường nói: “Xem tôi hôm khác nhất định phải tìm một tên mãnh nam đến đè cậu. F*ck!”

Lục Tự Quang nghe tai trái ra tai phải. Mấy cái câu nói đùa này nghe từ thời trung học đến bây giờ, một chút ý mới cũng không có.

Chờ A Tề sau khi ra ngoài, Lục Tự Quang cầm quần cùng khăn tắm tiến vào phòng tắm, “Tôi cũng tắm chút.”

Hơi nóng trong phòng tắm vẫn chưa tản hết, một chút cũng không lạnh. Phòng tắm vòi sen nhỏ hẹp, cậu đứng bên dưới vòi hoa sen, thoải mái từ từ nhắm hai mắt lại.

Tắm ngăn cách âm trong phòng khách sạn rất tốt, nhưng gạch men sứ trên tường phòng tắm lại không được.

Trong mơ hồ dường như nghe thấy cái gì đó.

Lúc đi ra, A Tề đang nằm ở trên giường xem mỹ nữ ngực bự trên kênh người lớn. Đồng hồ báo giờ trên TV vừa lúc hiện đúng 12 giờ (*).

(*) ở các khách sạn lớn, đặc biệt ở nước ngoài, họ thường có thêm dịch vụ phát sóng các chương trình/phim ảnh có nội dung người lớn vào khoảng nửa đêm trên một hoặc một số kênh nhất định; cho nên đoạn này không phải A Tề coi qua đĩa đâu a =))))

“Này, tên A Sâm kia đâu?” Như là thuận miệng hỏi.

A Tề thờ ơ, mắt nhìn chằm chằm TV, “Không ở trong phòng sao? Làm sao vậy.”

“Cậu ta hình như không ở phòng.....” Lục Tự Quang uống một ngụm lon bia vẫn chưa giải quyết xong kia.

“Tôi biết lúc tối cậu ta hình như có đi ngâm người a, nhưng hẳn là đã về rồi chứ? Cậu tìm cậu ta sao?”

“Không,” cậu đặt lon bia xuống, “..... A Trạch hình như có đưa phụ nữ về.”

Vừa rồi mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh làm việc cách vách truyền đến.

Có tiếng thở dốc trầm thấp, dường như là A Trạch.

Còn tưởng rằng cậu ta ngây thơ ngay cả con gái cũng chưa từng quan hệ với mấy người.

“Cậu nói..... Bây giờ?” A Tề kinh ngạc.

Lục Tự Quang hơi gật đầu, “Cách vách. Cho nên tôi mới hỏi cậu A Sâm có phải vẫn chưa trở về hay không.”

“..... Cái tên tiểu tử A Trạch rất có thể chỉ đùa thôi, ” A Tề lú lười, “Nhưng mà, nếu bị paparazzi chụp được thì.....”

Lục Tự Quang nhún nhún vai, “Trời mới biết.”

Ngửa mặt lên trời ngả vào trên giường, cái gì cũng không muốn suy nghĩ nữa.

Ngày mai bay đến một thành phố cuối cùng nữa, sau đó buổi chiều có thể bay về rồi.

Rõ ràng không có bao nhiêu ngày, nhưng có chút không quen. Thay vì nói không quen, chi bằng nói là có chút nhớ.

M*, là lúc nào trở nên thế này?

Cầm lấy di động trên gối, bấm vào một dãy số.

“Anh xong việc chưa?”

Ngữ khí hung hăng bên đầu kia điện thoại giống như không có ý tốt, nhưng tràn ngập vui sướng, “Lão tử buổi chiều hôm nay đã sớm xong việc rồi.”

“Vậy anh đang làm gì?”

“Shit, đương nhiên là đang nhớ em mà DIY (do it yourself ~ thăm du haha). Khi nào thì về?”

Cậu dường như đều có thể tưởng tượng ra bộ dáng nam nhân kia cau kỉnh nhưng lại cười toét, “Ngày mai, ngày mai sẽ về.....”

Hết chương 28.

30. Chương 29

“Năm ấy, A Trạch mười bảy tuổi, là thiếu niên vẫn có thể danh chính ngôn thuận hút thuốc say rượu. Nhưng mà những năm tháng đó không ngờ lại trôi qua nhanh như thế.”

Thời điểm máy bay hạ cánh, sân bay đã bị rất nhiều fan hâm mộ vây kín.

Dọc con đường đi ra đã bị lấp kín chặt như nêm cối.

Vệ sĩ đi theo và nhân viên công ty đi ở bên ngoài vòng vây, nhân viên của bộ phận an ninh sân bay cũng tham gia, duy trì trật tự.

Tiếng gào thét bên tai lan tràn, toàn bộ đều là tiếng thét chói tai, còn có người lớn tiếng hô tên của bọn cậu.

Ngày hôm sau, lúc tin tức giải trí chiếu cảnh rất đông fan hâm mộ nghênh đón ở sân bay, An Khang đang ngồi trong phòng hóa trang nghỉ trưa. Trên màn ảnh, fan chen chúc chung quanh các thành viên, khung cảnh gần như sắp không khống chế được.

Tin tức giải trí tốn một lượng lớn độ dài bản tin để đưa tin cảnh tượng có fan nữ bị té ngã, suýt nữa bị thương.

“..... Ở hiện trường, có một bạn fan nữ trong lúc dồn đẩy chen chúc đã bị ngã, suýt nữa bị thương, may mắn có một vị vệ sĩ bên cạnh đó kịp thời nâng dậy.....”

Nhưng mà, ở trong đám người, cái người nâng cô gái kia dậy không phải vệ sĩ đi theo, cũng không phải an ninh sân bay.

Nhìn kỹ lại, cái người xuất hiện trên màn ảnh mà lại nhoáng cái đã đi qua, tóc ngắn màu nâu, nhìn qua rất nhanh nhẹn – La Kỳ!?

Sau đó, cả người y chặn ở bên ngoài, cùng giúp đỡ công tác bảo an.

Từ cái lần quen La Kỳ ở Luân Đôn đó, vẫn đều cho rằng tên đó là kiểu người chuyện mà không liên quan đến bản thân, thì cứ bo bo giữ mình. Huống hồ, thường xuyên bày ra điệu bộ lỗ mãng trên mặt, làm cho người ta trông thấy làm sao cũng không thoải mái.

A, giả bộ cũng rất giống đó.

“A Ken, ” có người gõ mở cửa phòng hóa trang, “Quầy rầy đến anh nghỉ ngơi không? Có thể giúp người mẫu chỉnh lại tạo hình một chút hay không?”

“Được, tôi đi ngay.”

Hắn từ trên ghế đứng lên, cầm lấy điều khiển tắt TV.

.....

Đối với Đảo mà nói, tất cả các công việc tuyên truyền ngày trước đều đã hoàn thành.

Sau khi trở lại B thành khó mà có được thời gian có thể nghỉ ngơi đủ, bốn người hiếm thấy mà trở lại S-mith quyết định uống một chén.

Mỗi lần nói đến uống rượu, A Trạch luôn vui vẻ nhất. Nhưng cố tình, tửu lượng kém cỏi nhất cũng là cậu ta.

A Sâm ở bên cạnh lạnh nhạt châm chọc nói: “Lần này uống say nữa đi, tôi cũng không phụ trách đưa cậu về nữa.”

“Này –” A Trạch bắt mẫn đập đập vào sau lưng A Sâm, “Anh mang thù với tôi sao?”

A Sâm không nói gì.

Nhớ tới lúc ban đầu, những ngày vẫn còn ở S thành, A Trạch đeo đàn tiến vào, nói: “Tôi là Lâm Trạch Vũ”. Cậu ta nói, tôi là, mà không phải tôi tên là, rất có khí thế.

(*) Bên TQ, khi giới thiệu về tên, người ta thường nói “Tôi gọi là/tên là ABC” - /wǒjiào/ để thể hiện sự khiêm tốn của bản thân mà không dùng cách nói trực tiếp “Tôi là ABC” - /wǒshì/; nếu dùng cách nói “Tôi là...” thì sau đó phải là một chức vụ (học sinh, công nhân, giáo viên...) hoặc một danh từ chung.

Khi đó cậu ta hút thuốc say rượu, A Sâm còn có thể túm lấy áo cậu ta làm ra bộ dáng anh trai giáo huấn nói: “Trẻ vị thành niên, xin cậu tiết chế một chút.”

Năm ấy, A Trạch mười bảy tuổi.

Hiện giờ, dường như cái gì cũng không giống nữa.

Thời gian chỉ mới hơn hai năm.

Hai năm, đối với một ban nhạc mà nói, muốn từ chỗ chưa được người biết đi đến chỗ vô cùng được chú ý, có lẽ thật sự quá ngắn mà cũng quá may mắn.

Nhưng mà, đối với một thiếu niên, lại cũng đủ để cậu ta vượt qua bậc thêm mười tám năm này.

Đối với thời gian, đối với sự trưởng thành, chúng ta còn có thể đòi hỏi thêm gì nữa?

Ông chủ của S-mith liếc mắt một cái liền nhận ra bọn họ.

Để không gây chú ý, bọn họ đặt một gian phòng ở tầng hai quán bar.

Ở nơi đó, không ai có thể quấy rầy, đồng thời cũng có thể trông thấy ban nhạc đang biểu diễn ở S-mith.

Nhìn thấy sân khấu đã từng rất quen thuộc, có một ban nhạc khác đang đứng, cảm giác như vậy thật sự rất vi diệu.

A Tề chọn một cốc bia lớn, nuốt một ngụm bia nguyên chất xuống, nhìn người chơi ghi-ta dưới lầu nói, “A ha, đàn cũng không tệ lắm nha. Tuy rằng so với tôi, còn kém một chút nữa.....”

“Biến m* cậu đi, đắc ý.” Lục Tự Quang bóp một tiếng đập vào đầu y.

“Oa, đau thế –” ra vẻ đau thương xót xa kêu oan, “Tiểu Quang cậu thật ác nha –” đang nói cả người liền dựa vào.

“Biến mau, ” Lục Tự Quang cũng cười đẩy y, “Đừng dính lại đây!”

“Này, các cậu nhìn cô gái đứng ở phía sau kia.”

Ngắm gái đẹp có lẽ là hứng thú lớn nhất của y ngoài đàn ghi-ta, hơn nữa, hứng thú rất cao.

“Này, cậu bây giờ đừng có tùy tiện dính vào phụ nữ, ” Lục Tự Quang trừng mắt nói với y, giống như vui đùa, “Nếu bị paparazzi chụp được, cậu vẫn không biết chết như thế nào đâu.”

A Tề không kiêng nể gì cười, “F*ck, những đạo lý đó còn cần cậu tới dạy lão tử à.”

Lục Tự Quang đột nhiên nghĩ đến cái đêm cuối cùng ở X thành kia.

Cậu cố ý vô tình mở miệng, “A Sâm, nghe nói tối hôm ở X thành cậu đi ngâm mình sao? Thế nào?”

Vốn định hỏi tiếp y rốt cuộc quay về lúc nào. Không ngờ được A Sâm cười cười nói, “Vốn là muốn thế, nhưng mà cái tên A Trạch này nói sáng sớm hôm sau phải bay rồi, làm cho tôi không muốn đi nữa. Cho nên, sau đó ngoan ngoãn ở trong khách sạn thôi.”

Không có đi ra ngoài? Vẫn ở khách sạn?

Chẳng lẽ là đêm đó mình nghe lầm sao? Chẳng lẽ là –?

Sau khi cả bốn người đều uống khá nhiều, người tỉnh táo nhất không ngoài chính là A Sâm.

Y quả thật là ngàn chén không say.

Lục Tự Quang nằm ở trên sô pha, biếng nhác bấm điện thoại cho An Khang, “Ê, em ở S-mith..... Tới đón em nhé.....”

Cũng không nhớ rõ rốt cuộc đã nói những gì, nhưng mà cậu biết An Khang sẽ đến. Vì thế thanh thanh thần thần ngả lên sô pha.

Cũng may A Tề coi như vẫn có chút ý thức, còn có thể tự mình đi, bằng không A Sâm lúc này một thân phải đỡ hai người.

Lục Tự Quang híp mắt nghĩ nghĩ, xem ra uống mà tỉnh táo cũng không phải chuyện tốt a.....

An Khang lái xe tới đón cậu. Lúc cậu ngồi trên xe, mơ mơ màng màng. Nhưng nhìn thấy trên ghế sau có một chú chó đang nằm sấp.

“Ừm? Chó? Đâu ra vậy?”

An Khang trước mắt có chút mơ hồ, nhưng cũng may thanh âm rất rõ ràng, “..... Có một tên khốn, tạm thời nhờ anh trông.”

“..... Ừm..... Đối xử với chó tốt như vậy, ” chủ động vươn tay câu lên cổ An Khang, lộ ra khuôn mặt trẻ con sấp lên hôn hân.

An Khang nhẹ đẩy cậu ra, “Được rồi được rồi, ngoan, về nhà nào.”

“Không cần.....” Tiếp tục câu lên.

An Khang vừa kìm nén, vừa dỗ dành, thật vất vả mới an tĩnh lại.

Trong bụng mình đầy lửa trái lại càng đốt càng mạnh.

F*ck, hiềm thấy uống rượu thoải mái như vậy, cũng không nhìn xem hiện tại là ai không có thể lực chơi xe chấn (*)!?

(*) xe chấn = xe lắc, xe rung; đương nhiên phải là chơi cái-trò-mà-ai-cũng-biết-là-trò-gì-ấy cần dùng tới thể lực và địa điểm là trên xe rồi =))))))

Hết chương 29.

31. Chương 30

“Đối mặt với người mà mình sợ hãi mất đi nhất, cho dù chỉ có một chút nói dối, cũng sẽ căng thẳng vô cùng.”

An Khang nhìn cái con gia hỏa đang lười biếng nằm bò ra ban công phơi nắng kia, thật sự là hết cách với nó.

Lục Tự Quang hình như là cực kì thích chó.

Sáng sớm thức dậy, nhìn thấy nó, lập tức nhảy xuống giường đi đùa giỡn, nhìn cũng không thèm nhìn An Khang lấy một cái.

Nhìn Lục Tự Quang ngồi xổm trước mặt chú chó, hết lòng vuốt ve bộ lông của nó, An Khang ngồi ở trên giường bĩu môi: “Này, chỉ là một con chó thôi mà..... Có cần phải đối xử tốt với nó như thế không hả?”

Lục Tự Quang quay đầu lại, nhìn nghiêng nghiêng, học theo ngữ khí của An Khang: “Này, chỉ là một con chó thôi mà..... Có cần phải ăn dấm (ghen) của nó không hả?”

An Khang hết lời, từ trên giường đi xuống, “Thúi lắm! Lão tử ăn dấm cái cục ý!”

“Ai, anh đi mua chút gì đó cho nó ăn đi, hình như là đói bụng rồi.” Vẫn cứ chuyên tâm đùa đùa chó.

An Khang cào cào tóc, vẻ mặt buồn rầu, “..... Anh đâu biết chó ăn cái gì a.” Thật ra lời thoại trong lòng lại là: MN, lão tử cũng đói bụng đó, em chăm sóc anh trước đi được không.

“Anh là đồ ngốc sao, ” Lục Tự Quang nhú mày, bất đắc dĩ đắc cười khổ, “Chó thì đương nhiên ăn thức ăn dành cho chó rồi. Nhanh đi a.....”

Chep chep miệng, cầm lấy áo sơ mi trên lưng ghế dựa khoác vào, túm lấy bao thuốc, liền chạy xuống lầu.

Đợi đến lúc đi lên, An Khang xách theo một túi lớn.

“Nhiều như vậy?”

“Không biết a, thật nhiều loại không giống nhau, anh đều mua về hết a.” Nói ra rất đúng lý hợp tình, “Này, nên ăn cái nào nhỉ?”

Nhìn thấy một mặt ngốc như vậy của nam nhân, Lục Tự Quang nhin không được phì cười.

An Khang đá đá Lục Tự Quang đang ngồi xổm ở ban công, nhú mày nói, “Em cười cứt a.”

Lục Tự Quang nhận lấy thức ăn dành cho chó, “Không có gì không có gì.” Nhưng cả mặt vẫn đầy ý cười.

“Nó tên là gì thế?” Lục Tự Quang ở dưới ánh mặt trời rực rỡ trên ban công, cũng không ngẩng đầu lên hỏi, “Bạn của anh dự định khi nào sẽ đón nó về?”

“Quý mới biết nó tên là gì,..... Anh không biết. Hôm nay anh sẽ gọi cho hần bảo hần đem nó về.”

“Này, bằng không để cho nó ở lại vài ngày a.”

An Khang ngồi xuống sofa, ” Thích như vậy à? Cùng lắm thì chúng ta cũng nuôi đi. Nuôi một con giống thuần, con gia hỏa này cũng không biết là giống tạp chủng nào.”

Nghĩ đến đêm hôm đó, nhận được điện thoại của Lục Tự Quang. Nghe thấy giọng cậu ê ê a a nói chuyện, biết ngay chắc là cậu lại uống quá nhiều rồi.

Lúc trên đường đến S-mith đón cậu, đứng ở trước một cái đèn đỏ. Khi hần nhìn thấy người đàn ông ở ven đường, y cũng đúng lúc thấy được hần.

Trên ngã tư đường lúc sắp rạng sáng gần như không có chiếc xe nào.

Trong tay tên kia đang ôm một con chó.

“Nhờ cậu giúp tôi chăm sóc một chút, tôi còn phải vội quay về công ty, tôi sẽ tìm cậu sau.” Vẻ mặt tên kia hiếm thấy vẻ thành khẩn, đưa qua một tờ giấy không biết là xé xuống từ chỗ nào, “Số điện thoại của tôi.”

Không biết là từ đâu mà nhặt được chó lang thang vậy?

Chó lang thang trong thành phố nhiều như vậy, chẳng lẽ y muốn nhặt từng con từng con về sao?

Thật sự là sở thích kỳ quái.

Nhưng mà, hình như đã từng nghe nói như vậy, nếu một người đàn ông thích chó, ít nhất tâm địa của hần sẽ không xấu.

“Này, anh có đang nghe không hả, nói chuyện với anh đấy, ” Lục Tự Quang trong phòng bếp thò đầu ra hỏi.

Giống như vừa mới phục hồi lại tinh thần, “Ừ?”

“Em nói, tối nay có tiết mục radio phải ghi, có thể sẽ rất khuya.”

Đi qua ôm lấy cậu, cười đến trước sau như một, ghé vào lỗ tai cậu nói, “Nhiều đêm lão tử đều chờ em a, thằng em (*) nhà anh nhớ em muốn chết.....”

(*) thằng em này chính là Tiểu An Khang nha:”>

Không ngoài sở liệu, nhận được một ngón giữa của Lục Tự Quang.

“Anh phải đi đây, kết thúc công việc gọi cho anh a, muộn quá lão tử tới đón em.”

“Không cần đâu, công ty có xe đưa đón em.”

“Oh – a đợi chút, ” giày vừa đi vào lại lần nữa cởi ra, mò trong túi quần tối qua ra một tờ giấy ghi số điện thoại. Địch, may mà vẫn còn. Hôm nay liền gọi cho y, bảo y đưa con kia về.

“Cái gì thế?”

“Không có gì, ” từ trong phòng đi ra, “Quên đồ thôi.”

Hắn không nói cho Lục Tự Quang, người đàn ông đêm đó nhặt được chú chó kia là La Kỳ.

Có lẽ đó là tâm lý mà đại đa số nam nhân đều sẽ có, luôn cảm thấy có một số việc không nói, thì sẽ không có hiểu lầm.

.....

Buổi tối sau khi kết thúc công việc trên tay, An Khang gọi qua số điện thoại kia.

Điện thoại vang một lúc lâu sau mới có người nghe, người đầu kia lại không phải La Kỳ.

“Y bây giờ hơi say, nếu có việc tìm y, bây giờ thuận tiện qua DIM BAR chút được không?” Người đàn ông bên đầu kia thanh âm trầm ổn, “Tôi là bạn của cậu ta, là bartender (người pha chế rượu) ở đây, nếu đến đây thì trực tiếp tìm đến quầy bar là được.”

Làm cái quỷ gì vậy.

DIM BAR, cái tên La Kỳ kia, chạy đến GAY BAR làm cái gì a, 419 (tình một đêm) sao.

Lúc ôm một chú chó vào DIM BAR, dường như tất cả mọi ánh mắt ở đây đều tập trung vào hắn.

Nói thật là có chút kỳ quái.

Tìm được bartender ở quầy bar.

“Người vừa rồi muốn tìm La Kỳ chính là tôi.”

“HI, tôi là bạn của y, Andy, ” Bartender lịch sự vươn tay ra, nhìn chằm chằm An Khang một hồi, nghi hoặc mở miệng: “..... Anh là Ken Gu đi?”

“A, đúng vậy.”

“Tôi rất thích phong cách thiết kế của anh, vậy anh và Loki nhất định là quen nhau ở Luân Đôn nhỉ?”

“A đúng, anh ta đâu?”

Bartender nhìn sang xung quanh, “O? Cậu ta trước đó vẫn ngồi ở bên kia uống rượu mà.....”

“..... Con gia hỏa này là mấy ngày hôm trước La Kỳ tạm thời nhờ tôi, tôi nuôi ở nhà không tiện cho lắm, trước cứ gửi tạm ở chỗ này của anh đi. Chờ La Kỳ đến đây, nói với anh ta một tiếng là được. Tôi đi trước.”

Bartender tên Andy bắt đầu dĩ nhiên lấy chú chó.

“Này, cậu đã đến rồi à.” Đã đi tới cửa, lại thấy La Kỳ cầm chén rượu đi tới, “Đừng đi vội như vậy chứ.”

“Tôi còn có việc, anh cứ từ từ.....”

Nói còn chưa nói xong, môi đã bị lấp kín. Một cỗ hương vị rượu cốc-tai nồng đặc, nhanh chóng lan tỏa trong khoang miệng.

La Kỳ buông hắn ra, hai người cách nhau chưa đến mấy mét, “Bị cậu cự tuyệt nhiều lần như vậy, tôi thật mất mặt mà.”

“Đừng đùa, anh say rồi.” An Khang đỡ y, quay đầu lại nói với Andy trước quầy bar, “..... Anh chăm sóc tên này nhé.”

Andy từ quầy bar đi tới, nắm lấy cánh tay La Kỳ khoác lên trên cổ mình, “Tôi biết rồi. Xin lỗi cậu ta hôm nay tâm tình không tốt, gây phiền toái cho anh rồi.”

Cúi đầu gọi hai tiếng, “Này, Loki, Loki?”

Hắn kéo mở cửa rồi đi ra ngoài, rất nhanh liền biến mất ở trong màn đêm.

Không đoán được Lục Tự Quang đã về nhà rồi. Lúc Lục Tự Quang mở cửa cho hắn, có chút kinh ngạc nhìn cậu, “..... Em sao về sớm vậy?”

“Ngốc, không phải em sớm, mà là anh về muộn mà thôi.” Tiếp tục quay lại phòng khách, cầm lấy cuốn tạp chí đang đọc được một nửa.

“À, lúc cuối còn xảy ra chút việc thôi.”

“F*ck, em biết rồi.....” Từ sau tạp chí lộ ra một đôi mắt cười đùa, “Phao (*) nữ nhân chứ gì.”

(*) phao = f*ck, make love

Khắc trương trong nháy mắt, dường như tay cũng run lên, “..... Đệch, em thần kinh à.” Miễn cưỡng cười ra.

Hóa ra đối mặt với người mà mình sợ hãi mất đi nhất, cho dù chỉ có một chút xú nói dối, cũng thật sự sẽ căng thẳng.

Hết chương 30.

32. Chương 31

Anh cho tôi một lời hứa hẹn, khiến tôi khóc òa; anh cho tôi một lời nói dối bùi tai, nói đó là tình yêu, tôi liền đứng yên không nổi rời đi.”

Lúc tin tức kia bị truyền ra, hắn không biết làm sao, có loại lỗi giác thế giới cũng sắp bị hủy diệt rồi.

“Nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng người Hoa Ken Gu đến Gay Bar đêm gặp tình nhân”, “Ken Gu và tình nhân cùng nghề kịch kiệt ôm hôn tại Gay Bar”vân vân đầy trên mặt báo.

Trên tấm ảnh bị chụp trộm, góc chụp mơ hồ không rõ ràng, tuy rằng không thể nhận ra La Kỳ, nhưng liếc mắt một cái liền có thể nhận ra sườn mặt của mình.

Tin tức trên cả trang báo dài, phần lớn đến từ những suy đoán và bịa đặt vô căn cứ.

“Theo như một người biết rõ sự tình tiết lộ, người tình đang cùng Cố An Khang hẹn hò là người cùng ngành, hai người từng học tập huấn luyện một thời gian ở Luân Đôn, cảm tình sâu đậm..... ”

An Khang đem tờ báo ném vào sọt rác, về mặt cáu kỉnh.

Đệch CMN. Thế giới này thật sự là quá dễ tiện mà.

Khi hắn về nhà, nhìn thấy tờ báo bị bỏ lại trên bàn cơm. Cầm lên xem, đầu đề trang giải trí là mình.

Lục Tự Quang không ở đây. Cậu ấy khẳng định đã về rồi.

Hắn ngồi ở trên sofa chẳng nói câu nào.

Một lòng nghĩ hiện giờ tàn cục như vậy, phải giải quyết như thế nào. Chờ khi cậu quay lại, đủ loại sự thật bị khuếch đại thế này, lại phải giải thích như thế nào.

Hắn cứ như vậy ngồi ở sofa một đêm, Lục Tự Quang cũng không về.

Di động tắt cả đêm, mỗi lần chuyển tới hộp thư thoại, hắn đều muốn nói gì đó, nhưng mà một câu “Tiểu quang” đã mở miệng rồi, nhưng lại không nói thêm được gì.

Ngồi cho đến tận hừng đông, khóa cửa rồi cục bị xoay mở ra.

Lục Tự Quang vừa vào cửa, nhìn thấy An Khang trên sofa, tựa hồ rất bình tĩnh. Xoay người đóng cửa. Cái gì cũng không nói, đi vào phòng bếp rót nước uống.

“Em tối hôm qua đi đâu?” Thanh âm trầm thấp, dường như là ôn nhu.

“Không đi đâu, ở quán bar HIGH, ” đặt cốc xuống, đi vào phòng, “Tìm đàn ông tình một đêm thôi.”

Ngữ khí bình thản cái gì cũng đều không nghe ra, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Nhưng lại là trả thù.

“Tiểu Quang.....”

Người trong phòng dĩ nhiên đã thay xong quần áo, đi ra, “Hôm nay còn có rất nhiều lịch trình phải đi, đêm nay không về.”

Nhìn thấy ánh mắt đỏ bừng của cậu. Đại khái cũng là một đêm không ngủ, có lẽ, là đã khóc.

“Em nghe anh giải thích.....” Dường như là cố lấy dũng khí, từ trên sofa đứng lên.

“Được, anh giải thích đi a.” Ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng qua.

“Căn bản không phải như trên báo viết, ” Hần nôn nóng đứng lên chân tay luống cuống, không diễn đạt được lời muốn nói.

“Vậy hai người là như thế nào?” Lục Tự Quang dựa vào trước bàn, “..... Tôi biết, các anh quen nhau lâu rồi, tình cảm rất tốt, chớ là của anh ta, số điện thoại là của anh ta, còn có gì nữa nhỉ? Các anh làm mấy lần rồi? Ngày hôm qua? Cái ngày khóa ở trong phòng hoá trang kia? Hay là lúc ở Luân Đôn? Kỹ thuật của anh ta thế nào? Thích chết đi nhỉ.”

“Không có, bọn anh chưa từng làm!”

“ĐM anh Cố An Khang!” Lục Tự Quang vung mạnh cái bật lửa trong tay đập về phía hắn, “Có quỷ mới tin anh!”

Là cái Zippo màu bạc kia.

Bị đập mạnh một cái trúng đuôi lông mày, An Khang nhưng lại không hề né tránh.

Zippo đập mạnh xuống đất cách một tiếng, thanh thúy vang dội.

Mà Lục Tự Quang, thật sự một cái liếc mắt cũng không muốn nhìn thấy người đàn ông trước mắt này nữa.

“MN, em chính là không tin anh.”

Anh bảo em phải tin anh như thế nào đây.

F*ck.

Cửa bị đóng sầm một tiếng.

Cũng không biết quay lại công ty, còn phải đối mặt như thế nào với nhà tạo mẫu tóc của mình.

Tối hôm qua, là ở chỗ A Tề.

Uống rượu cả một đêm.

Trong căn phòng tối om, cậu ngã vào giữa đống chai bia rượu, hai má là một mảnh ướt lạnh.

Cảm thấy bản thân ngốc đến nỗi giống như chỉ cần người khác cho cậu một lời hứa hẹn, cậu liền khóc; người khác nói một câu nói dối bùi tai, nói đó là tình yêu, cậu liền đứng yên luyến tiếc không rời đi.

Sau những năm yêu một người đến chết đi sống lại, cậu tưởng rằng mình sẽ không thể yêu được nữa.

Hết chương 31.

33. Chương 32

Tất cả đau thương đều hóa thành động lực, một mạch chạy trốn, chạy trốn, như vậy, sẽ không sẽ có nước mắt dư thừa chảy ra nữa phải không?”

Ba ngày, ở lại chỗ A Tề đã ba ngày rồi.

An Khang không biết cậu ở nơi nào, lo lắng gọi vô số cuộc điện thoại, tin nhắn đã gửi vô số tin. A Tề rốt cục không chịu được mở miệng, “..... Dù sao cũng phải giải quyết đi chứ, cậu cứ dây dưa như vậy được cái đích gì.”

Vừa nghĩ đến người đàn ông kia, từng cùng người khác ôm, hôn, thậm chí làm tình, trong lòng liền phiền giang đảo hải ghê tởm.

“Cậu đuổi tôi sao? MN, để cho tôi ở thêm vài ngày sẽ chết sao?”

Trong mấy ngày này, hàng đêm đều mất ngủ.

Đã từng cho rằng nước mắt của mình đã sớm chảy sạch rồi, không ngờ vẫn cứ cảm thấy hốc mắt cay xè.

Lúc sắp khóc ra, cậu cắn cắn môi, thầm mắng chính mình: người ta ở trên giường vui sướng như vậy, mi ở chỗ này giống như oán phụ, khóc cái m* gì? Có cái gì có thể thương tâm, có cái gì đáng để thương tâm.

Nhớ lại bản thân lúc vừa trông thấy tin tức kia, thật đúng là bị đả kích vô cùng.

Thời điểm lang thang trên đường giống như một kẻ không việc làm. Bộ dạng sa sút như vậy, khiến cho người khác lúc đi qua cậu cũng không dám đi đến gọi cậu xin chữ kí.

A, ca sĩ hát chính của ban nhạc đang nổi tiếng như vậy, giống như một tên chả ra làm sao.

Trong lòng rõ ràng cái gì cũng đều không có, nhưng trước mắt lại luôn hiện ra khuôn mặt của người kia.

An Khang nóng nảy, An Khang ôn nhu, An Khang cười hạ lưu, An Khang trầm mặc hút thuốc.....

Một người như vậy, một người đàn ông nói muốn vì cậu mà ở lại như vậy, bây giờ, đã không còn tồn tại nữa.

Buổi ghi hình vào buổi chiều cùng ngày của đài truyền hình cũng không đến, công ty tìm cậu rất lâu, bọn A Tề A Sâm cũng tìm cậu đã lâu.

Chạy trốn qua hết con đường này đến con đường khác trong thành phố.

Giống như tất cả đau thương đều hóa thành động lực, một mạch chạy trốn, chạy trốn, như vậy, sẽ không có nước mắt dư thừa chảy ra nữa nhỉ?

Đêm đó lúc tìm đến A Tề, bộ dạng của cậu nhất định sa sút muốn chết.

A Tề vừa trông thấy cậu giống như thật sự bị dọa sợ, vội vội vàng vàng kéo cậu vào nhà hỏi, “Công ty tìm cậu cả một buổi chiều đó, cậu đây là làm sao?”

Cậu không có trả lời cái gì, nhưng A Tề lại cũng biết đáp án.

A Tề không nói gì nữa, lấy sạch đồng bìa trong tủ lạnh ra.

Cậu cười cười, có chút giống như tìm niềm vui trong nỗi khổ đau, “Đạch, đặc biệt chuẩn bị cho tôi à?”

Hai người ngồi trên sàn nhà, đèn cũng không bật mấy ngọn.

A Tề cái gì cũng không hỏi, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh cậu, cùng cậu uống sạch từng lon từng lon.

Cậu uống rất nhiều, nhưng lại không say.

Cuối cùng, bọn họ nằm luôn trên sàn nhà.

Cậu nói, “A Tề, cậu có nhớ trước kia không?”

“Trước kia?” A Tề ợ một cái, “Lúc nào nhỉ?”

Trí nhớ của cậu dường như rất phong phú.

Đó là thời niên thiếu vô cùng đẹp đẽ.

Người con trai mình yêu đơn phương nhiều năm như vậy, đạp xe phóng qua cậu. Bên tai chỉ có âm thanh của gió.

Câu lạc bộ nhạc Rock "n Roll ít được chú ý đến.

Thường xuyên trốn tiết ra ngoài xem ban nhạc biểu diễn, tháng ngày vui vẻ ca hát đánh đàn ghi-ta.

Lúc thi lại còn trộm truyền giấy hỏi đáp án với A Tề.

“Trước kia..... Chính là thời điểm trước kia a.”

Khi đó, chỉ biết đoạn tình cảm đơn phương sẽ vĩnh viễn không có kết quả, chỉ đứng ở nơi không gần cũng không xa trông theo nhất cử nhất động của người kia.

Bởi vì biết vĩnh viễn không chiếm được, cho nên chưa từng có chờ mong và hy vọng xa vời.

Như vậy, tất cả những mong đợi cuối cùng đều sẽ tan vỡ.

Cậu tự mình an ủi nghĩ, thế này có cái gì đâu.

Chẳng qua chỉ là người đàn ông kia cùng người khác lên giường, làm tình. Có cái gì đâu?

Mình chưa bao giờ là người đầu tiên của hắn, cũng sẽ không phải là người duy nhất của hắn.

Người cậu đã gặp, cho tới bây giờ đều là như vậy, giống như vừa quay người là sẽ đi mất, căn bản không có lý do vì cậu mà ở lại.

Đúng vậy, thế này có là gì đâu? Đã sớm thông suốt rồi.

Sau đó, là sinh nhật Lục Tự Quang.

Cậu gần như đã quên sinh nhật của mình.

Trong quá trình quay tiết mục ở đài truyền hình, còn có tiết mục cả nhóm và các fan cùng tặng bánh sinh nhật, ngay cả nến cũng đều có. Có rất nhiều rất nhiều quà do fan tặng, cùng bánh ngọt, được xe đẩy lên sân khấu.

Bọn A Tề, hiển nhiên cũng là người biết rõ tình hình, cùng đồng đạo fan hâm mộ bên dưới hát bài Chúc mừng sinh nhật.

Hai ngọn nến hình chữ số 22 được châm trên bánh gatô thật to.

Lúc được yêu cầu nhắm mắt ước nguyện, trong lòng cậu trống rỗng, không biết phải nói những gì.

Giống như, không có nguyện vọng. Còn có thể cầu nguyện cái gì, chờ mong cái gì?

Hy vọng có thể vẫn được làm âm nhạc của chính mình như vậy, hy vọng vẫn có thể tiếp tục vui vẻ như vậy cùng ban nhạc, hy vọng..... Cố An Khang..... Nguyện vọng đến chỗ này liền dừng lại.

Lúc thổi tắt ngọn nến, trên sân khấu dưới sân khấu ầm ầm vỗ tay.

Hai mươi hai tuổi.

Năm tháng đã qua, thật sự là không thể quay lại.

Giống như mở rộng trái tim, sẽ không khó chịu như vậy nữa.

Đêm đó, cậu tự nói với chính mình, không có gì để mà phải đau lòng, cũng không phải rơi nước mắt nữa.

Nhưng lúc này vừa mới nghĩ đến, nước mắt liền muốn chảy ra.

Cậu nghiêng người, cả người cuộn tròn lại.

Trong lòng nghẹn ngào muốn chết, oán hận bộ dạng không muốn sống nữa của bản thân lúc này.

Mi đến tột cùng là lại phải mất đi một người, hay là chưa bao giờ có được người đó?
Nước mắt từ mắt phải chảy ra, chảy qua mũi, lại rơi vào trong mắt trái. Có chút đau.
“A Tề..... Tôi cảm thấy tôi CMN sắp chết mất.” Cậu rầu rĩ nói, “..... Thật đấy.”
Hết chương 32.

34. Chương 33

Yêu quá nặng. Tôi nếu không dứt ra, tôi gánh không nổi.”

Lúc cậu trở về, An Khang vẫn như cũ ngồi trên sô pha hút thuốc. Nghe thấy tiếng động cậu đã về, cả người bỗng nhiên từ trên sô pha đứng phắt lên.

Sau khi nhìn thấy cậu, gọi cậu một tiếng “Tiểu Quang”.

Cả người nhìn qua suy sụp tinh thần vô cùng, sơ mi vẫn là cái kia, trong mắt toàn là tơ máu.

Cậu không đau lòng, chỉ là trong lòng cười khê, hà tất phải làm đến mức đó?

Đi vào phòng khách mới trông thấy, bên cạnh cửa sổ sát đất của ban công có một chú chó đang nằm. Nhìn màu lông, không ngờ lại là một chú chó lông vàng thuần chủng.

“Đây lại là chó của nhà ai vậy?” Giương mắt nhìn người kia, dường như là châm chọc mà hỏi.

Không đợi An Khang mở miệng trả lời, cậu liền cười mở miệng nói, “Chuyện của anh và Loki, sau đó tôi đã nghĩ rồi, kỳ thật đó cũng không có gì.” Cậu không biết bản thân sao vẫn có thể cười, “Pháo hữu mà thôi, hiển nhiên không thể yêu cầu anh cái gì.”

Anh chưa từng yêu tôi, tôi cũng chưa từng yêu anh.

Yêu quá nặng, tôi gánh không nổi.

Nghe thấy câu này, một An Khang đang muốn làm sao để giải thích liền ngớ ra, ánh sáng trong mắt ngưng tụ lại lạnh buốt, nói không nên lời.

Lúc điện thoại đặt trên bàn của Lục Tự Quang vang lên, An Khang cúi đầu nhìn dòng chữ hiển thị trên màn hình. Lúc nhìn thấy cái tên kia, hấn nhứ mảy thật sâu.

Lục Tự Quang nhìn thấy điện thoại, giật mình nghe máy. Cậu kéo mở cửa ban công đi ra ngoài.

Người đàn ông bên đầu kia điện thoại nói, “Tiểu Quang, sinh nhật vui vẻ nhé. Anh ở bên này cũng có mua CD của các cậu nghe đó.”

Cậu im lặng thật lâu, cuối cùng nói, “Cố An, chúng ta sau này, đừng liên lạc nữa đi.”

Ngay sau đó, nhẹ nhàng khép lại điện thoại.

“..... Tôi biết ngay em CMN vẫn nhớ đến hấn ta.”

Lúc Lục Tự Quang quay lại vào phòng, nghe thấy người kia đột nhiên phun ra một câu.

An Khang thô bạo đứng bên cạnh sô pha, “Đừng hỏi tôi sao lại biết! Em MN cho dù là lúc cao trào hay là trong mơ, đều đang gọi tên hấn ta. Lúc em mới bắt đầu từ S thành đến nơi này, lão tử quả thực đã cho rằng chúng ta không được đâu, thế nhưng..... MN, MN!”

Cậu bỗng nhiên nhớ đến, An Khang từ trước đến nay đều nói cậu miệng mồm lợi hại.

Rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại ư, có lẽ ngay cả chính cậu cũng sẽ không ngờ được bản thân có thể nói ra những lời như vậy.

Ngữ khí bình bình thản thản, cậu nói: “Bằng không anh cho rằng là cái gì. Nếu không phải là cái khuôn mặt này, nếu không phải là cái tên này, anh cảm thấy tôi dựa vào cái gì ở bên anh?”

Tự tay cho một đao, cho dù đổ máu, chung quy vẫn tốt hơn so với tương lai mừng mủ.

Cậu cho rằng người kia sẽ nổi trận lôi đình, cậu cho rằng hắn sẽ trực tiếp cho cậu một đấm.

Nhưng không có.

An Khang đứng ở tại chỗ. Nắm tay phải chặt chẽ nắm lại, cuối cùng lại thả lỏng ra.

Hắn liền đứng trước mặt cậu, dùng ngữ khí vô cùng băng lãnh cũng vô cùng tuyệt vọng nói, “Lão tử ngay cả trái tim cũng móc ra cho em, em MN còn chê bẩn.” (TT_____TT)

Cậu nhìn An Khang xoay người rời đi, lúc cánh cửa đóng lại, cậu đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Nhưng mà, rõ ràng vẫn đang là cuối hè.

Thế giới này chính là như vậy, lúc người đau đớn khổ sở, câu chuyện của người khác lại vẫn dựa theo quỹ tích ban đầu mà đúng hạn trình diễn, nhưng cuộc sống của bản thân đã bị quấy đảo rối tinh lên rồi.

Lúc La Kỳ nhìn thấy tin tức đăng trên báo, ngơ ngác ngồi một bên hút thuốc.

Andy nói đêm đó, y say. Kỳ thật chính y cũng biết, y say rồi.

Buổi chiều ngày thứ hai sau khi mọi chuyện xảy ra, buổi ghi hình phỏng vấn của Đảo, Lục Tự Quang chưa tới. Vô luận gọi điện thoại như thế nào, cũng đều không tìm được người.

Lúc khỏi thuốc bay lên, y híp mắt, thử nhớ lại một đoạn ký ức.

Lần đầu tiên, ở DIM BAR, thông qua Andy giới thiệu, y lần đầu gặp anh. Sau đó, bọn họ ở bên nhau.

Bởi vì gặp người đàn ông kia, y mới làm bottom.

Hai người bên nhau ba năm, giống như đã trải qua cả một đời.

Người đàn ông kia hy vọng có thể có một lần du lịch, có thể một lần đi Bắc Âu, ngắm nhìn phong cảnh nơi đó.

Người đó có đôi khi cũng sẽ nghịch ngợm, buổi sáng trộm dùng bàn chải đánh răng của y đánh răng.

Người đó vào lúc y tức giận sẽ luôn im lặng, nghe y chửi mắng xong một trận vẫn rất tốt tính hỏi, khát nước không.

Giống như bởi vì chính mình từ trước đến nay là một tên tùy hứng mà lại luôn cố tình gây sự, cho nên anh vĩnh viễn đều sắm vai một người hiền hòa nghe theo.

Anh vẫn luôn rất tốt tính.

Bọn họ cũng không cãi nhau.

Y đã từng tưởng tượng, có lẽ, thật sự có thể cùng nhau đi du lịch. Có thể được đi Bắc Âu mà người kia luôn tâm tâm niệm niệm, đi Hà Lan, đến nơi đó nhìn máy xay gió, sau đó sẽ ở đó kết hôn.

Nhưng y cũng dần dần ý thức được, người đàn ông tốt tính như vậy, bất kể như thế nào cũng sẽ không làm trái lại cha mẹ. Anh là một người truyền thống như vậy, là một đứa con có hiếu.

Đêm đó, y ở DIM uống rượu. Andy ngồi ở bên cạnh y.

Uống đến cuối cùng, y buông ly rượu xuống nói, “Anh ta phải kết hôn rồi.”

“..... Qua một tuần nữa, đã là ba năm rồi.”

Y cười, y khóc.

Lén lén lút lút vui vẻ ba năm như vậy, thiếu chút nữa cảm thấy hạnh phúc sắp đến rồi. Lúc này mới biết, những niềm vui được ban cho này, chung quy vẫn phải trả lại.

Giống như đã định trước rồi, mỗi một câu chuyện mãnh liệt hay là đẹp đến đâu, đều sẽ có một kết cục tầm thường mà lại thê lương.

Người đàn ông kia rồi sẽ quên mất y, sau đó bình bình thản thản mà sống tiếp.

Tìm được một người phụ nữ, có lẽ sẽ không có bất an, sẽ không có sợ hãi nữa, sẽ không sợ mất đi như vậy nữa.

Mà tình yêu đối với y, quá nặng. Y nếu không dứt ra, y gánh không nổi.

Tình yêu của y vừa hào phóng lại vừa keo kiệt, toàn bộ năng lượng đều hao hết vào một lần. Hết thấy thời gian và tâm tình toàn bộ đều giao cho người đó, sau này sẽ không thể bùng cháy được nữa.

Hút thuốc, say rượu, mỗi ngày đều ở DIM tìm người 419. Dựa vào khuôn mặt kia, căn bản không lo không có người đến bắt chuyện.

Tâm toàn bộ đều thành tro, cho dù bị mạnh mẽ tiến vào, một chút cũng không cảm thấy đau.

Andy không nhìn thêm được nữa. Cho y một đấm, gào lên với y, “La Kỳ cậu tỉnh táo một chút đi, cậu tự chà đạp mình như vậy thì có ích lợi gì? Hắn ta sẽ không trở lại đâu!”

Y cười.

Sau đó y bước đi.

Có phải nếu thay đổi địa điểm, như vậy đau thương sẽ bị lưu lại trong thành phố ban đầu phải không?

Y chỉ là cảm thấy, mình sẽ không đi yêu nữa.

Bởi vì, cũng sẽ không bao giờ gặp được một người như vậy, có thể dành cho y ấm áp như vậy. Khoảng thời gian kia, là không thể làm lại, cũng sẽ là một dấu ấn khó phai vĩnh viễn không thể thay thế.

Ở trong lòng y, luôn có một vị trí như vậy, thuộc về một người đàn ông duy nhất.

Đó giống như vĩnh hằng mà y mong muốn.

Hết chương 33.

35. Chương 34

“Chỉ một câu nói vô cùng bình thường, nhưng lại dường như cũng đủ để đập thẳng vào lòng ngực cậu.”

Mỗi người đều sẽ có câu chuyện thuộc về riêng mình, chính là rất nhiều thời điểm, cho dù câu chuyện đó khúc chiết hay đa dạng như thế nào, những đau thương bao giờ cũng giống nhau.

Trước khi ghi hình, La Kỳ ở trong phòng hoá trang làm tóc cho Lục Tự Quang.

Sắc mặt cậu cũng không tốt, nhìn qua có chút tiều tụy.

“Không thoải mái sao?” La Kỳ mở miệng hỏi.

Lục Tự Quang chỉ lắc đầu.

“..... Chút nữa để nhân viên trang điểm sửa lại cho cậu đi.”

Lục Tự Quang tránh đi ánh mắt của La Kỳ trong gương, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn đi nơi khác.

Lúc những người bên cạnh tản ra, La Kỳ thở dài một hơi, đột ngột nói một câu, “Một người có được một tình nhân thật lòng thật dạ, lại đi ghen với tôi cái người hai bàn tay trắng này, cần gì phải vậy chứ.”

Ánh mắt Lục Tự Quang rốt cục nhìn lại, nhìn vào người đàn ông đang làm tóc cho mình qua gương.

Động tác trên tay La Kỳ không ngừng lại, như có như không mở miệng, “Aiz, không phải mỗi người đều có cơ hội, một lần nữa đứng ở ngã tư đường ban đầu để lựa chọn. Điều duy nhất có thể làm, chính là tự hỏi trái tim mình, đừng để bản thân phải hối hận.”

Y ngược mắt nhìn gương mặt lộ vẻ kinh ngạc trong gương, “Tôi và cậu ta cái gì cũng không có, cậu không tin tôi, cũng phải tin cậu ta, đúng không?”

Mỉm cười đập đập vào bả vai Lục Tự Quang, “OK rồi.”

Lúc cậu đi ra khỏi phòng hoá trang, quay đầu lại nhìn La Kỳ. Y ngồi trên ghế cười với cậu, “Tiết mục cố lên nhé.”

Cậu đi ra ngoài, trong lòng dường như lại rất bình tĩnh.

Giống như đã rất chán ghét thương tổn như vậy.

Bản khoản hình như rất nhiều, sợ đối phương chán ghét, sợ chính mình không chịu đựng nổi, sợ cả hai bởi vì cái vớ và hiểu lầm mà dần dần xa cách. Nếu thời gian cứ trôi qua, nhưng lại phát hiện bản thân vẫn đang không ngừng đắm chìm, đó là không phải chính là chấp nhận rồi sao?

Bản thân rốt cuộc còn có thể có bao nhiêu thời gian để mà phung phí.

Đêm nay, đột nhiên mưa như trút nước.

Cậu thông thả hút từng điếu từng điếu thuốc trong phòng khách.

Chú chó lông vàng kia không biết là từ đâu đến, ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh sô pha, bộ dáng thuận theo.

Lúc sấm vang lên, nó có chút hoảng sợ giật mình, chui vào dưới gầm bàn.

Cậu ném tàn thuốc xuống, đi qua xoa xoa đầu và bộ lông của nó. Chú chó ngoan ngoãn nhìn cậu, trong họng phát ra hai tiếng gừ gừ liền im lặng.

Cậu nhìn thời tiết tồi tệ xảy ra bất ngờ ngoài cửa sổ, đi đến bên cạnh cửa sổ.

Trước khu đất trống nhỏ hẹp dưới lầu, có một người nam nhân đang ngồi.

Trong miệng ngậm điếu thuốc ánh lửa trong bóng tối rõ ràng đã bị lụi tắt. Không bao lâu, tàn thuốc cũng tắt. Mưa to trút xuống, một người có lẽ là sẽ ướt như chuột lột đi.

Cậu kéo rèm, “M*, làm trò thần kinh gì chứ.”

Tức giận ngồi trên sô pha.

Cũng không biết phải làm cái gì, dường như vẫn cứ có chút không nỡ.

Bên tai rõ ràng nghe thấy đồng hồ báo giờ từng giây từng giây trôi qua phát ra tiếng tích tích. Có lẽ mới chỉ qua một phút, lại đứng phắt lên, cầm ô chạy ra ngoài.

Lúc mở ô đi đến trước mặt người kia, hấn híp mắt ngẩng đầu lên nhìn. Nước mưa theo mí mắt chảy thẳng xuống. Cả người hấn ướt sũng, trong tiếng mưa âm âm, ngậm một điếu Marlboro đã tắt lịm.

“Anh thần kinh gì vậy? Chờ thiên lôi đánh vào người, phải không?”

Nam nhân ừ ừ cả khuôn mặt, giống như rất buồn rầu, hấn nói, “Lão tử quả thực chỉ có mình em thôi mà.” Giọng nói khàn khàn.

Hôm nay dường như đặc biệt yếu đuối, trong lòng lộp bộp một chút, vô cùng chua xót.

Cậu ra sức véo cái mặt thối kia, gào lên với hấn, “Vì cái m* gì mà không lên? Anh đây là tính làm cái gì?” Không đợi nam nhân nói nói, liền túm lấy cánh tay hấn. Một tay cầm chặt lấy cánh tay ướt sũng của hấn, không rên một tiếng đi lên lầu. Hấn cũng không phản kháng, thuận theo đi phía sau cậu.

Đẩy cái người toàn thân ướt đầm vào phòng tắm, cũng không thèm nhìn liền ném mạnh một cái khăn tắm qua.

Hắn chống ở cửa phòng tắm, cúi đầu gọi cậu một tiếng, giống như muốn nói gì đó.

Cậu quay đầu lại lại là một trận quát, “Nhiều lời cái cứ* gì! Tắm rửa a!”

Trong lòng giống như vẫn rất tức giận, khoác hai cánh tay ngồi trên xô pha. Cũng không biết vì sao, đại khái là cùng hắn ở chung đã lâu, dần dần, cư nhiên cũng trở nên nóng nảy hơn.

Tiếng sấm bên ngoài hình như đã ngừng rồi. Chú chó lông vàng ngoan ngoãn từ dưới bàn chui ra, thoảng cái nhảy lên xô pha, rúc vào bên cạnh cậu.

Cả gian phòng yên tĩnh, thanh âm tích tích róc rách, không biết là âm thanh của nam nhân trong phòng tắm, hay là tiếng mưa rơi bên ngoài.

Cậu nghĩ đến nam nhân nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh nói một câu kia, “Lão tử quả thực chỉ có một mình em mà.”

Vô cùng bình thường, nhưng có thể lập tức đánh thẳng vào lòng ngực cậu, có lẽ là do mấy ngày này giấc ngủ quá ít, con mắt cũng chưa xót không mở ra nổi.

Hết chương 34.

36. Chương 35

“Hắn từng hút rất nhiều thuốc, từng uống rất nhiều rượu, từng cắt rất nhiều kiểu tóc, nhưng lại chỉ yêu một người.”

Hắn vội vã tắm rửa, trên cổ vắt một cái khăn tắm đi ra.

Nhìn thấy Lục Tự Quang an an ổn ổn ngồi trên xô pha chuyển kênh TV.

“Chúng ta đừng cãi nhau nữa được không?”

Lục Tự Quang vẫn ngồi trên xô pha, không chuyển mắt nhìn chăm chăm TV, “Gì chứ.”

An Khang khẽ cắn môi, vội vàng đi qua, lập tức nắm lấy cằm Lục Tự Quang hôn lên, không cho phép một chút phản kháng. Cho đến tận khi đầu lưỡi bị mụt vào có chút tê dại, Lục Tự Quang mới miễn cưỡng đẩy hắn ra, nâng tay lau lau ngoài miệng, đang muốn mắng chửi, lại bị nam nhân ôm lấy.

Thật nhanh.

“Lão tử luyến tiếc em. MN, thật sự luyến tiếc.” Thanh âm trầm thấp giống như là cam chịu truyền tới, “Đừng ầm ĩ nữa được không, giống như hai đứa ngốc vậy.....”

Nếu như, hiểu lầm nhau đã qua, thương tổn đã qua, cũng đã đau lòng rồi, hiện tại có thể ôm lấy nhau, thì hãy một lần nữa bên nhau đi.

Cầm hắn cọ cọ ở bên cổ cậu, cậu cười cười, đôi mắt ướt át cong lên, “M*, anh mấy ngày không cạo râu rồi hả.”

An Khang ngậy cả người, buông cậu ra nhìn, vùng lông mày anh nhíu lại, “F*ck, sát phong cảnh.” Lập tức hôn lên mắt cậu, cũng cười, “..... Biết ngay em cũng không nỡ để lão tử khổ sở mà.”

Bọn họ hôn nhau.

Lục Tự Quang thoảng nhìn qua chú chó lông vàng đang nằm bên cạnh tập trung tinh thần nhìn bọn họ, hỏi, “Này, cái đồ cuồng rình trộm này kiếm đâu ra vậy?”

“Cút m* em đi, ” An Khang nhếch môi cười, giống như đang nói một bí mật, “Đương nhiên là do lão tử mua!” Lục Tự Quang ngẩn ngơ, chợt nghe người kia nói tiếp, “Mua để tặng cho em..... Thật ra, là quà sinh nhật.”

Hồi tưởng lại một chút, ngày sinh nhật hôm đó, mình vẫn còn ở nhà của A Tề. Nhìn thấy chú chó này, còn cho rằng hẳn lại là chịu nhờ vả của ai đó, gửi nuôi ở nhà.

An Khang kéo lòng bàn tay cậu qua, cúi đầu nghiêm túc lạ lùng hôn lên, “Sinh nhật vui vẻ. Ừm, cái này tặng bù cho em.”

Thời điểm nam nhân động tình, ngũ quan dường như đều trở nên anh tuấn sinh động hơn.

Lúc quần áo trong bị cởi ra cũng không cảm thấy lạnh, nhưng khi hẳn hôn đến ngực, lại cảm thấy đầu óc vù vù mát lạnh. Rõ ràng không phải phụ nữ, nhưng mỗi lần nơi đó được chăm sóc, lại thật sự sẽ có cảm giác.

Người kia cuối cùng cũng quay lại cùng cậu hôn môi, lúc buông cậu ra liền hỏi, “Vẫn chưa có tên nha, em đặt tên cho nó đi..... Cùng giống với em.” [=)))))))]

Lục Tự Quang thở hổn hển, “Đệt, em biết nó là giống đực!” Lúc sau lại nghĩ nghĩ, nghịch ngợm cười, “A Ken được không?”

An Khang lập tức giả vờ tủi thân, tức giận nói, “Không – được –!” Cúi đầu xuống gặm hầu kết cậu.

Lục Tự Quang ra sức muốn chạy trốn, ngoài miệng vẫn không chịu buông tha: “..... A, này, em thay anh nghĩ ra tên rồi, gọi Cố An Khang, quá, quá hay.....”

“Hay cái cứt.”

.....

“Quá thích hợp, tên hay như vậy..... F*ck anh cái đồ không văn hóa.”

“Cũng không nhìn xem là ai f*ck ai.”

.....

“Ừm..... A..... Không gọi Cố An Khang, không gọi..... Không gọi a, a f*ck.....”

“Muộn rồi.”

.....

Kết cục cuối cùng của giả ngọc chính là bị ép làm gần chết. Xém chút nữa bị ép khô luôn.

Lục Tự Quang cảm giận nằm sấp trên giường, nhìn cái tên bên cạnh đang đắc ý nhàn nhã ngồi hút thuốc. Thứ duy nhất có thể làm, chính là vẽ mặt oán niệm tặng cho hẳn một ngón giữa.

An Khang ném cái Zippo kia qua, trợn mắt nói: “Lần tới mà còn ném bừa đồ anh tặng cho em nữa, xem anh chính chết em không.”

Lục Tự Quang nhìn nhìn cái bật lửa Zippo kia, cẩn thận cầm lấy, lập tức lại học cái vẽ mặt vênh vênh vào váo của An Khang, tàn nhẫn nói: “Lần tới lại đi BAR cùng nam nhân ôm ôm ấp ấp, xem em chính chết anh không.”

An Khang bị một câu của cậu làm cho suyễn khí, chỉ đành phun ra một ngụm khói mắng chửi.

Hắn từng hút rất nhiều thuốc, từng uống rất nhiều rượu, từng cắt rất nhiều kiểu tóc, nhưng lại chỉ yêu một người.

Hắn là người hiểu rất rõ Lục Tự Quang.

Hắn yêu, chính là cái người vô cùng ngang bướng mà lại hay không được tự nhiên.

Hắn có khi không nén nổi phải nghĩ, cái người trong mộng mà em luôn tâm tâm niệm niệm (nghĩ đến) kia, rốt cuộc có bao nhiêu tốt chứ.

Hắn ta có đẹp trai như lão tử không, có đối tốt với em như lão tử vậy không?

Khăng định là không có.

Những gì từ trước đến nay em muốn nhưng lại không chiếm được, đều sẽ do anh mang đến hết cho em.

Nếu như người em muốn chính là một người cho dù em có lâm vào hoàn cảnh túng quẫn như thế nào, đều sẽ dành cho em một vòng ôm, vậy mẫu người như vậy, cũng sẽ do anh diễn.

Tất cả những gì tốt nhất đều sẽ không chút keo kiệt dành cho em, em chỉ cần yêu anh thôi, cứ vậy đi.

Vào thời điểm em đang ngốc nghếch theo đuổi người khác, anh muốn cho em biết, cùng lúc đó em cũng là một người được theo đuổi.

“Này, nghĩ cái gì vậy?”

Hắn cười lấy lại tinh thần, “..... Lão tử đang nghĩ, em sao lại ngốc như vậy.”

“MN.”

“Nhưng mà cũng phải nói, đồ ngốc thường sống rất lâu nha.”

Lục Tự Quang liếc mắt nhìn qua, “Anh chính là muốn nói, em có thể sống rất lâu ha?”

“Có lẽ đi.”

“Nhưng mà em không muốn sống lâu như vậy aiz.”

“Em vẫn là sống lâu một chút đi.” Nam nhân dường như có chút dăm chiêu, mang theo khói trầm giọng nói, “Nếu anh nhắm mắt trước còn có thể nhìn em, có thể an tâm hơn một chút.”

Trong lòng một mảnh rung động, bị nam nhân đột nhiên nói những lời như vậy chấn động đến không biết phải làm sao cho phải, chỉ có thể cười thở dài nói, “Vậy được rồi, anh nói lâu một chút thì lâu một chút đi. Có lẽ em chết quá sớm, anh sẽ khổ sở lắm đây?”

An Khang phun ra một ngụm khói cuối cùng, híp mắt, “Có cái gì mà phải khổ sở chứ.” Cậu giật mình, nhìn qua hắn, “Anh lập tức nhảy lầu uống thuốc cắt cổ tay tự thiêu, vẫn là có thể bên nhau đó.”

Lục Tự Quang ngơ ngác ngồi ở trên giường, không biết phải nói gì. Người kia dập thuốc quay đầu qua, vẫn cười như trước đây, “Anh nói thật đó.”

Cậu dựa vào trước ngực An Khang, cánh tay hắn nhẹ nhàng ôm lấy cậu. Cậu nhìn vào hoa văn và chữ cái bí ẩn của hình xăm trên cánh tay trái của hắn.

Gần như muốn khóc lên, nhưng vẫn mang tính trẻ con cười nói, “Vậy em đây nhất định sẽ cố gắng sống thật lâu mới được. Khỏe khỏe mạnh mạnh, trường mệnh trăm tuổi. Thật đấy.”

Có lẽ thật sự phải cảm ơn.

Cảm ơn anh trong những năm tháng trôi qua nhanh như thoi đưa này, không hề vứt bỏ em đã từng yếu đuối như vậy.

Hết chương 35.

37. Chương 36

Không phải mỗi đôi tình nhân đều có thể cùng nhau trải qua những tháng ngày êm ả, bên nhau trọn đời, nhưng anh muốn được cùng em bên nhau.”

Vào thời điểm Đảo ngày càng nổi tiếng, An Khang cũng vậy.

Hắn được mời về T&G Luân Đôn đảm nhiệm làm giảng viên chính trong một lần tọa đàm, là chuyện sau khi hắn tốt nghiệp T&G mới chỉ vãn vẹn hơn một năm. Với tư cách là một nhân tài mới nổi trong ngành, quay về T&G, điều hắn dành được, là vô số tiếng vỗ tay và tán thưởng.

Hai mươi bốn tuổi đã trở thành nhà tạo mẫu tóc xuất sắc nhất của tạp chí hàng đầu khu vực châu Á - Thái Bình Dương BASALA, sáng lạn như vậy, sao có thể không tán thưởng.

Hắn đứng trên bục giảng, ngừng lại trước khi nói, ánh mắt quét qua toàn hội trường, sắc bén mà không quá đường đột, giống như tồn tại một loại khí chất cường đại.

Mà mấy ngày này, cũng vừa vặn là khoảng thời gian Lục Tự Quang bận rộn nhất.

Công tác thu âm album mới đã làm xong toàn bộ, cả ngày hôm sau bận những thủ tục tạo hình mặt bìa cho album.

Đây là năm thứ hai Đảo gia nhập tập đoàn PISTOL RECORD, album mới thứ hai Hạ Tuyết (tuyết mùa hè) đúng hạn được phát hành.

Trước đó, An Khang cố ý mà vô tình hỏi, “Trong mấy ngày tới, công ty có bận không?”

Nếu không bận, hay là, cùng anh đi Luân Đôn đi.

Lục Tự Quang đang ngồi chơi đùa với chó, “Bạn – sắp ra album rồi, mỗi ngày đều phải thu âm, cổ họng cũng hát đến phát đau – cũng sắp không có thời gian chăm sóc A Ken rồi nha.” Vừa nói, còn vừa giống như thương tiếc sờ sờ cái đầu lông xù của chú chó lông vàng.

Nghe thấy cái tên quen tai kia, liền nhắm vào cái mông của cái tên đang ngồi trên mặt đất đá một cước, lực đạo cũng không nhẹ không nặng, chữ ằm lên, “Mẹ kiếp! Em sao lại nhắc tới nó?!”

Lục Tự Quang nhíu mi quay đầu nhìn, “Này, đau đấy –” thò tay xoa xoa mông, ra vẻ đáng thương, “A Ken! Cẩn hân!”

Chú chó lông vàng đột nhiên rất nghe lời, có lẽ là do ngày thường đều là Lục Tự Quang chăm sóc nó, chỉ cần vừa nghe thấy khẩu lệnh của cậu, lập tức rũ rụi bộ lông xù trên người, đứng lên, đột nhiên chạy về phía An Khang. Nói cẩn, thật ra vẫn chưa đến mức đó, chỉ là mỗi lần đều ngoạm ống quần An Khang, quất như thế nào, túm như thế nào, chính là liều mạng không nhả.

“Đột, chó cũng học xấu theo em, chỉ biết đùa giỡn lưu manh.” (anh bị đùa giỡn lưu manh cơ à =|||))

Lục Tự Quang dựa vào ban công, cười đến sáng bừng cả khuôn mặt.

Cậu mặc một cái quần rộng rãi gọn gàng dễ vận động, một cái áo ba lỗ, tựa ở trên cửa ban công cười, “Này, ra ngoài đi dạo với chó đi, nó cũng đã lâu không ra ngoài, sắp buồn chết rồi.”

“Cút, lão tử mới không muốn đi dạo với nó. MN, nhìn thấy liền phiền.” Đặt mông vững vàng ngồi xuống.

“Xác định không đi?”

Hắn nghiêng mặt qua nhìn, chú chó lông vàng đang thè đầu lưỡi, ngoan ngoãn ngồi trước mặt hắn, giống như đang đợi hắn. Vùng giữa lông mày cụp xuống, bộ dáng rất vô tội.

MN, giả bộ giống hệt chủ tử của mi.

Bất đắc dĩ đành chấp nhận, “Ai, đi nào.”

Lúc đi ở dưới ánh mặt trời, cả trái tim đều như ấm lên.

Lục Tự Quang một tay dứt trong túi quần, một tay nắm dây xích chó, nhàn nhã lác lác đi phía trước. Hắn không nhìn được cười lên, nheo mắt nhìn mặt trời trên cao.

“M*, anh ngờ ngác cái gì thế?” Người phía trước chờ không kịp quay đầu lại thúc giục.

“Giục cái cứt* ý.” Bĩu môi đuổi theo.

Trong khu hoa viên ở trước cửa tiểu khu gần như không có ai. An Khang đuổi kịp lên, thò tay nắm lấy tay cậu.

Cũng không phải mỗi đôi tình nhân đều có thể cùng nhau trải qua những tháng ngày êm ả, bên nhau trọn đời, nhưng anh muốn được cùng em bên nhau.

.

Vào một ngày nào đó.

Hắn ở trên bục giảng của học viện tạo mẫu tóc cao cấp Luân Đôn thao thao bất tuyệt.

Cậu ở trong văn phòng của công ty đĩa nhạc cùng những người khác khí thế ngất trời bàn bạc về các công việc liên quan đến phát hành album mới.

Lục Tự Quang có lẽ sẽ rất tiếc nuối.

Bởi vì một An Khang đứng ở trên sân khấu diễn thuyết, mặc một bộ chính trang, Âu phục lịch sự tạo ra một vài thay đổi tinh xảo, hợp thời mà lại không lộ vẻ cứng nhắc. Một chiếc cà- vạt thắt trên cổ áo, nhìn qua cũng vô cùng có sức sống.

Hắn bây giờ so với cái tên thường ngày toàn sơ mi đơn giản ngang tàng mà ngạo mạn hoàn toàn khác nhau.

Lúc nhìn thấy tin tức này trên báo, thuần túy là do ngẫu nhiên.

Để chụp hình cho album mới, công ty đã mời tới nhiếp ảnh gia nổi tiếng người Mỹ Alex.

Lúc nghỉ trưa trong ngày chụp hình, Lục Tự Quang ngồi trong phòng nghỉ giải quyết một cái sandwich, đồng thời cũng không quên xem lại những hình ảnh chụp hồi sáng.

Lúc đang cùng A Trạch thảo luận về một tấm ảnh, A Tề đưa cho cậu một tờ báo tiếng Anh, “Ày, từ chỗ Alex mượn tới đó, đọc đi.”

Cậu ngẩng đầu lên, nuốt xuống miếng sandwich cuối cùng, “Cái gì vậy?”

Soạt cái mở ra.

Không phải đầu đề, phần tin tức chiếm trên trang báo cũng không lớn. Nhưng nhìn đến lại là bức hình kia.

Đó là một khuôn mặt quen thuộc biết bao.

Trông thấy nam nhân anh khí như thế trên báo, Lục Tự Quang không khỏi táp lưỡi tán thưởng một tiếng. Sau đó liền khép lại tờ báo, “..... Giả vờ giả vịt.”

Đối với phiên bản ban đầu được chụp ra của mặt bìa album Hạ Tuyết , tất cả mọi người đều khá là vừa lòng.

Nhìn thấy mặt bìa màu trắng bạc, Lục Tự Quang bỗng nhiên phun ra một câu, “Tôi muốn nhuộm tóc.”

La Kỳ lúc ấy đang ngồi bên cạnh, giữa ngón tay đang kẹp một điếu Marlboro, “OK a, cậu muốn như thế nào?”

Sau khi suy nghĩ một lúc liền mở miệng: “Tôi muốn, màu trắng.”

“?” La Kỳ từ trên ghế ngồi thẳng dậy, “Màu trắng? Ý cậu là nói, giống như màu trắng bạc sao?”

“Ừm.”

“..... Trước đó, công ty cũng có hỏi qua tôi về vấn đề tạo hình lần này của các cậu, chẳng qua, không lường trước được cậu muốn màu trắng bạc.”

Lục Tự Quang cười cười, “Không thể sao?”

Không phải càn quấy, cũng không phải giận dỗi.

Không có nhiều thời gian như vậy cho bạn trái lo phải nghĩ do do dự dự. Có đôi khi nhất định cần phải có một chút xung động và nhiệt tình đi làm việc, cũng giống như lúc ban đầu đặt tên cho ban nhạc. Giống như nếu không dựa vào trực giác và xúc động đưa ra vài lần quyết định như vậy, thì thật hơi có lỗi với thanh xuân của mình.

Có lẽ có rất nhiều chuyện mở miệng ra, đều là nhất thời hứng khởi như vậy. Nhưng cũng đều là hy vọng có được một đoạn tình ái, là có thể thật dài thật lâu.

Tình yêu và rất nhiều chuyện thật ra rất giống nhau. Có thể dựa vào vừa gặp đã thích mà nỗ lực theo đuổi, nhưng cũng có khi là vì tín nhiệm và quan tâm mà lâu dài. Nó yếu ớt như vậy, chỉ cần một lần ngoài ý muốn, một lần sợ sệt, một quyết định, cũng đủ để hủy diệt, nhưng cũng may chúng ta đều có quyết tâm, chưa từng từ bỏ nó.

Hết chương 36.

38. Chương 37

“So với hai năm trước họ đã hoàn toàn khác biệt, nếu có thứ gì không thay đổi, có lẽ chính là trái tim vĩnh viễn dành cho Rock ”n Roll của những cậu thiếu niên kia.”

Phiên bản đầu tiên của ca khúc Hạ Tuyết bán được năm nghìn đĩa CD/DVD tình hình tiêu thụ so với mong đợi còn tốt hơn rất nhiều.

Ở các thành phố lớn sau khi vừa được đưa lên giá, sẽ lập tức bị tranh mua sạch. Ca khúc chính sau khi trở thành HIT, cũng nhanh như chớp leo lên vị trí đầu các bảng xếp hạng.

Vào lúc phiên bản bình thường của album phát hành ngay sau đó không lâu, buổi Fansign (kí tặng fan) càng trở nên sôi nổi.

So sánh với Thiệu quang đảo tự và Rock U , chẳng qua mới chỉ là hai năm, nhưng bất kể là fan hâm mộ hay là Fansign đông đảo, đều không thể đồng nhất mà nói.

Lục Tự Quang có đôi khi nghĩ không ra, rốt cuộc là như thế nào, lại đi đến một bước như bây giờ.

Có thể tưởng tượng được không, gần hai năm trước, bọn họ vẫn đang đứng trên sân khấu một PUB vô danh của S thành biểu diễn.

Mà bên trong bìa của album lần này, còn đính kèm một bản sắp xếp buổi diễn và cách thức bán vé về LIVE lưu động đầu tiên của Đảo với buổi diễn mở đầu là sau gần hai tháng nữa.

Đã đợi hai năm, rốt cục có thể tổ chức LIVE lưu động. Tin tức này, khiến cho cả bốn người không khỏi kích động vô cùng.

Lúc bốn người Lục Tự Quang, A Tề, A Trạch, A Sâm vừa đến hội trường buổi Fansign, liền dẫn tới một trận thét chói tai. Đợi đến khi bốn người đã ngồi vào vị trí, trợ lý đứng phía sau, buổi ký tặng chính thức bắt đầu.

Cho dù là kí tên bắt tay, hay là chụp ảnh lưu niệm, tất cả đều được đáp ứng.

Từng đĩa từng đĩa CD hoặc là poster được tặng đi, miệt mài ký suốt hai giờ, cho đến khi mỏi tay, hàng người vẫn đông nhìn không thấy cuối.

“Có thể bắt tay anh được không?”

Lục Tự Quang miệt mài nghiêm túc kí tên, nhẹ nhàng đáp lại, “Không thành vấn đề.”

“Cùng chụp ảnh được không?”

“Cũng có thể a.....” – chờ một chút! Bút kí tên nháy mắt dừng lại, ngẩng phắt đầu nhìn – quả thật là hấn. Tuy rằng bộ dáng mặc một bộ đồ thoải mái, vành mũ lưỡi trai cũng dè xuống rất thấp, nhưng vừa thấy cái khóe miệng nhếch lên kia, liền nhận ra ngay. Khó trách vừa rồi cảm giác quen thuộc như vậy.

Tên kia vẻ mặt vô lại nhìn cậu cười, “Tôi muốn cùng anh chụp ảnh chung nha, Tiểu Quang.”

Khóe miệng Lục Tự Quang giật giật, cái câu “Tiểu Quang” phía sau kia còn cố ý làm ra vẻ ngượng ngịu càng làm cho cậu đỏ khốc đỏ cười. Trong lòng đã sớm mắng: lão tử kí tên kí đến mỏi cả tay, nhà anh còn đến xem náo nhiệt cái gì! F*ck, còn chụp ảnh chung, chụp chung cái cục ý, thật là.....

Trợ lý đã vậy còn nhận lấy mấy ảnh hắn đưa qua, “Nào, nhìn bên này –” tốc chiến tốc thắng.

Người kia trước ống kính cười vô cùng thỏa mãn, Lục Tự Quang bên cạnh co rút khóe miệng, tươi cười cứng ngắt. Đã vậy, người kia nhìn tấm ảnh, còn giống như đã giành được báu vật.

Giữa đội ngũ fan, tựa hồ đã có người nhận ra hắn, tốp năm tốp ba thảo luận sôi nổi.

“A cậu nhìn xem! Người kia có phải Cố An Khang hay không?”

“Cậu nói Ken Gu? Đâu đâu?”

“Bên kia kìa, người đội mũ lưỡi trai kia đó. Rất giống nha.....”

Nhưng tên này lại giống như một chút cũng không lo lắng, vẻ mặt tí tởn hí hửng cùng Lục Tự Quang vẫy vẫy tay, lên ra hiệu “Anh ở trong xe chờ em”, liền nghênh ngang mà đi.

A Tề ngồi cạnh cậu giữu cột dựa gần vào, ghé vào lỗ tai cậu nói, “Này, người thật so với trên ảnh còn chuẩn hơn nha.”

Lục Tự Quang ở bàn dưới ra sức giầm cho y một phát, vẻ mặt lại tươi cười rục rịch, đem CD đã kí xong tặng cho fan, “Cảm ơn đã ủng hộ.”

A Tề nhe răng trợn mắt chửi má nó, ném qua vô số ánh mắt xem thường đều bị Lục Tự Quang coi khinh.

Sau ba tiếng rưỡi, rốt cục cũng kí xong cho fan cuối cùng.

A Tề đuổi thất lưng mỗi, “A MN, lưng cũng không thẳng nổi nữa rồi.”

Công tác hậu kì còn lại liền toàn quyền giao cho trợ lý công ty đi làm.

“Anh thế nào, đi luôn à?” A Trạch bóp bóp bả vai có chút cứng ngắt hỏi.

“A đúng, các cậu thì sao?”

“A, tôi và A Sâm còn phải quay về công ty, đàn của tôi vẫn ở phòng nghỉ.” A Trạch mò trong túi quần ra một bao thuốc, là Hi-lite xanh.

“Ái dà?” A Tề nhìn mà giật mình hỏi, “Cái thứ vẫn luôn tiếc không hút cuối cùng cũng lấy ra rồi?”

A Trạch cười cười châm thuốc, “Không hút cũng không thể lãng phí.”

“Này, cậu đi đâu, có cần đưa cậu một đoạn không?” Lục Tự Quang nhìn A Tề, hỏi.

Y vẫn là cái bộ dáng kia, vung tay lên, “Không cần, tôi đã hẹn Simon rồi, đến quán BAR ngay gần đây thôi.”

“Simon?” A Sâm tò mò mở miệng, “Tử Kiệt?”

Ngụy Tử Kiệt? Là ca sĩ thần tượng công ty mới ký gần đây? Cũng đang rất HOT, bởi vì khuôn mặt đẹp trai, nhận được sự ủng hộ của vô số cô gái trẻ.

“Cậu rất thân với y sao?” Lục Tự Quang hai tay cầm túi quần hỏi.

“Cũng OK a.” A Tề vô tội cười cười, “Thật ra con người y cũng không tệ lắm đâu.”

Tuy nói là cùng công ty, nhưng nghe nói tính tình y kênh kiệu, sinh hoạt cá nhân lại vô cùng lộn xộn, một tháng làm ba trợ lý tức giận bỏ đi. Những ca sĩ nghệ sĩ khác của công ty tự nhiên đều tránh thật xa, không quá qua lại với y.

Đừng quá thân cận với y.

Lời như vậy, nghĩ nghĩ, lại nuốt xuống.

A Tề cũng đã không còn là thiếu niên trước kia, có một số việc tự y sẽ hiểu được. Y cũng có tự do của riêng mình, có bạn bè của riêng mình. Mặc dù là bạn thân tri kỷ, cũng không có quyền hỏi đến. Y dù sao cũng phải có cuộc sống của chính mình.

Hết chương 37.

39. Chương 38

“Nếu là vì anh, em có thể cam nguyện chịu được những chuyện mà mình vốn rất chán ghét.”

Ngay sau công tác tuyên truyền cho album, chính là tập luyện cho buổi LIVE lưu động.

Công việc từng việc từng việc được sắp xếp, cho dù là chân sai lật vật cũng phải đi.

Lục Tự Quang rạng sáng mới về đến nhà, vừa mở cửa liền nhìn thấy An Khang ngồi trên sofa, hai chân còn gác trên bàn trà, TV cũng chưa tắt, người thì đang ngủ rồi.

Vừa đặt chìa khóa xuống, người trên sofa cũng tỉnh lại.

“Bảo anh không cần đợi mà, ngày mai không phải làm việc sao?” Thay dép lê đi vào, tròng mắt thấp giọng trách cứ hắn.

“Mọi công việc ngày hôm qua đã xong hết rồi.” An Khang vò loạn mái tóc, “Đói không, trong tủ lạnh có đồ ăn đấy.”

Lục Tự Quang lắc đầu, đuổi nam nhân về phòng đi ngủ.

Tắm rửa xong liền chui lên giường.

Trong khung ảnh đặt trên tủ thấp cạnh giường, là bức ảnh chụp chung cùng An Khang ở buổi Fansign lần trước.

Về mặt của mình cười cứng ngắc, ngược lại An Khang bên cạnh đè chặt mũ lưỡi trai cười đến vô cùng vui vẻ.

Hắn vươn tay qua, từ phía sau ôm lấy cậu, “Ngày mai mấy giờ đi? Lão tử tiễn em a.”

“Chín giờ.” Lục Tự Quang xê dịch thân mình thay đổi một tư thế thoải mái.

An Khang ôm cậu, hô hấp vững vàng mà ngủ. Lục Tự Quang chần chừ xoay người lại, “Có muốn đến xem LIVE không?” Sau khi nghĩ nghĩ lại cười nói, “Tặng anh vé VIP nha.”

An Khang mở mắt ra, “Lão tử có thể sẽ không kịp mất.”

“Anh phải bay đến nơi khác sao?”

“Thời gian về tạm thời vẫn chưa xác định, phải xem tiến độ ngoại cảnh của họ nữa.”

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng vẫn lại gần hôn nhẹ lên chóp mũi hắn, “Này, quá thời hạn sẽ không đợi đâu.”

Người kia kéo sau ót cậu lại, cánh môi vừa vắn dán lên, đầu lưỡi liền trượt vào, “..... Thật sự không được, chờ LIVE kết thúc, túm về nhà diễn thêm một lần nữa cho lão tử.”

“Nằm mơ đi.” Được cánh tay vững chắc ôm lấy, Lục Tự Quang lẩm bẩm một câu như vậy, xê dịch vị trí, dựa vào lồng ngực dày rộng. Đúng lúc cảm thấy có một chút không thích hợp, đầu tiên là ngẩn người, sau đó nhìn An Khang hỏi, “Muốn làm?”

An Khang liếc nhìn cái nơi phấn khởi của mình đang chọc vào Lục Tự Quang, “F*ck..... Em ngủ đi.”

Trời mới biết vẻ mặt của Lục Tự Quang lúc rũ mắt cười hỏi “Muốn làm a”, có bao nhiêu hấp dẫn đối với An Khang.

“Như vậy cũng không sao sao?”

“MN, em sao mà lảm lời thế, ngủ đi. Sáng mai không phải còn phải đi tập luyện sao!”

An Khang cắn răng mắng, m*, lão tử đương nhiên muốn làm. Nếu không phải mấy hôm nay mỗi ngày em chỉ ngủ mấy tiếng, lão tử không đành lòng gây thêm sức ép cho em mà thôi.

Lục Tự Quang ngừng lại một chút, giống như là hạ quyết tâm, xoay người chui xuống dưới chăn.

“Này, em làm thế? Này.....!”

Chỉ mặc có một cái quần lót liền bị lột xuống, thân dưới cứng rắn được lòng bàn tay ấm áp bao lấy.

Lục Tự Quang vẫn luôn phản cảm với khẩu giao, trước nay cũng chưa làm cho hắn. An Khang nhẫn nhịn kích động, “..... Này, em không cần phải như vậy.....”

Người bên dưới chăn không hề phản ứng lại. Lúc bị nhét vào khoang miệng liếm mút, tuy rằng kinh ngạc, nhưng vẫn cứ kích động đến không chịu được, hơi thở dồn dập. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc cậu.

Lục Tự Quang một bên cố gắng làm việc, một bên còn nâng mắt nhìn An Khang. Vào thời khắc này, bất kỳ một loại ánh mắt nào cũng đều là một loại khiêu khích. An Khang bị cậu gây sức ép gần như lập tức sẽ bắn ra, đầy miệng lời thô tục vẫn không ngừng lại, để che dấu tiếng thở dốc khàn khàn phát ra từ trong họng mình.

Cuối cùng Lục Tự Quang từ trong chăn chui ra, rút khăn giấy đem thứ gì đó trong miệng phun ra, cũng xoa xoa mặt. Cho dù như thế, vẫn có một chút tiến vào cổ họng, cảm giác đặc dính làm cho cậu khụ hai tiếng.

Đợi khi đánh răng rửa mặt xong quay về giường, liền bị An Khang ôm lấy chạm trán hai người vào nhau.

Người kia dường như chưa bao giờ sẽ nghiêm túc mà nói xin lỗi, nhưng ánh mắt buông xuống lộ ra vẻ mặt có chút áy náy.

Chuyện mà trước đây tuyệt đối sẽ không làm, nếu đối tượng là An Khang, có lẽ thật sự sẽ cẩn thận mà cân nhắc lại một lần. Cứ luôn nghĩ, nếu là An Khang, như vậy, sẽ không sao cả.

Cậu cười cười, “Ngủ đi.”

An Khang cũng không buông lỏng tay.

Hai người cũng cứ như vậy ôm nhau ngủ, mãi cho đến hừng đông.

Buổi sáng ngày hôm sau, An Khang đưa Lục Tự Quang đến phòng tập luyện.

Lúc chờ ở một cái ngã tư đường cuối cùng, nhìn thấy A Tề lưng đeo đàn ở ven đường, thiếu chút nữa bị một chiếc xe thể thao đang đi trước mặt đụng vào. Âm thanh xe phanh gấp phát ra có chút chói tai.

“Này, anh thả em chỗ đằng trước kia đi đi.”

“Ừ.”

An Khang quẹo vào chỗ ngoặt liền dừng lại.

“Đi nhé.” Lục Tự Quang kéo cửa xe xuống xe.

“Buổi tối kết thúc gọi cho anh.”

“Không cần, buổi tối công ty đưa em về rồi.” Lục Tự Quang cúi đầu, ở bên cạnh cửa kính xe nói, “Anh không có việc gì thì đi ngủ sớm một chút đi a.”

Sau đó vội vàng địa đuổi theo A Tề.

“Không sao chứ?”

“A không sao.” A Tề nhìn Lục Tự Quang đuổi tới, cười gãi gãi đầu.

“Qua đường cũng không nhìn à, cậu mấy tuổi rồi hả.” Lục Tự Quang lườm A Tề, “Hôm qua không ngủ sao? Sao lại tiêu tụy thành như vậy.”

“Aiz ngủ hơi ít, có chút mệt.”

Lục Tự Quang vỗ vỗ A Tề, dường như chế nhạo nói, “Cậu không phải dạ du thần tiên (*) có tiếng sao, cũng sẽ cảm thấy mệt sao.”

(*) dạ du thần tiên: người hay đi chơi đêm

Hai người cười nói đi vào phòng tập.

Kỳ thật, A Tề không dám nói cho Lục Tự Quang, y tối hôm qua cả đêm HIGH ở quán bar. Là Ngụy Tử Kiệt hẹn y.

Hết chương 38.

40. Chương 39

“Đối mặt với vô số người hâm mộ, cậu đứng trước micro cười, giống như trở về tư thái của cậu thiếu niên mấy năm trước.”

Tour diễn toàn quốc của Đảo lấy tên là “Island in solitude”, tức hòn đảo cô độc, điểm dừng chân đầu tiên bắt đầu ở sân vận động lớn nhất của B thành.

Tour diễn lần này tổ chức tại năm địa điểm, cuối cùng sẽ kết thúc ở S thành. Muốn trở về đó nhìn xem, muốn trở về đó hát, đây là nguyện vọng cả bốn người cùng đưa ra.

Mà An Khang vào trước buổi diễn đầu tiên một tuần, đã bay đến Nhật Bản. Đảo quốc đó bị nước biển vây quanh, một khóa ngoại cảnh mới của BASALA sẽ hoàn thành ở đó. Bất luận là nhà tạo mẫu tóc, chuyên gia trang điểm hay là người mẫu, nhiếp ảnh gia, tất cả đều phải đi trước.

Trước khi đi, Lục Tự Quang như ý nguyện nhuộm cả đầu màu xám bạc.

Vốn muốn là màu trắng bạc, nhưng nghe La Kỳ khuyên bảo xong, nói là màu quá trắng sẽ không đẹp, cho nên đành lùi xuống một mức, chọn cái màu gần với xám bạc.

Ngày đó An Khang thấy cậu về, ngồi trên sofa sững sờ hồi lâu, cuối cùng nói một câu: “Anh zai, anh CMN đi nhầm cửa rồi đó?”

Lục Tự Quang cười khinh bỉ hất, “Biến m* anh đi.”

An Khang không hiểu được cậu, hỏi: “Em bị cái gì kích thích vậy? Hay là hai ngày nay lão tử không thỏa mãn em, cho nên trong lòng em sinh bất mãn?” Có điều, ngón cái lại xoa xoa chóp mũi, kéo Lục Tự Quang đến nghiêng ngả cười rộ lên, “Nhưng mà, thật sự là vô cùng khêu gợi.....”

Vẫn chưa thỏa mãn nhìn kiểu tóc mới lần này của Lục Tự Quang, “La Kỳ làm cho em sao?”

“Ừm, nhưng mà màu trắng bạc, là chủ ý của em.”

“MN em dùng kiểu tóc này đi diễn LIVE, nhất định phong cách chết luôn.....”

Người bình thường, nhìn thấy màu sắc này, đều sẽ nghĩ đến người già đi? Nhưng mà Lục Tự Quang dù có để màu tóc đó, nhìn qua sao cổ tình vẫn cứ thiếu niên như vậy chứ?

Vốn là có một khuôn mặt vẫn chưa thoát hết vẻ trẻ con, kể từ đó, lại càng đẹp tột đỉnh.

F*ck, ánh mắt của lão tử có bao giờ nhìn lầm chứ? An Khang không khỏi đắc ý cười thầm.

Sau khi An Khang đi, bọn cậu đang tiến hành tập luyện cuối cùng.

Tình hình vé bán ra của LIVE tương đối tốt, bốn người cũng tràn đầy lòng tin.

Thứ bảy hôm đó, LIVE sẽ bắt đầu vào đúng bảy giờ tối. Buổi chiều, bọn họ đi vào sân vận động để diễn tập một lần cuối cùng. Tất cả nhân viên công tác hậu trường cũng đang xác nhận tất cả thiết bị âm thanh và ánh sáng bên trong sân vận động lần cuối.

A Trạch ngồi trước sân khấu, nhìn từng hàng từng hàng chỗ ngồi của buổi diễn bên dưới, “Đến tối, toàn bộ sẽ được ngồi đầy sao?”

A Tề cũng có vẻ vô cùng hưng phấn, “Tôi cũng cảm thấy chộn rộn rục rịch lắm rồi, tối nay nhất định phải HIGH nổ nơi này a!”

Khoảng 4h, trợ lý đi ra ngoài mua cho bọn họ chút đồ ăn. Từ miệng trợ lý được biết, lúc này bên ngoài sân vận động cũng đã tụ tập khá nhiều fan hâm mộ. Fan club cầm banner, cầm lightstick chờ đợi, còn có tấm bảng cứng viết tên các thành viên.....

5h, stylist và chuyên gia trang điểm đã đến đông đủ.

Trên sân khấu bộ trang phục của A Sâm đã OK, trong phòng nghỉ A Tề và A Trạch cũng đang điều chỉnh lần cuối cùng cho dần.

6h30, fan hâm mộ được phép vào sân.

Lục Tự Quang ở hậu trường làm hoạt động chuẩn bị, cũng không quên nhờ trợ lý cầm giúp cậu hộp kẹo thông họng để trong phòng nghỉ ra.

Là An Khang trước khi đi Nhật Bản mua cho cậu, tựa như hai năm trước đi tham gia trận thi đấu giữa các ban nhạc.

Vẫn là nhãn hiệu giống nhau, bao bì giống nhau.

Người kia cười khổ mà nói, “Nhãn hiệu này, dường như khá là may mắn.”

Hắn nói: “Em hảo hảo mà hát nghe không, đừng có để lão tử mất mặt.”

Lục Tự Quang âm thầm cười An Khang, mặt mũi anh lớn thật đấy, cứ như cả thế giới đều biết không bằng.

Khi bốn người bọn cậu từ trong bóng tối đi lên giữa sân khấu, đã có thể nghe thấy tiếng reo hò ầm ĩ đến từ những hàng đầu. Thời khắc tất cả ánh đèn huỳnh quang trong nháy mắt được bật sáng, đầu sân khấu cũng dấy lên khói và lửa hoa mỹ. Ngay sau đó, là tiếng ghi-ta đầu tiên của A Tề, ca khúc thứ nhất cũng cứ vậy mà bắt đầu trong bầu không khí sôi động.

Thứ cậu có thể nhìn thấy, là một sân vận động không còn một chỗ ngồi.

Thứ cậu có thể nghe thấy, là tiếng hò hét của toàn bộ fan hâm mộ.

Đứng trên sân khấu lớn như vậy ca hát, ở sân vận động mang tính biểu trưng nhất của thành phố này tổ chức LIVE, quả thực không thể tin được, bọn họ hiện giờ, thật sự đã có đủ thực lực để làm được những điều này.

Sau khi liên tiếp hát ba ca khúc, là lần đầu tiên làm MC - Lục Tự Quang.

Cậu đứng trên sân khấu tráng lệ đẹp đẽ này, nhìn đoàn người đông nghìn nghịt bên dưới, cười nói một tiếng, “Chào buổi tối.”

Fan bên dưới vỗ tay, cậu nghe thấy có rất nhiều thanh âm cùng nhau hô “Tiểu Quang”.

Cậu nắm micro, “Mọi người, đợi đã lâu rồi.” Có lẽ là đang nói những fan buổi chiều vẫn luôn chờ đợi bên ngoài sân vận động, có lẽ là nói hơn hai năm nay cuối cùng đã có thể tổ chức buổi LIVE quy mô lớn rồi, Lục Tự Quang cười băng quơ, “A, thật nhiều người a..... Các bạn ở phía sau, tôi cũng không thể nhìn thấy a.....”

Về mặt đầy đáng tiếc, khiến cho fan hâm mộ bật cười. Cậu tiếp tục, “Các bạn, nhìn thấy chúng tôi chứ? Nhìn được chứ?”

Bên dưới lập tức truyền đến câu trả lời đều đặn: “Nhìn được!”

“Aiz, có nhìn thấy được không nhỉ?” Dường như là không hài lòng thanh âm của fan hâm mộ, hỏi lại một lần nữa.

Liền nhận được câu trả lời càng thêm vang dội: “Nhìn được nha!”

Cậu cười vui vẻ trước micro, giống như trở về tư thái của cậu thiếu niên nhiều năm trước, “Vậy thì, kế tiếp – Rock U !”

Âm thanh của ghi-ta và trống rất nhanh truyền tới. A Tề đứng ở bên trái, tay phải lướt nhẹ trên dây đàn.

Cùng với phần mở đầu đầy mãnh liệt, Rock U bắt đầu.

Hết chương 39.

41. Chương 40

“Các cô ấy đều nói, cậu với mái tóc trắng bạc ngày hôm đó, chói lóa tựa như thiên sứ.”

Những ca khúc trình diễn LIVE gần như đều là những bài được fan hâm mộ yêu thích.

Trong lúc đó, A Tề, A Trạch và A Sâm cũng lần lượt làm MC.

Trước khi biểu diễn Hạ Tuyết , là một đoạn thời gian nghỉ ngơi giữa chừng. A Trạch đưa Bass cho nhân viên công tác, sau đó đến hậu trường thay quần áo. Lục Tự Quang vẫn như thường ngày, ngồi trên đài cao trước bộ trống của A Sâm, rút thuốc ra hút, bình tĩnh nghe A Tề lần đầu tiên làm MC.

A Tề từng giáo huấn cậu, nói trong khi đang LIVE đừng có hút thuốc, nếu bị lạc giọng thì làm thế nào. Nhưng mà cậu không cho là đúng. Giọng hát của cậu dường như trời sinh đã tốt, chưa bao giờ phải lo lắng.

A Tề đeo ghi-ta, “Mọi người khỏe chứ?”

Sau khi được fan nhiệt liệt đáp lại, A Tề mở miệng hỏi, “Đã mua album mới chưa vậy? Đều có thể hát chứ?”

“A..... Không biết nên nói cái gì đây a.....” A Tề cười khở nhìn Lục Tự Quang ngồi ở phía sau hút thuốc, “Muốn nói mấy câu không?”

Về mặt kia quả thật rất buồn cười, không chỉ có fan, A Sâm mặc dù đang ngồi trước trống cũng nhin không được nở nụ cười.

“Này trầm mặc nam (*), đừng cười nha.” A Tề hoàn toàn không như bình thường, A Sâm căn bản không có nghĩ đến cậu ta sẽ hỏi như vậy, lập tức ngẩn ngơ.

(*) biệt danh của A Sâm vì tên này rất ít nói =]]]

A Tề túm chặt không buông, tiếp tục nói, “Cậu cũng nói hai câu đi, ” không chỉ như thế, còn hỏi fan phía dưới, “Có muốn nghe tên kia nói mấy câu không?”

A Sâm cười khở, quay micro bên cạnh bộ trống sang, thanh thanh cổ họng, “Chào buổi tối, mọi người..... Hy vọng mọi người LIVE thật vui vẻ.” Chỉ nói như vậy, liền coi như đã nói xong.

Fan hâm mộ dường như đã quen A Sâm ít nói như vậy, mặc dù chỉ là một hai câu, cũng vỗ tay sôi nổi.

Trước đó, A Trạch nói, ở trên mạng nhìn thấy fan hâm mộ đặt ngoại hiệu cho y, gọi y là ông chú trầm mặc. Khiến A Tề và Lục Tự Quang trêu chọc A Sâm rất lâu.

Đợi cho A Trạch thay đổi xong quần áo quay trở lại sân khấu, fan hâm mộ liền bộc phát ra một trận hét chói tai.

A Trạch đeo khuyên môi cười nhìn quần áo của mình, đi đến trước micro của mình, nghi ngờ khó hiểu hỏi, “Hơi lộ sao? Không có mà.”

Lục Tự Quang hút một hơi thuốc cuối cùng, đi về giữa sân khấu, “Kế tiếp, Hạ Tuyết”

Cả buổi LIVE kéo dài gần ba giờ.

Những ca khúc cũ Thiều quang đảo tự , Hướng về nơi ấm , Ánh lửa ... và ca khúc trong album mới, từng bài từng bài được biểu diễn.

Sau khi hát xong toàn bộ hai mươi sáu ca khúc theo như dự định ban đầu, fan hâm mộ vẫn chưa thỏa mãn hô Encore (hát thêm lần nữa), trong đó bao gồm cả từ hai năm trước kéo dài đến nay, màn hợp tấu cực HIGH của A Sâm và A Trạch, còn có một đoạn đàn ghi-ta solo của A Tề.

Thời gian nghỉ ngơi cuối cùng, A Tề ở sau sân khấu hút thuốc, hưng phấn mà nói, “Hôm nay quả thực khá HIGH, không khí như vậy, tôi thật sự thích không chịu được!”

Khi bọn cậu quyết định chọn lựa ca khúc biểu diễn lần cuối cùng, chính là hát To my last lover .

Ca khúc này có thể xem như là ca khúc mang tính đại biểu nhất trong rất nhiều bài của Đảo thời kỳ đầu. Nhưng trước LIVE lúc bàn bạc ca khúc trình diễn, Lục Tự Quang lại nhất quyết loại bỏ bài này ra khỏi những tiết mục biểu diễn.

A Tề hiểu được suy nghĩ của cậu, cũng rất đồng ý.

Tiếc rằng lúc kết thúc cuối cùng, Lục Tự Quang còn chưa lên đến sân khấu, đã thâm tình đọc lên tên ca khúc vào micro, cũng giống như đang đối thoại trực tiếp.

“Dành cho người yêu cuối cùng của tôi.”

Ca từ quen thuộc lại một lần nữa được cất lên, trong lòng nghĩ đến, nhưng đã không phải là khuôn mặt tương đồng.

My weakness - Sự yếu đuối của em

And the way in which I hurt you - Là cách mà em đã làm tổn thương anh

Disappear into the darkness. - Tan biến vào trong bóng tối

I know we cannot back the clock and return. - Em biết chúng ta không thể quay ngược đồng hồ và quay trở lại

I will never forget the tenderness you showed me. - Em sẽ không bao giờ quên những dịu dàng anh dành cho em

You live on in each new day. - Anh là những ngày mới đang đến

Your memory brightens the sky. - Ký ức của anh soi sáng cả bầu trời

Đây là ca khúc đầu tiên Lục Tự Quang viết lời.

Những fan hâm mộ theo chân Đảo đã lâu, đều vô cùng quen thuộc với ca khúc này. Đối với bài hát này, fan dường như cũng có một thứ tình cảm nồng hậu mà lại không thể giải thích, vào thời khắc cuối cùng của buổi LIVE, toàn bộ hội trường đồng ca.

Hát xong âm cuối cùng, Lục Tự Quang mở mắt ra. Trước mắt hiện lên, là ánh đèn chiếu rọi trên đỉnh đầu, có chút chói mắt.

Cố An Khang. Anh thật sự, sẽ là người em yêu cuối cùng.

Dưới sân khấu có người khóc.

Có những fan đi theo ban nhạc đã thật lâu, đều rõ thái độ làm người của bọn họ, thời gian xa cách đã lâu, lúc lại được nghe ca khúc này lần nữa, ánh mắt rưng rưng. Giống như niềm yêu thích đối với ban nhạc này, sớm đã không phải là đơn thuần mà nồng nặc chạy theo ngôi sao.

Muốn bọn họ tiếp tục tự do vui vẻ mà làm âm nhạc, muốn bọn họ được hạnh phúc.

Rất nhiều fan hâm mộ đều biểu đạt nguyện vọng như vậy.

Lúc kết thúc LIVE đi xuống, Lục Tự Quang trình trọng cúi đầu thật sâu về phía dưới sân khấu, vẫy vẫy tay với fan, sau đó bước xuống đài. A Tề cùng A Trạch đem Pick (móng gậy) vẫn chưa dùng hết kẹp trên micro ném xuống dưới, A Sâm cũng đứng lên, quãng dài trông ra thật xa.

Vẫn giống như trước kia, A Sâm cùng A Trạch, chạy từ đầu này đến đầu kia sân khấu. Fan hâm mộ vui vẻ hét chói tai.....

Sau cùng, fan còn nói buổi LIVE này HIGH chưa từng có, cũng không quên được thâm tình của Lục Tự Quang lúc biểu diễn To my last lover cuối cùng.

Các cô ấy đều nói, Lục Tự Quang với mái tóc màu bạc ngày đó, chói lóa tựa như thiên sứ.

Hết chương 40.

42. Chương 41

“Một đường nam hạ, vòng vèo tới lui, cuối cùng vẫn quay về nơi này. Tôi rất nhớ các bạn.”

Hành trình của tour diễn cũng không dài, từ buổi đầu cho đến buổi cuối, chẳng qua chỉ có nửa tháng mà thôi.

Từ sau buổi diễn ở B thành, một đầu tóc bạc của Lục Tự Quang liền trở thành đề tài bàn luận sôi nổi của tất cả fan hâm mộ. Bắt đầu từ LIVE thứ hai, là có thể nhìn thấy những mái tóc nhuộm màu giống như vậy. Màu sắc như nhau, tóc ngắn như nhau.

Dường như đến mỗi một thành phố, đều sẽ nhìn thấy fan hâm mộ tóc màu trắng bạc.

Ai cũng không thể nghĩ ngờ, bọn cậu hiện tại vô cùng nổi tiếng.

Vào LIVE thứ tư, lúc Lục Tự Quang làm MC, chính cậu cũng không nhịn được phải cười cảm thán: “A, thật nhiều ”tôi” a.....”

Đến mỗi thành phố, fan cuồng nhiệt đều nghĩ hết mọi biện pháp để vào ở được khách sạn mà bọn cậu nghĩ lại, tất cả chỉ vì để có thể tự tay tặng một món quà, nói một câu chúc mừng.

Cho dù có là nửa đêm.

A Trạch nói có một đêm, đã sắp rạng sáng rồi, có người gõ cửa phòng cậu ta, cậu ta còn tưởng rằng là thành viên khác của ban nhạc, mở cửa ra nhìn lại thấy chính là một fan cầm quà tặng.

Lục Tự Quang hồi tưởng lại trong những món quà mà cậu nhận được, đã có rất nhiều Zippo. Các fan nhìn thấy cậu luôn mang theo cái Zippo kia, có lẽ liền cho rằng cậu thích sưu tầm Zippo. Mặc dù là như vậy, cái cậu đang dùng, vẫn luôn là cái ban đầu.

An Khang lúc ở Nhật Bản thỉnh thoảng cũng sẽ gọi điện về. Chỉ là hai người đều rất bận, nói chưa được mấy câu liền vội vàng ngắt máy.

Hơn một tuần trước khi LIVE cuối cùng bắt đầu, họ bay về S thành.

Buổi tối đầu tiên đến nơi, mới vừa sắp xếp ở khách sạn xong, liền nhận được điện thoại của An Khang.

Hắn nói, “Nghe thấy không?”

“Cái gì?” Cậu ngồi ở trên giường, không chút để ý hỏi.

“F*ck, em nghe cẩn thận a.”

– hình như là biển.

“..... Anh ở gần biển?” Lục Tự Quang sững sốt.

Trước đó nghe hắn nói phải bay sang Nhật Bản, hâm mộ mà nói cũng muốn nhìn thấy biển.

Lúc nói, là chỉ bằng quơ mà nói ra; nhưng người nghe, lại vô cùng nghiêm túc mà nghe.

Mặc kệ nước biển cuộn trào đánh vào cổ chân, ông quần bị ướt hần liền xắn lên. Hắn la lên với người đầu kia, “Em có nghe rõ không? Thật sự có sóng đó.”

Trong lòng ấm áp, có chút cảm động. Há miệng ra lại vẫn như trước: “M*, rắm cũng không nghe thấy!”

Dù cho có dùng mảnh lời, nếu luôn lừa cùng một người, một ngày nào đó nhất định sẽ mất đi hiệu lực.

Hắn bên đầu kia điện thoại nói một câu vạch trần cậu: “MN, nhà em không hiểu phong tình.”

Cậu cười cười, “Em đã về rồi.”

Mỗi lần nói đến S thành, cậu đều nói, trở về.

Bởi vì đây mới là nơi cậu lớn lên, là nơi cậu yêu, là nhà thật sự.

Hắn cũng ngầm hiểu, “Buổi diễn cuối cùng rồi?”

“Ừm, ” Lục Tự Quang dừng một chút, vẫn mang một chút hy vọng hỏi: “Anh chừng nào thì có thể về?”

Hắn thở dài rất nhẹ nói: “Lão tử cũng muốn lắm, nhưng mà không được. Có lẽ chờ lúc em bay về B thành, anh vẫn chưa xong đâu.”

Lục Tự Quang lông mi rũ xuống, “Thôi bỏ đi.”

Tựa hồ là muốn thay đổi đề tài, đầu kia hạ lưu cười, nói: “Em gái bên này đều siêu HOT nha.”

Cùng một ý đồ, nếu luôn dùng với một người, một ngày nào đó sẽ vô hiệu. Nguyên tắc này cũng có thể dùng ở đây. Lục Tự Quang đặc ý cong khóe miệng cười, cũng một câu liền vạch trần hắn, còn rất sắc bén: “Anh xác định anh nhìn thấy con gái có thể cứng được?”

“..... F*ck, lão tử cũng không phải bị liệt dương!” Đầu kia điện thoại lại là một hồi vắng tục.

.....

Buổi diễn LIVE cuối cùng của “Island in solitude tour” ở S thành, đã thu hút rất nhiều fan hâm mộ đến cổ động.

7h30, LIVE chính thức mở màn.

Ca khúc đầu tiên chính là bài nằm trong album mới - Hạ Tuyết .

Không khí trong sân vận động vô cùng sôi động, so sánh với những buổi diễn trước, chỉ có hơn chứ không kém.

A Tề trước khi solo ghi-ta nhìn xuống dưới sân khấu nói, “A..... Hôm nay cũng có thật nhiều Tiểu Quang nha.” Sau đó cười ngốc ngốc nói: “Vì sao không có ai bắt chước kiểu tóc của tôi vậy? Của tôi cũng rất phong cách mà, phải không?”

Bên dưới là một tràng cười và vỗ tay.

Buổi diễn cuối cùng này, danh sách các bài sẽ biểu diễn đều khác hẳn trước đó. Tuy nói danh sách vẫn là hai mươi mấy bài, nhưng trình tự sắp xếp lại rất có thâm ý.

Bắt đầu từ ca khúc mới nhất, hát cho đến khúc xưa nhất.

Cả LIVE này đều như là đang hoài niệm về cái gì đó. Có lẽ là hoài niệm thành phố này, cũng có lẽ là hoài niệm bản thân ở thành phố này.

Giữa buổi diễn A Trạch làm MC, hiếm khi phiến tình nói: “Từ B thành nam hạ (*), vòng vèo tới lui, rồi cục vắn về tới nơi này. Tôi rất nhớ nơi đây. Tôi rất nhớ các bạn.”

(*) nam hạ: địa hình của TQ là Bắc cao Nam thấp, vì thế đi từ phương Nam về phương Bắc người ta sẽ nói Bắc thượng (lên phía Bắc), ngược lại đi từ phương Bắc về phương Nam gọi là Nam hạ (xuống phía Nam). “từ B thành nam hạ” nghĩa là đi từ thành phố B về phương Nam - S thành.

Theo mình đoán, S thành nơi mà Tiểu Quang sinh ra chính là thành phố Thượng Hải /Shanghai/, sau đó lên B thành phát triển sự nghiệp chính là Bắc Kinh /Beijing/, và theo địa lý TQ, thành phố Thượng Hải nằm phía Nam, thủ đô Bắc Kinh nằm phía Bắc:)

Bên dưới lại có fan khóc, rất nhiều người hô to tên A Trạch.

A Trạch đứng ở trước micro, đùa nghịch một loạt Pick cài trên micro, nói: “..... Cảm ơn những fan hơn hai năm trước đã đến cuộc thi đấu của ban nhạc chúng tôi, cảm ơn bạn fan đã tặng tôi thuốc, cảm ơn toàn bộ các bạn. Tiếp theo là Hướng về nơi ấm áp”

To my last lover và Anh lửa là tiết mục encore lần này.

Lúc hát To my last lover, vẫn như cũ là toàn hội trường đồng thanh. Điều này dường như đã trở thành một thói quen. Suốt năm buổi diễn, buổi nào cũng vậy. Mà tới cuối cùng, trước khi biểu diễn Ánh lửa, Lục Tự Quang nói với bên dưới: “Đây là ca khúc đã dùng hồi đi thi đấu ban nhạc. Ngoài BELL ra, sân khấu khi đó chính là sân khấu đầu tiên của Đảo. Người bên dưới khi đó, chỉ là một loạt giám khảo và tốp năm tốp ba.....” Nói đến lúc xúc động, dường như ngay cả bản thân cũng phải rơi lệ: “Cảm ơn các bạn, chúng tôi đã về rồi.”

Đêm nay, dường như đã trở thành đoạn thời gian đẹp nhất cho tới nay.

Sau khi kết thúc LIVE, chính là chúc mừng.

Thật ra ở B thành, công ty còn tổ chức tiệc chúc mừng cho bọn cậu, cũng khao tất cả nhân viên công tác đã đi cùng bọn cậu. Nhưng cảm xúc sục sôi dường như không thể bị dập tắt, bốn người thay đổi quần áo, tìm một PUB cao cấp liền chuẩn bị cuồng hoan.

Cũng không biết vì sao, hôm nay chơi oẳn tù tì đều thua, bị phạt tận vài chén. Lục Tự Quang rốt cục không kiềm chế được, đẩy cửa PUB đi ra hít thở không khí, vừa mới rút thuốc và bật lửa ra, chuẩn bị châm một điếu, một chiếc taxi lao nhanh đến dừng trước mặt cậu, cậu hơi chóng mặt, đang không biết là như thế nào, đã bị kéo một cái vào trong.

Hết chương 41.

43. Chương 42

“Hắn về rồi, một đầu tóc màu bạc. Hắn nói cái này gọi là bạch đầu giai lão, cả đời tôi cũng không thể quên.”

Xe taxi lao nhanh trên ngã tư đường vắng vẻ.

Lục Tự Quang ngồi ở ghế sau, ngơ ngác không nói được một câu nhìn người đang ngồi bên cạnh.

Hắn đeo kính râm, cùng mũ lưỡi trai quen mắt. Cầm lấy tay Lục Tự Quang vẫn không buông.

Đi tới khách sạn hắn ở cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Hắn đưa tiền cho tài xế, nói: “Không cần trả lại.” Liền vội vàng lôi kéo cậu đi.

Thuần thực lấy thẻ phòng trong túi ra, soạt một tiếng cắm vào mắt cửa.

Vừa đóng cửa lại liền đề Lục Tự Quang lên cánh cửa, tháo kính râm xuống, vùi đầu hôn.

Lục Tự Quang vẫn chưa kịp phản ứng, trong óc bị nhồi nhét toàn dấu chấm hỏi. Chỗ rượu vừa rồi bị chuốc ở quán bar, cũng khiến cả người cảm thấy ngây ngốc.

Hôn môi kịch liệt, làm cho mũi lưỡi trai của hắn cũng rơi trên mặt đất. Lục Tự Quang mở mắt ra nhìn, cũng chính là nháy mắt này, cậu sợ ngây người. Cậu vội vàng đẩy hắn ra, “Anh.....?”

Người kia cười xấu xa với cậu, hỏi: “Có phải đẹp trai chết đi được hay không?”

Cậu nắm cánh tay hắn, nhất thời nói không ra lời – tên này, cứ nhiên cũng nhuộm một đầu tóc hoa râm.

Trái tim nhanh chóng nóng lên.

An Khang không đợi cậu trả lời, lại tiếp tục hôn.

Môi lưỡi giao triền quấn quít, trong khoang miệng giống như mỗi một góc đều được ôn nhu liếm qua.

Quần áo trong bất tri bất giác được cởi ra, nụ hôn từng chút từ cằm, cổ, bả vai cùng xương quai xanh đi xuống.

Lục Tự Quang cái gì cũng không biết, chỉ mê man sa vào.

Dường như không phải mơ, dường như là thật sự.

Anh vì sao lại đến? Anh không phải ở Nhật Bản sao, không phải không đến kịp sao? Anh khi nào lại nhuộm màu tóc giống em, vì sao.....

Vấn đề liên tiếp đều không kịp hỏi ra.

Ngón tay An Khang đi đến trước ngực cậu, gảy hai đầu ngực. Ngay sau đó liền được miệng ngậm vào, đầu lưỡi linh hoạt chuyển qua lại ở nơi mẫn cảm. Lục Tự Quang cúi đầu thở gấp, hai má không biết bởi vì còn hay là cái gì, hơi hơi hồng. Hai tay ôm đầu của hắn, đầu ngón tay chạm vào sợi tóc hoa râm của hắn, giống với mình.

An Khang một bên liếm lộng nhũ tiêm cậu, một bên vươn tay xuống. Đụng đến dục vọng đã cứng lên, sắc tình cười, “Nhanh như vậy đã cứng? Tự mình làm rồi phải không, hửm?”

Lục Tự Quang bị hắn khiêu khích chân có chút như nhũn ra, chỉ biết dựa cả người trên cánh cửa tìm kiếm nơi chống đỡ.

Có lẽ là đã rất lâu chưa làm, phía trước vừa bị trêu chọc một chút liền không chịu nổi, cậu ôm chặt cổ An Khang, thúc giục: “..... Đi lên giường.....”

Lúc bị chính diện tiến vào liền bám chặt lấy lưng An Khang. Sau khi đã vào toàn bộ, An Khang cũng hơi chút kích động, co rút kịch liệt nháy mắt mang đến khoái cảm làm cho Lục Tự Quang có chút thừa nhận không được, “..... Ừm..... MN, chậm một chút..... Anh chậm một chút.....”

An Khang cúi đầu hôn lỗ tai cậu, “Đau sao? Hay là rất thoải mái?”

Biết rõ còn cố hỏi.

Không lâu sau lại bị An Khang xoay người lại đối tư thế sáp nhập. Cảm giác tuyến tiền liệt bị ma xát làm cho cậu nặng nề thở ra.

Cùng một chỗ đã lâu, An Khang tự nhiên hiểu rõ nhất loại tư thế nào có thể làm cho cậu có khoái cảm nhất. Lúc vuốt ve đầu ngực cùng hôn liếm xương bả vai và thắt lưng, có thể rõ ràng cảm thấy phía dưới lập tức bị thắt chặt lại. Biết cậu sắp tới rồi, liền tăng nhanh tốc độ đâm rút phía sau, ra vào liên tục, chỉ vài cái liền cùng đạt tới cao trào.

Lục Tự Quang xoay người nằm ngửa ở trên giường, thở gấp một hồi, liền đứng dậy đi tắm.

An Khang ngồi ở trên giường chĩa chĩa giữa hai chân cậu, cười sung sướng, “..... Chảy ra rồi kìa.”

Lục Tự Quang quay đầu cho hấn một ngón giữa, “Là ai mỗi lần đều không mang bao!”

An Khang đi theo cậu vào phòng tắm, “Lại nói, lúc làm, quả thật là ngón giữa khá có ích nha.”

“..... MN.” Lục Tự Quang cúi đầu mắng một tiếng.

Bồn tắm của khách sạn cũng không rộng, hai thằng con trai chen chúc ở bên trong, gần như không thể động đây.

An Khang gọi đầu cho Lục Tự Quang, nước của vòi hoa sen không lạnh không nóng chảy xuống da đầu, cậu lười nhác ngồi trong bồn tắm. Cậu bỗng nhiên nhớ tới hai năm trước trong cửa hiệu cắt tóc cũ nát ở S thành, cậu cũng là như vậy, ngồi ở trước người An Khang, An Khang thay cậu gội đầu, cắt tóc.

“Này, anh đi nhuộm tóc bao giờ thế?” Cậu từ từ nhắm hai mắt hỏi.

Người phía sau xoa tóc cậu, cười nói: “Đương nhiên là lúc ở Nhật Bản a.”

“..... Vì cái m* gì thế?”

Hấn không có trả lời ngay, nhưng cứ đắc ý hừ hừ.

Lục Tự Quang lười để ý, “Cũng không biết anh đắc ý cái gì chứ.”

“Màu trắng bạc, không tốt sao, ” An Khang tỉ mỉ gội sạch sẽ tóc cậu, buông vòi hoa sen vươn tay ôm trọn cậu, “Cái này gọi là bạch đầu giai lão.”

Vừa nghe đến những lời này, Lục Tự Quang bị sợ đột nhiên mở to mắt.

Cả người đều cứng ngắc, người kia tiến đến cọ cọ bên tai cậu, “Em không thích?”

Trái tim nhảy lên điên cuồng, nhưng lại bĩu môi nói, “Hiện tại trên đường nhiều người đều là tóc màu bạc như vậy, ai thèm chứ.”

“F*ck, bọn họ sao mà giống lão tử chứ.” Hấn có chút bất mãn kéo cao âm điệu.

Lục Tự Quang tựa vào hấn, nở nụ cười.

“Này, của anh chọc vào em.”

An Khang mị mị sáp lại, “Thằng em nhà anh vừa thấy em liền hưng phấn, em nói xem làm sao bây giờ.....”

Lục Tự Quang nghiêng mặt qua tức giận nói: “Liên quan m* gì đến em chứ.”

“Thôi xin..... Nó là bởi vì em mới lên nha.” Tên kia ra vẻ đáng thương nói.

Lục Tự Quang xoay qua, híp mắt cười, “..... Vậy để em làm mềm xuống.”

Đang muốn đứng dậy, liền bị An Khang kéo xuống. Bọt nước trong bồn tắm bắn tung tóe.

Hấn dỗ ngọt bên tai cậu, “Hey, nào..... Giúp anh, dùng tay nào.....”

Em yêu anh trái tim liền trở nên vô cùng mềm yếu. Chỉ là vài câu nói, liền lập tức tước vũ khí đầu hàng, ngoan ngoãn thần phục.

Ha, mình thực sự là một binh lính không đạt tiêu chuẩn. Cậu cam chịu nghĩ.

Hết chương 42.

44. Chương 43

“Khi người ta đang ở thời điểm thuận lợi sẽ rất dễ dàng tự cao, bởi vì ví dụ về lòng hiếu kỳ và dục vọng dẫn đến thất bại thậm chí mất đi tất cả chỗ nào cũng có, tôi chỉ hy vọng người đó không phải là cậu.”

Hắn đã đi xem LIVE.

Công việc ở Nhật Bản hoàn thành trước thời hạn, hắn vội đi đặt vé vào thời khắc cuối cùng. Vé khu vực trong sân diễn đã sớm bán hết toàn bộ, rất vất vả mới đặt được một tấm khu khán đài, cứ như đã lấy được báu vật.

Ngày hôm đó, hắn đội mũ lưỡi trai, mặc bộ quần áo hết sức bình thường, một đầu tóc ngắn màu bạc. Cũng giống như rất nhiều fan hâm mộ. Hắn đứng ở phía trên khán đài, nhìn Lục Tự Quang đang nghiêm túc hát ở trên sân khấu phía trước. Màn hình lớn hai bên đặc tả biểu cảm sinh động mà cô đơn của cậu lúc đang hát. Người con trai đó là của hắn, là người mà hắn yêu.

Sau buổi diễn, nhanh chóng rời đi, thiếu chút nữa đã bỏ lỡ.

May mắn đã gọi cho La Kỳ, hỏi được hướng đi.

Lục Tự Quang sau khi biết liền bị giật mình mà lại vui vẻ. Nhưng lại oán trách hắn lãng phí một vị trí VIP. An Khang khó hiểu nhìn cậu, cậu cười yếu ớt nói: “Hàng VIP có chỗ ngồi, vốn dĩ cố ý để lại một chỗ cho anh.”

Cách ngày, lại vội vàng chạy về B thành.

Trên máy bay, A Tề ngồi bên cạnh nheo mắt cười cậu, “Hôm qua mới uống được hai chén liền ném mấy người bọn tôi lại chạy mất, rất không thú vị a.”

Từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ A Tề đều là cái bộ dạng này, nhìn mãi cũng thành quen, Lục Tự Quang vô tình nói: “Nhiều lời cái cục ý, ngậm miệng vào mau.”

“Lại nói, ngày hôm qua A Trạch lại say đó.” A Tề nhìn A Trạch và A Sâm ngồi ở hàng phía sau, nhỏ giọng nói.

“.....” Lục Tự Quang vẻ mặt không nói được gì, “Với tử lượng của tên A Trạch kia, các cậu cũng phải ngăn cản cậu ta một chút a.”

“Cậu ta ôm rượu không buông thì cũng hết cách, m*..... Cậu ta ngày hôm qua là thật sự HIGH, say hôn loạn người khác.”

“Sao nào, cậu bị cậu ta cưỡng hay sao?” Đùa giỡn nói.

A Tề bất mãn bĩu môi, “Có ai chịu được cậu ta chứ. A Sâm còn bị cậu ta bóp nhào trên sofa hôn loạn xạ. Ầm ỉ thiếu chút nữa gọi cả quản lý quán bar tới. Thật sự là tổ tông.....”

Lục Tự Quang một tay nâng đầu, như có như không cười cười.

Công ty đã vì Đảo mà tổ chức buổi tiệc mừng công, đồng thời chúc mừng, cũng là để khao tất cả nhân viên công tác đã làm việc vất vả trong tour diễn. Buổi tiệc lần này cũng hấp dẫn không ít truyền thông đến quay chụp, nhưng toàn bộ bị từ chối ngoài cửa.

Lục Tự Quang nhìn thời gian trên di động, 10h30.

Bởi vì số hiệu chuyến bay đã đặt vé không giống nhau, mười rưỡi đêm nay An Khang mới có thể bay đến.

Vốn đã trao đổi với hắn rằng sẽ đi đón hắn, nhưng tiếc rằng gần đây danh tiếng của Đảo đang rất cao, là tiêu điểm chú ý của bất luận nhà đài nào. Rất khó để đi đón máy bay.

An Khang bĩu môi cười to, vẫn là câu nói hồi xưa, “Em ngoan ngoan nằm trên giường chờ lão tử trở về là được rồi.”

Cậu chào hỏi với người đại diện xong liền muốn chuẩn đi.

Lúc gặp phải A Sâm, cậu nói: “Này tôi có việc đi trước, bên trong các cậu chống đỡ nha. Please.”

“Cậu cũng trốn? Tôi đang tìm A Tề này. Tiểu tử kia dường như lặn mất rồi.”

Lục Tự Quang khoát tay, “Yên tâm đi, cậu ta khẳng định ở góc sáng sủa nào đó của mỹ nữ rồi.”

Sau đó chuồn ra từ cửa sau. Gọi một chiếc xe liền đi.

Thật không ngờ vừa mới lên xe liền nhận được điện thoại của La Kỳ.

La Kỳ không đến buổi tiệc mừng công, nói là bạn cũ Andy hôm nay muốn làm party sinh nhật.

“Sao thế?” Lục Tự Quang giơ ra một bàn tay, châm một điếu Thất Tinh.

“Tôi đang HIGH a.”

“Tôi biết rồi, party sinh nhật thế nào? Sao lại còn rảnh rỗi gọi điện cho tôi?”

La Kỳ bình tĩnh nói: “Tôi nhìn thấy Ngụy Tử Kiệt trong quán bar.”

Lục Tự Quang ngăn người, mở miệng hỏi: “Anh ở quán nào? Hắn sao cũng ở đó?”

La Kỳ nói ra tên quán bar, sau đó dừng một chút, nói, “Hắn dường như đang vui đùa với mấy người bạn. Tôi thấy bọn họ hình như có chơi thuốc.”

Quán bar La Kỳ nói chính là một quán tương đối sa hoa. Bởi vì chủ quán vốn đi lại trong giới nhân sĩ (*), cho nên cũng thường xuyên có người trong giới đến quán bar đó chơi.

(*) nhân sĩ: người có địa vị, danh vọng

“Lá gan hắn lớn thật, không sợ bị paparazzi chụp được sao?” Lục Tự Quang đổi tay cầm điện thoại, hút một hơi thuốc, “Nhưng mà vậy cũng không có gì quá kỳ lạ đi. Sinh hoạt cá nhân của hắn lộn xộn, trong giới có ai không biết đâu.”

Cảm giác La Kỳ bên đầu kia điện thoại như là đổi sang một nơi yên tĩnh hơn nói chuyện, “Cậu bên đó thế nào, xong chưa?”

“Vẫn chưa aizz, nhưng mà tôi chuồn trước.” Đắc ý cười trộm.

“Cậu lại đây một chuyến đi?” Thanh âm La Kỳ vẫn rất bình tĩnh, “Bởi vì, A Tề cũng ở đây..... Cùng với Ngụy Tử Kiệt.”

“Anh nói cái gì!” Lục Tự Quang ngậm thuốc giật mình hỏi.

“Cậu ta vừa tới không lâu, tôi cứ nghĩ bên các cậu kết thúc rồi..... Cậu mau chóng đi, tôi sẽ nghĩ biện pháp kéo cậu ta ra.”

Nói xong câu này, đầu kia liền cúp điện thoại.

“Bác tài, phiền bác quay đầu ở đằng trước!” Lập tức yêu cầu tài xế thay đổi phương hướng.

MN, MN!

Cậu sốt ruột, hai mắt đỏ lên.

Xe lao tốc độ cao trên đường, mọi hoang mang rối loạn đều không dám nghĩ.

Chuyện chơi thuốc nhảy bar, thật ra không phải chưa từng nghe thấy ở trong giới. Ngụy Tử Kiệt chơi thuốc, làm loạn, tất cả những thứ này, nghe xong cũng sẽ không có một chút kinh ngạc.

Nhưng mà A Tề, tại sao lại là cậu.

Hết chương 43.

45. Chương 44

“Trong căn phòng không bật đèn, bọn họ ôm nhau thật lâu. An Khang, em rất sợ, thật đấy.”

“Người đâu?”

La Kỳ hất cằm về phía sàn nhảy sôi động, “Đang nhảy bên kia. Ngụy Tử Kiệt cũng ở đó.....”

“A Tề có chơi mấy thứ kia không!? Bột K (*) hay là thuốc lắc?”

(*) bột K: Ketamine, ký hiệu là K hoặc Kitat. Thực chất, đây là loại thuốc gây mê, gây ảo giác, được sử dụng trong y học như tiền chất gây mê ở thú y và người. Nếu sử dụng bất hợp pháp, sẽ là một chất gây hoang tưởng rất mạnh với triệu chứng rối loạn thị giác, mất định hướng về không gian và thời gian, không nhận biết mình là ai. Tác dụng có thể kéo dài cả giờ, đôi khi cả ngày. Dùng nhiều thì có thể xảy ra tử vong vì suy hô hấp và suy tim. (chính là cái chất bột màu trắng trắng xem phim hay thấy người ta hít thẳng vào mũi đấy a ;____;)

“Tiểu Quang, ” La Kỳ kéo cậu lại, “Cậu bình tĩnh một chút..... Đám người bọn họ ở trong phòng bên kia, A Tề đến chưa lâu, hẳn là không uống nhiều lắm, nhưng lúc tôi nhìn thấy thì cậu ta hơi phê..... không kéo được cậu ta.....”

“Không uống nhiều lắm? Không uống nhiều vậy vì cái m* gì lại phê! ĐMN!”

Quay đầu tiến vào trong đám người.

Thật vất vả mới nhìn thấy A Tề trong ánh đèn mờ mờ. Y đang nhảy sát rạt nóng bỏng với một cô gái. Biểu cảm quả thật là HIGH hiếm thấy.

Lục Tự Quang ra sức chen qua, một tay túm được cánh tay A Tề.

Đang muốn kéo y ra ngoài, A Tề cười vui thoát khỏi tay Lục Tự Quang, “Này – đừng mất hứng như vậy được không?”

Cô gái kia mặc trang phục gợi cảm, trang điểm dày phấn dựa trong ngực A Tề, cười quyến rũ, “Hai ~ anh đẹp trai, không bằng cùng chơi đi a.” Nói xong liền muốn thò tay kéo vạt áo Lục Tự Quang.

Lục Tự Quang tránh ra, kéo A Tề đè thấp giọng nói: “A Tề cậu uống nhiều rồi, bọn A Sâm đang tìm cậu khắp người đấy, về thôi.”

“Nói thôi đừng có kéo!” Bước chân A Tề có chút không vững, y đến gần Lục Tự Quang nhìn nhìn, “A hửm? Là Tiểu Quang..... Cùng chơi đi, hiếm khi HIGH như vậy a.....”

Đang nói, Ngụy Tử Kiệt chen chúc trong đám người lại đây. Nhìn thấy Lục Tự Quang, thoáng giật mình một chút, lập tức vừa cười vừa nói, “Yoh, đến tìm A Tề sao? Nghe nói tour diễn của các cậu khá thành công a, vẫn chưa kịp chúc mừng các cậu.”

“Khách sáo rồi.”

Nét cười của Ngụy Tử Kiệt cũng có chút mơ hồ, giống như là say, “Nếu đã hiếm khi như vậy, cùng uống hai chén đi?”

“Không cần, ” Lục Tự Quang cười tượng trưng, “Tìm A Tề có việc, xin lỗi không tiếp được.”

Lục Tự Quang kéo A Tề vào thẳng WC. Sau khi xác nhận từng gian đều không có người, liền đóng cửa lại.

Túm cổ áo A Tề, “Vì cái m* gì cậu lại ở chỗ này? Hả?”

A Tề bị ghì cổ áo đến khó chịu, nhú nhú lông mày, cười, “..... Tử Kiệt call tôi đến chỗ này HIGH..... Đám con gái hẳn mang tới đều siêu HOT, này cậu có nhìn thấy cô vừa nãy không.....”

Lục Tự Quang vỗ vỗ mặt A Tề, “Đạch, cậu rót cuộc uống bao nhiêu rồi? Thành cái bộ dạng này.....”

“Tiểu Quang ~ cũng cùng chơi đi a.....” A Tề đập vai Lục Tự Quang, thấp giọng nói, “Có thuốc để chơi nha, vô cùng HIGH đấy nha, nhảy không hề mệt.....”

“Cậu chạm vào rồi!” Lục Tự Quang khấn trương túm y rống lên.

A Tề vẫn là vẻ mặt cười cợt, “..... Yên nào, cậu đừng khấn trương như vậy..... Tử Kiệt có mang đến, cậu muốn không? Tôi đi lấy a..... Chỉ, chỉ một viên nhỏ như vậy thôi a.....” Nói xong còn giơ tay làm dấu.

“Cậu dùng thuốc lắc? Hấn cho cậu ăn bao nhiêu!?”

“.....” A Tề ý thức cũng không rõ ràng.

“Cậu MN nói chuyện đi a! ĐM cậu Tề Gia!” Cái gì cũng không kiềm chế được, vung tay lên đấm thật mạnh vào mặt A Tề.

A Tề bị đánh ngã xuống đất tựa hồ có chút tỉnh lại, lau lau khóe miệng, ngẩng đầu lên gào: “MN, cậu làm cái gì thế!”

Lục Tự Quang lớn tiếng thở mạnh, cả thân mình trượt theo tường WC lạnh như băng xuống, “MN, CMN!” Đầu chôn thật sâu vào giữa cánh tay, tức giận quá lớn, “Dùng thuốc sẽ xảy ra chuyện, chẳng lẽ ngay cả chuyện này cậu cũng không biết sao! Địch! Tôi đã sớm muốn nói với cậu rằng đừng có dính vào tên kia..... Nhưng mà.....”

Dường như không thể nói thêm được nữa.

Vì sao, lại biến thành tình trạng như bây giờ chứ. Tương lai sẽ như thế nào, cậu không dám suy nghĩ.

Hết thấy đều giống như không còn kịp nữa rồi.

Cuối cùng, La Kỳ đưa bọn cậu về, A Tề bởi vì tác dụng của cồn, có chút mệt mỏi, đã ngủ mất rồi. Lục Tự Quang ngồi ở ghế trước không nói một lời.

Nếu. Nếu khi đó, sớm một chút mở miệng, kêu y cách xa Ngụy Tử Kiệt một chút, thì tốt rồi.

Vì sao khi đó lại không nói chứ.

Rõ ràng biết Ngụy Tử Kiệt là người nguy hiểm cỡ nào.

A Tề là anh em từ nhỏ đến lớn của mình a, vì cái gì lúc đó, lại không nói ra, cho dù chỉ là nhắc nhở một chút cũng tốt a.....

Sau khi đưa cậu về nhà, La Kỳ vỗ vỗ bả vai cậu, “Đừng nghĩ quá nhiều. A Tề để tôi đưa cậu ta về, nếu không đêm nay cứ để cậu ta ngủ chỗ tôi cũng được.”

“La Kỳ –”

“Được rồi tôi biết. Nếu có thể tránh được một cửa này của truyền thông, cái gì cũng dễ xử lý. Cậu yên tâm, tôi sẽ sắp xếp.”

Nhìn thấy La Kỳ cười ôn hòa, Lục Tự Quang khó chịu muốn khóc.

Từng bước đi đến trước cửa nhà. Kỳ thật là mang theo chìa khóa, nhưng lại khẳng khẳng đập cửa. Một cái, hai cái, ba cái.

Lúc cửa được mở ra từ bên trong, cậu ngã vào một lồng ngực ấm áp. Người kia nói, “F*ck, cuối cùng còn biết trở về.” Vẫn có tiếng cười nhẹ giống như bình thường.

Nghe thấy tiếng động cậu về nhà, A Ken cũng từ phòng ngủ chạy ra, phe phẩy cái đuôi nhìn cậu.

Nhìn cuộc sống yên bình an ổn như vậy trước mắt, còn có người đàn ông đang ôm cậu, không phải là cảm động, không phải vui sướng, mà là sợ hãi.

Tháng ngày như vậy, có phải sắp biến mất hay không? Tương lai, giống như đã đi đến điểm cuối rồi.

Đối mặt với dự định to lớn và thế giới thực tại, vô cùng sợ hãi, thật sự rất sợ.

“An Khang.....” Chỉ vờ vờ gọi lên một cái tên như vậy, trong lòng liền xót xa không thể nói tiếp.

Người kia dường như cũng nhận ra cậu khác thường, buông cậu ra, nhìn cậu, có chút lo lắng hỏi, “Làm sao vậy?”

“Buổi tiệc mừng công không vui? Hay là ai chọc giận em, lão tử đi đánh hắn!”

Cậu vẫn là không nói được một lời nào.

Hắn hoang mang rối loạn nâng mặt cậu lên hỏi, “Em rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói chuyện a.....”

Cậu cắn môi kiềm chế.

Trong căn phòng không bật đèn, dưới ánh sáng mỏng manh ban đêm, mái tóc của hắn là một màu xám bạc.

Nước mắt dường như sắp lăn ra, cậu vươn tay ôm chặt lấy An Khang, “Ôm một chút thôi được không?”

Bọn họ ôm nhau thật lâu.

Dường như có giọt nước mắt lăn vào cổ áo T-shirt màu trắng của An Khang, nóng bỏng.

An Khang, em rất sợ. Thật đấy.

Hết chương 44.

46. Chương 45

“Trong sương chiều cúi đầu thật sâu trước anh, mong anh an nghỉ.”

Một đêm đó, Lục Tự Quang liên tục có rất nhiều giấc mơ.

Trong giấc mộng chỉ có hai màu đen trắng đơn điệu, dường như trông thấy A Tề ôm lấy bả vai cậu cười to không kiêng nể gì.

Nửa đêm tỉnh dậy, nhìn thấy An Khang ngủ quay mặt về phía cậu, vẻ mặt an ổn. Cậu dịch dịch, tới gần An Khang.

Vận mệnh dường như vốn rất buồn cười.

Cậu đương nhiên biết không ai có thể cả đời thuận thuận lợi lợi, bình bình thản thản, nhưng cậu không ngờ rằng, lần ngoài ý muốn này tựa như các quốc gia Đông Nam Á gặp phải sóng thần, giống như có thể phá hủy tất cả.

Vừa nghĩ đến tương lai, liền cảm thấy hơi hơi sợ.

Cái tên A Tề, còn có thể đánh ghi-ta không, còn có thể biểu diễn trên sân khấu không, còn có thể giống như thời niên thiếu, vẫn luôn chống đỡ bên nhau không.

Mơ mơ màng màng ngủ thẳng tới sáng sớm, tựa hồ nghe thấy chuông điện thoại.

Cảm thấy người bên giường nghiêng thân nhìn nhìn, sau đó nói: “A cậu ấy vẫn đang ngủ.” Cậu chống người dậy, “Ừm..... Em nghe.”

An Khang nhìn thấy Lục Tự Quang đã ngồi dậy, đưa điện thoại di động cho cậu, thấp giọng nói, “La Kỳ.”

“A Tề thế nào rồi?”

“Cậu ta hiện tại ở chỗ tôi..... Cậu xem tin tức sáng chưa?”

Nghe thấy hai chữ tin tức đã trở nên kinh hồn táng đảm, “..... Bị chụp được?”

“Tôi không biết, hẳn là không.....” La Kỳ dừng một lúc sau đó chậm rãi nói, “Ngụy Tử Kiệt đã chết.”

“Cái gì?” Giống như bị sét đánh ngang tai.

“Hơn năm giờ sáng, nhảy lầu chết ở khu nhà ở. Truyền thông cùng cảnh sát đều đã can thiệp vào, nguyên nhân vẫn đang tra.”

Lục Tự Quang ngơ ngác ngồi trên giường. Bên tai là thanh âm nói chuyện của La Kỳ: “Chút nữa tôi chở A Tề đến công ty, gặp rồi nói sau.”

“Ừ.” Cậu cũng chỉ cứng nhắc đáp một tiếng như vậy, sau đó khép lại điện thoại.

Sao lại có thể, rõ ràng tối hôm qua còn gặp mặt, còn nói chuyện.

Thế sự vô thường, cũng như cái chớp mắt.

Ngụy Tử Kiệt tự sát tựa hồ trở thành đầu đề tin tức nóng nhất trong giới giải trí thời gian sắp tới. Các phương tiện truyền thông tranh nhau đưa tin, phỏng đoán nguyên nhân tự sát của hắn. Từ việc mấy năm trước hắn vào nghề như thế nào, nói cho đến trước đây hắn nổi tiếng ra sao.

Đối với một ngôi sao thần tượng đang ở đỉnh cao, tự sát dường như là câu đố không thể giải đáp.

Cuối cùng cảnh sát tìm thấy các chất gây nghiện thuốc lắc và bột K trong nhà Ngụy Tử Kiệt.

Thật ra những người trong giới trong lòng ai cũng biết rõ ràng, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn của Ngụy Tử Kiệt, hút thuốc phiện, bột K và thuốc lắc mặc dù không giống hê-rô-in, nhưng chỉ cần dùng trong thời gian dài, sẽ sớm gây ảo giác cực mạnh trong đầu, tính tình kích động, hành vi không khống chế được.

Bởi vì hút thuốc phiện mà dẫn đến hành vi không thể khống chế, cuối cùng nhảy lầu tự sát. Điều này đã trở thành phỏng đoán đáng tin về việc Ngụy Tử Kiệt tự sát.

Lúc công ty bị phỏng vấn đến vấn đề này, đưa ra câu trả lời là Ngụy Tử Kiệt trước đó đã bị hoài nghi mắc chứng trầm cảm. Tất cả những từ ngữ liên quan đến ma túy, đều im lặng không nhắc đến. Không chỉ có như thế, những nghệ sĩ trong công ty cũng được thông báo không được bàn luận với truyền thông về chuyện ma túy.

Các fan hâm mộ ủng hộ hắn, làm sao cũng không thể tin sự thật như vậy. Ngụy Tử Kiệt trên sân khấu tràn ngập ánh đèn đẹp đẽ, Ngụy Tử Kiệt lớn lên có khuôn mặt thanh tú như con gái, Ngụy Tử Kiệt ngây thơ mỉm cười giống như trẻ con trong các tiết mục.

Nếu không phải là gặp tận mắt, ngay cả Lục Tự Quang cũng sẽ không tin Ngụy Tử Kiệt dưới sân khấu lại là một bộ dạng khác.

Hôm đám tang, một hàng dài fan hâm mộ đến tiễn đưa. Hai bên đường toàn bộ đông nghịt người.

Các nghệ sĩ cùng công ty cũng đều tham dự.

Thật ra, rất nhiều người trong đó cũng không quen biết Ngụy Tử Kiệt, có người thậm chí còn là đối thủ. Nhưng ở trước truyền thông, luôn phải có một mặt cổ kị. Trước ống kính bi thương rơi vài giọt nước mắt, dường như chưa bao giờ là việc khó.

Bốn người của Đảo cũng tham dự. Để thể hiện sự tôn trọng, A Trạch tháo tất cả khuyên xuống.

A Tề hiển nhiên vẫn chưa khôi phục lại, vô cùng trầm mặc. Lục Tự Quang cũng không nói gì, chỉ vỗ vỗ bờ vai của y an ủi.

Lúc xe đặt linh cữu tới, hai bên fan hâm mộ đã sớm khóc liên lớn tiếng hô.

Lục Tự Quang ngồi ở trong xe theo phía sau, nhìn thấy khuôn mặt đau thương của các cô gái ven đường.

Các cô gọi tên Tử Kiệt, cầu xin, đừng mang hắn đi.

A Tề cũng đang ngồi phía sau rốt cục nhìn không được cúi đầu khóc rống.

Lục Tự Quang vươn tay vỗ vỗ phía sau lưng A Tề. Tây trang màu đen trang nghiêm dính vào lưng y.

“Hắn không phải người như vậy, cho tới bây giờ cũng không phải....” A Tề nghẹn ngào nói không rõ, chỉ có nước mắt không ngừng chảy.

Dường như, chưa từng trông thấy A Tề khóc như vậy, y vốn là tên tự do cười lớn an ủi người khác.

Sau đó, mới từ miệng A Tề biết được một Ngụy Tử Kiệt khác, chỉ là lúc này đã muộn.

Hắn không quen nhìn ngư long hỗn tạp trong giới, miệng mồm thẳng thắn luôn gây thù khắp nơi. Kiểu thanh cao ngông cuồng này, làm cho tất cả mọi người trong giới đều tránh thật xa.

Nhưng trên thực tế, lại là một người đàn ông rất phóng khoáng.

Bất cứ chuyện gì, đều là dựa vào cách nghĩ của chính mình mà làm, ghét bị quản chế, ghét bị nắm trong tay. Cho dù là đĩa nhạc, hay là đại diện quảng cáo, hoặc là cái gì khác. Những điều này, giống như cách rất xa người khác.

Hắn từng nói, con người sống chỉ có một lần, vì cái gì không thể tiêu sái một chút, vì chính mình mà sống.

Nhưng hắn vì cái gì không hiểu rõ ràng, sinh mệnh cũng vốn không thể dùng để hối hận.

Mỗi người đều đi trên con đường mà mình đã lựa chọn, đó là hành trình một lần duy nhất.

Cái rẽ của mỗi người, chẳng qua là na ná như nhau, nhưng cuối cùng lại có thể kết ra những trái quả hoàn toàn không giống nhau. Vào lúc đó, có người thu hoạch được đầy lúa đầy thóc; có người lại cô đơn cúi đầu ôm một khu đất bụi.

Đều nói, đứng ở càng cao, rơi càng nặng.

Hắn hưởng thụ đủ danh tiếng, nếm đủ sự ủng hộ và yêu mến, trong dự vọng đô thị xa hoa đòi trụy, nếu không lắm lạc, vậy tốt rồi.

Nhưng ai cũng biết, Tử Kiệt hắn đã không thể trở về nữa.

Trong sương chiều, cúi đầu thật sâu trước hắn. Mong anh yên nghỉ.

Hết chương 45.

47. Chương 46

“Còn chưa đi đến cuối con đường, cũng vẫn chưa đi đến nơi cao nhất của giấc mơ, sao có thể cam tâm cứ chấm dứt như vậy.”

Từ sau khi Island In Solitude Tour chấm dứt, vốn PISTOL RECORD muốn rèn sắt khi còn nóng, tìm cho Đảo một vài công việc liên quan đến hoạt động thương mại.

Lo lắng cho tình trạng của A Tề, nên đã xin công ty nghỉ phép ba tháng. Chuyện của Tử Kiệt, xảy ra quá đột ngột, công ty vốn không rảnh đi lo những việc khác, cho nên xin nghỉ rất nhanh đã được phê duyệt.

Chuyện của Tử Kiệt là chấn động rất lớn với đối A Tề. Cả người y dường như đã thay đổi, suy nhược đi rất nhiều. Có đôi khi lên cơn thèm thuốc, luôn rất nóng nảy.

A Tề chơi thuốc chưa được mấy lần, lượng thuốc mỗi lần cũng không nhiều, nhưng lúc thèm, vẫn sẽ khó chịu.

Trong gian phòng xa hoa trụy lạc, cả trai lẫn gái ngồi tụ tập một chỗ, có người trộn bột K với thuốc lắc cùng nhau chơi, cả người sáng khoái như sắp bay lên. A Tề chẳng qua mới chạm qua thuốc lắc có vài lần. Nhưng vẫn bị nghiện.

Mỗi lần vào lúc nặng nề đều muốn uống rượu, vừa nghĩ đến rượu, liền nghĩ đến những viên thuốc nhỏ kia. Mà loại cảm giác tinh thần hưng phấn gần như cuồng loạn này, làm cho những người không được thỏa mãn khát vọng đến phát cuồng.

Lục Tự Quang không phải chưa từng thấy qua.

Bộ dạng A Tề cả người rầu rĩ ở trong phòng, cái kính đập vỡ chiếc Acoustic ghi-ta mà mình yêu thích nhất.

Chỉ là một viên thuốc nhỏ nhỏ như vậy, nhưng lại thèm đến ngay cả cơ thể đều run rẩy.

Trước nay luôn cảm thấy y chẳng để ý cái gì, không hiểu sự đời, cứ như tách biệt hoàn toàn với mọi người, chỉ một lòng muốn đánh ghi-ta. Nhưng nhìn A Tề hiện giờ như vậy, Lục Tự Quang không đành lòng đi trách y nữa, cậu chỉ vịn vai y hỏi, “A Tề cậu còn muốn đàn ghi-ta không, còn muốn lên sân khấu biểu diễn không.”

Còn chưa đi đến cuối đường, cũng còn chưa đi tới nơi cao nhất của giấc mơ, sao có thể cam tâm cứ chấm dứt như vậy.

A Tề đau khổ cầm lấy ống tay áo Lục Tự Quang, dùng sức như là muốn ấn sâu vào da thịt.

Y nói: “Cứu mình với.”

Lục Tự Quang cả đời đều không quên được, ánh mắt cô độc mà không cam lòng của A Tề khi đó.

Về việc phải cai nghiện như thế nào, Lục Tự Quang cùng A Sâm, A Trạch còn có La Kỳ thương lượng đã rất lâu.

Phương pháp an toàn nhất không ngoài đi trung tâm cai nghiện. Nhưng một khi đến trung tâm cai nghiện, tất cả mọi chuyện sẽ bị cho ra ngoài ánh sáng, tương lai của bọn họ sẽ ra sao, ai cũng không thể biết được. Nếu thông qua công ty để phong tỏa tin tức, như vậy cuối cùng công ty nhất định sẽ vì bảo toàn Đảo, mà khiến cho A Tề ra khỏi nhóm, tiền lệ như vậy không phải chưa từng có.

“Đi trung tâm cai nghiện đi.” Lục Tự Quang bình tĩnh nói như vậy.

Ba người khác trầm mặc không lên tiếng. Nhưng ai cũng biết, như vậy, Đảo coi như hết.

Giống như cho tới bây giờ đều chưa từng kiên quyết như vậy.

Giấc mơ, chẳng qua chỉ là giấc mơ mà thôi. Nếu muốn dùng tương lai, thậm chí là sinh mệnh của A Tề đi đổi, dù có đạt được, ai có thể vui vẻ hưởng thụ chứ.

Nhưng quyết định như vậy, lại bị bản thân A Tề phản đối mãnh liệt, “Tự cai là có thể chứ? Không nhất định phải đến trung tâm cai nghiện phải không? Tôi có thể làm được..... Không thử một chút thì làm sao biết được?..... Về sau còn muốn biểu diễn a.....” Y nói như vậy.

Lục Tự Quang nhắm mắt lại nghe từng lời của A Tề, cuối cùng thỏa hiệp, “..... Nếu quá đau đớn, chúng ta phải đến trung tâm cai nghiện được không?”

Tự cai.

Không cần bất cứ loại thuốc nào.

Chỉ cần dựa vào ý chí của mình làm cho cơn nghiện biến mất, cuối cùng thoát khỏi thuốc.

Sau khi La Kỳ biết lựa chọn của A Tề, liền mời Tuyên Nhan tới. Cô là bạn thân cùng trường của La Kỳ hồi đi học, hiện tại định cư ở Luân Đôn, thường xuyên tham gia vào các cuộc trị liệu tâm lý. Đúng lúc sắp tới sẽ làm nghiên cứu và thảo luận ở trong nước, La Kỳ nhân cơ hội này mời cô lại đây, xem tình trạng của A Tề.

“Tôi đã hỏi qua Amie, cô ấy trước đây đã từng trị liệu cho người bệnh thèm thuốc ở mức độ thấp. Trong khi không cho dùng thuốc, đồng thời tiến hành chăm cứu cùng với vài trị liệu ám thị tâm lý, hiệu quả sẽ rõ rệt. Mặc kệ như thế nào, đều thử xem đi.”

“Cám ơn.” Cũng không biết lúc như vậy, ngoại trừ cảm ơn, còn có thể nói cái gì.

Lúc Tuyên Nhan xuất hiện toàn thân mặc trang phục nghề nghiệp vừa vặn. Bộ dạng già dặn, làm cho Lục Tự Quang có chút không thể tin được cô và La Kỳ cùng tuổi.

“Vị này chính là Lục Tự Quang, ” La Kỳ giới thiệu đơn giản giữa họ, “Vị này chính là Tuyên Nhan.”

“Xin chào.”

Đang lúc do dự có cần gọi bác sĩ Tuyên hay không, cô ấy chỉ điềm đạm cười, “Nếu không ngại, gọi tôi là Amie là được rồi.”

“A, được. Làm phiên rồi.”

Cũng may hết thấy còn chưa tới nồng nổi xấu nhất. Tất cả triệu chứng của người thêm thuốc thành nghiện, vẫn chưa bộc lộ ra nghiêm trọng như vậy ở trên người A Tề.

Tuyên Nhan xem qua tình trạng của A Tề xong, thản nhiên nói, “Tình huống không đến nỗi gay go, điều cần thiết chẳng qua là sức mạnh ý chí của chính cậu ta, còn những cái khác, chính là vấn đề thời gian.”

La Kỳ châm điều thuốc, lập tức đưa bao thuốc qua hỏi, “Marlboro?”

Cô cười cười nói, “Cảm ơn, mình đã sớm cai thuốc rồi.”

“Ngoan như vậy?” La Kỳ nhét bao thuốc vào túi, cười hút một ngụm, hỏi: “Khi nào thế?”

“A, rất lâu rồi. Andy thế nào? Nghe nói cậu ta làm ở PUB.”

“Ừ, cũng không tệ lắm.” La Kỳ kẹp điều thuốc, thật cẩn thận mở miệng, “Cậu chừng nào thì phải quay về Luân Đôn?”

Tuyên Nhan ngược lên nói: “Loki, cậu dường như vẫn luôn là người may mắn nhất.”

“Sao lại nói vậy?”

“Mình về nước công tác, sẽ dựa trên nghiên cứu và thảo luận lần này vừa vận đưa ra biện pháp.”

Hết chương 46.

48. Chương 47

“Em sẽ không bắt chấp tất cả mà đối tốt với anh, nhưng anh vĩnh viễn là người em trả giá nhiều nhất.”

Mấy ngày này vẫn luôn bận bịu chạy đi chạy lại chỗ A Tề, cùng bọn A Sâm thay phiên chăm sóc y.

Tuy rằng lúc y không bị cơn nghiện phát tác, cũng bình thường như bất cứ ai. Giống như sau khi xảy ra chuyện nhìn lại cây đàn mà bản thân trong lúc nóng nảy đã đập vỡ, đau lòng vô cùng. Dù vậy vẫn kéo Lục Tự Quang, nói là như thế nào cũng phải làm cho cây đàn trở lại nguyên dạng.

Dù sao cũng phải có người trông nom y. Sợ lúc y một mình lên cơn nghiện lại làm ra chút chuyện kích động.

Lục Tự Quang vẫn không tin Tử Kiệt xảy ra chuyện chỉ đơn giản là do uất ức. Sau khi chơi thuốc vốn sẽ khiến cho tinh thần kích động vô cùng, những cố chấp, vọng tưởng, đánh mất năng lực tự khống chế bản thân, vào lúc đó đều sẽ trở nên dễ như trở bàn tay.

Tuy rằng A Tề nhiều lần tỏ rõ y cũng không chạm qua bao nhiêu, cơn nghiện không lớn.

Nhưng vẫn luôn không yên tâm. Nếu như không có ai trông chừng y, sẽ không yên tâm.

An Khang nằm bên cạnh từ sau lưng nhẹ nhàng ôm cậu, nghiêm túc nói: “Quay lại đây.”

Lục Tự Quang ngoan ngoãn quay lại, đang muốn mở miệng, chợt nghe thấy hắc giận dữ bất bình nói, “Em gần đây vừa làm xong, liền quay lưng về phía lão tử, lão tử giận a.”

Hiếm khi làm nũng sao?

Lục Tự Quang cong khóe miệng cười, “Không, em chỉ là hơi mệt.” Để bồi thường liền hôn nhẹ lên cái mũi cao thẳng của hắn.

An Khang ôm cậu, “Lão tử giận rồi. Lão tử giận em sao chuyện gì cũng cứ ghen kín trong đầu, em coi anh là người chết hay là cái gì hả?”

Có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới hần đột nhiên lại nói những lời này.

Nói đang giận, hóa ra là do những điều này.

Hai ngày nay vẫn bận bịu chần sóc A Tề, từ lúc xảy ra chuyện của Tử Kiệt cho đến hiện tại, vẫn chưa một lần đem những chuyện đã trải qua này nói với An Khang. Biết A Tề xảy ra chuyện, hần vẫn là từ chỗ La Kỳ mới biết.

Nhìn Lục Tự Quang định mở miệng, An Khang lại đoạt lấy đầu đề câu chuyện nói: “Đừng có nói với anh cái m* gì mà sợ anh sẽ lo lắng này nọ.”

Lục Tự Quang sững sốt, sau đó bất đắc dĩ cười – đều bị anh nhìn thấu a.

“Không muốn khiến anh lo lắng” Cái cố này tựa hồ đã bị tất cả các kịch bản dùng nát ra rồi, nhưng mà, cũng là sự thật.

“Em gần đây có phải gầy đi hay không?” An Khang đột ngột hỏi.

“Hả? Có sao, đâu có.”

“Ôm hình như là nhẹ đi.” Người kia đứng đắn nói thềm.

“Gầy cái rắm anh a, ” Lục Tự Quang ở trong lòng hần cười, “Cho dù có, thì một cân hai cân nhìn ra thế nào được.”

An Khang bĩu môi bất mãn nói, “MN, em mới rắm. Em có mấy cái lỗ chân lông lão tử đều biết hết, mấy cân mấy lượng anh sao có thể không biết?”

Lục Tự Quang nghe xong kéo chần lên, “Ờ mờ nhà anh, ngủ!”

An Khang cười dán lại gần, “Này, hồi trước em bảo đi học cách làm món canh, biết làm chưa?”

“Có a, sáng nay làm xong mang đi cho A Tề ăn thử rồi, ” Lục Tự Quang còn có chút hưng phấn, dù sao trước đây chưa từng vào bếp bao giờ, “Tên kia nói ngon nha.”

“F*ck, lần đầu tiên cũng không phải là làm cho lão tử.....” Người kia càu nhàu một hồi.

Lục Tự Quang cười hần hôm nay sao lại vô cùng tính đàn bà như thế, chui từ trong chần ra chọc chọc hai má hần, hai mắt cười cong lên, “Vậy lần thứ hai làm cho anh a.”

An Khang nghe xong lời nói như đang dỗ dành của Lục Tự Quang, cười rộ lên: “Thật ra, lần đầu tiên vẫn là cho lão tử nếm.” Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Lục Tự Quang, An Khang cứ như đang khoe khoang, đắc ý hừ hừ, “..... Lúc sáng thừa dịp lúc em không ở trong phòng bếp, anh trộm nếm một ngụm trong bình giữ nhiệt nha.”

Lục Tự Quang vẽ mặt hắc tuyến, “..... Anh còn có mặt mũi nói.....”

Người kia cười sang sảng.

Có những lời, thật ra cũng vẫn chưa nói ra.

Ví dụ như nói, em sẽ không bắt chấp tất cả đối tốt với anh, nhưng anh vĩnh viễn là người em trả giá nhiều nhất.

Nhưng cậu cũng không biết, An Khang cảm động với phần tình cảm quý trọng và tình nghĩa đối đãi với bạn bè này của cậu.

Có đôi khi trong ngoài không đồng nhất. Ngoài miệng nói ghen ghét ra sao, nhưng trên thực tế lại ngược lại hoàn toàn.

Dường như có chút tò mò, năm tháng trước đây cậu và A Tề đã trải qua, đến tận cùng là như thế nào.

Luôn cảm thấy gặp nhau quá muộn. Nếu có thể gặp sớm một chút, vậy thì tốt rồi. Bởi vì bỏ lỡ mất thanh xuân của cậu, cho dù chỉ là một chút xíu, cũng sẽ cảm thấy rất hối hận.

“Này –” An Khang khe khẽ gọi cậu.

“Hửm?”

“Em và A Tề quen nhau từ bao giờ?”

“Sơ trung (cấp 2) a.”

Ặc, sơ trung –

Hắn híp mắt nghĩ lại bộ dáng mình hồi sơ trung. Tuyệt đối là một thằng nhỏ người gặp người ghét. Hút thuốc, đánh nhau, lưu ban, tính tình lại xấu, không phải là đánh bị thương thằng bạn học khác, thì chính là mắng bạn học nữ khóc..... Hình như là tồi tệ vô cùng.

An Khang cười cười nghĩ, bỏ đi, vẫn là đừng có gặp vào lúc đó là tốt rồi. Bởi vì em nhất định sẽ không thích anh khi đó.

“Làm sao vậy?” Lục Tự Quang chui trong chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt tò mò chớp chớp.

An Khang cười hỏi: “Vậy bọn em trước kia chơi cái gì, đàn ghi-ta sao?”

“Có chơi a. Còn có rất nhiều.....”

Dường như đã nói rất lâu. An Khang kéo chăn, khiến cả đầu cậu đều lộ ra ngoài, sau đó rất hăng hái hỏi: “Này, hồi trung học em có từng theo đuổi bạn gái không?”

Lục Tự Quang nghe xong bực dọc hỏi lại: “Anh điều tra hộ khẩu hay là thế nào hả? Chuyện từ mấy trăm năm trước cũng hỏi.”

An Khang nhìn cái dạng này của cậu, nhìn không được phải cười cậu, không chịu bỏ qua hỏi tiếp, “Này, là cô gái như thế nào? Đáng yêu không, hay là dịu dàng?”

“Cái rắm a! Cho tới bây giờ đều chỉ có đám con gái chạy theo em biết không!?” Một tay túm chăn xoay người qua, “Ngủ!”

“Này, nói chút thôi.....”

Lục Tự Quang không nói cho An Khang, hồi sơ trung, thích cùng một cô gái với A Tề.

Khi đó mình khá là rầu rĩ, ngay cả phải nói chuyện với bạn gái như thế nào còn không biết, A Tề cởi mở thẳng thắn đã sớm cùng cô gái kia nói nói cười cười.

Thật ra đó chỉ là một chút hảo cảm thời niên thiếu mà thôi, cũng không thể tính là thích.

Cho đến sau này, phát hiện bản thân càng ngày càng lạnh nhạt đối với nữ sinh, nhưng lại luôn chú ý đến nam sinh cá tính vô cùng bên cạnh. Là từ lúc đó bắt đầu sao? Có lẽ đi.

Sau đó cậu gặp Cố An, sau đó cứ như vậy yêu đơn phương nhiều năm như vậy.

Nghĩ lại, bản thân khi đó, gần như giống y đúc thời còn niên thiếu. Căn bản không biết phải đi thích một người như thế nào, không biết phải nắm giữ một người như thế nào. Đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn, cũng coi như là một loại hạnh phúc.

Lại nói, tựa hồ, thật may mắn, người trước mắt này đã xuất hiện.

Có đôi khi thật sự sẽ nghiêm túc nghĩ rằng: ha, chính là anh rồi.

Hết chương 47.

49. Chương 48

“Người đánh đàn trước dàn nhạc ở bên phải của tôi, nếu như không phải là cậu, tôi không cần.”

Thời điểm Đảo bắt đầu khôi phục lại tất cả công tác, A Tề vẫn đang tiếp tục tiến hành trị liệu ám thị tâm lý cùng với một vài đợt châm cứu.

Để không bị truyền thông phát hiện, không thể trực tiếp đến phòng khám của Amie, mà là nhờ Amie đến tận nơi.

Hơn hai tháng, A Tề chịu đựng không đến quán bar nữa. Gần như không chạm đến chất cồn, nhưng lại hút không ít thuốc.

Y gãy. Như là chỉ một cái chớp mắt. Ngón tay kẹp thuốc, khớp xương nhô ra rõ ràng.

Không hề thay đổi, vẫn kiên cường y như thời học sinh.

Thời trung học đã từng đánh nhau với người khác đến vỡ đầu, cũng không rên một tiếng. Luyện đánh ghi-ta đến nổi ngón tay vừa chạm vào dây đàn liền đau, vẫn mặc kệ cứ tiếp tục. Y từng dựa vào ban công trên sân thượng trường học, nói, “Mình phải trở thành tay ghi-ta giỏi nhất thế giới.”

Thường xuyên cùng Lục Tự Quang trốn trong nhà vệ sinh nam bỏ hoang của trường học trộm hút thuốc. Nhìn đốm lửa sáng lên, hai người nhìn nhau cười, khói thuốc bốc lên rất nhanh liền bị quạt thông gió trên đỉnh đầu hút đi.

Kì thi mùa hè, hai người ngồi một trước một sau, quang minh chính đại bỏ ra bàn ngủ, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào da đầu cũng có chút nóng lên. A Tề ngủ nước miếng chảy ướt cả bài thi, thầy giáo trên bục giảng quát, “Tề Gia! Tề Gia em đi ra ngoài!” Y dụi mắt nói, “A..... Thi xong rồi a.....”

Đó là những năm tháng không thể quay về nhưng vĩnh viễn sẽ không quên của bọn họ.

Thanh xuân, cũng chính là như vậy, có thể yên tâm thoải mái theo đuổi tự do, có thể ngốc nghếch đi thích một người nào đó.

Vừa nghĩ đến trước đây, liền càng thêm khát khao mạnh mẽ A Tề trước mắt có thể mau chóng bình phục.

Này, cậu làm được mà, nhất định được. Rất nhanh sẽ tốt hơn. Nhất định.

Người đánh đàn trước dàn nhạc ở bên phải của tôi, nếu như không phải là cậu, tôi không cần.

Công việc mà Đảo tiếp nhận đầu tiên sau thời gian nghỉ ngơi, chính là đại diện cho một thương hiệu quảng cáo nổi tiếng.

Người đại diện lải nhải lảm bảm trong phòng hội nghị nho nhỏ.

A Trạch nhíu mày thấp giọng oán giận, “A chỉ là quay một quảng cáo, rồi chạy thêm mấy buổi ghi hình nữa thôi, có cần phải nhiều lời như vậy hay không a.....”

“Ngày kia lại phải chạy đến X thành quay quảng cáo, lần này thời gian khá gấp gáp!” Người đại diện tiếp tục xoắn một tràng, “A còn có nữa, nhãn hiệu quảng cáo này khá là nổi, tất cả mọi người đều biết đến. Tất cả nhà tạo mẫu và nhiếp ảnh gia, đều là bọn họ đích danh mời đến.....”

“Ghe vậy.....”

“Đúng a, này, nghe nói lần này bọn họ còn mời cả Ken Gu nha!” Người đại diện nói tới đây, hai mắt giống như toát lên ánh sáng kích động.

Lục Tự Quang trên trán nhất thời nổi lên ba sợi hắc tuyến, “..... Ken Gu.....” Một hồi cười lạnh.

A Tề nhin không được cũng cười cười, ra vẻ đứng đắn hỏi người đại diện, “A, là nhà tạo mẫu tóc từ Luân Đôn trở về sao? Thực nổi tiếng nha.”

“Đúng vậy!” Người đại diện tiếp được câu chuyện lại thao thao bất tuyệt, “Đây là một trong những điểm sáng của cả quảng cáo đó!”

Lục Tự Quang trợn mắt khinh thường.

Phụ nữ quả thực chỉ là phụ nữ mà thôi, đối với An Khang sói đội lột cừu như vậy là không có sức chống cự.

Lục Tự Quang ngâm một điều thuốc suy tư, hắc CMN có cái gì tốt? Cũng không phải ca sĩ thần tượng, cũng không phải diễn viên nổi tiếng, vì cái m* gì nhiều con gái đều mê hắc như vậy nhỉ? Vừa hạ lưu, tính tình lại xấu xa, hình dung hắc như vậy, không phải chính là “rất xấu rất bạo lực” sao. MN, thật đúng là nông cạn, thưởng thức thẩm mỹ của phụ nữ thật đúng là kỳ quái nha –

Lúc Lục Tự Quang về nhà, đi đến cửa nhà mới phát hiện lúc sáng sớm rời đi không có mang theo chìa khóa. Gõ cửa hồi lâu không ai trả lời. A, tên kia vẫn chưa về a.

Dứt khoát ngồi ở cửa nhà, vừa rút điện thoại ra định gọi, còn chưa gõ xong dãy số, liền nhìn thấy An Khang xách một túi lớn bia và đồ ăn mua từ siêu thị từ trong thang máy đi ra.

Tên kia nhìn thấy cậu ngồi ủ rũ ở cửa, cười đi đến trước, hỏi: “Em ngồi đó làm gì vậy?”

Lục Tự Quang ngửa đầu nhìn An Khang, nhớ tới sắp xếp công việc đã nói lúc trước, bĩu môi, giận dữ nói: “Liên quan gì đến anh.”

An Khang làm động tác rút chìa khóa ra, “Có phải không mang chìa khóa hay không?” Xách theo hai túi đồ rất lớn, chìa khóa trong túi quần tựa hồ không làm sao sờ tới được, “Này, cầm lấy.” Hắc đưa hai túi đầy đồ cho Lục Tự Quang ôm.

Có lẽ là nghe thấy âm thanh có người ở cửa nói chuyện với nhau, chú chó lông vàng ở sau cửa cảnh giác sủa lên.

“Anh mau một chút a, gốc muốn chết. A Ken cũng cáu rồi.”

“Ít nói nhảm.”

Lấy ra chìa khóa cắm vào ổ khóa. Lục Tự Quang dường như đã quên cả người mình vẫn đang dựa vào cánh cửa, lúc cửa mở ra, nhất thời cậu theo đà ngã xuống mặt đất. Trong cái túi to ôm trong ngực, toàn bộ rượu bia vừa mua lẫn ra hết, đồ ăn cũng tung tóe ra sàn.

An Khang trông thấy, lập tức ngồi xổm trước mặt cậu, cười vô lại, “A..... Anh quên mất hóa ra em đang dựa vào cửa. Này, đứng lên nào.”

Lục Tự Quang liếc ngang hắc một cái, xoa xoa cái gáy bị đập xuống, đứng lên cùng thu dọn đồ lẫn ra.

“Anh mấy ngày tới có sắp xếp công việc gì không?”

“Ngày kia bay đến X thành.” An Khang nhặt lên một lon bia cuối cùng trên mặt đất, không chút để ý trả lời.

“Em ngày kia cũng bay đến X thành.” Lục Tự Quang đi theo hắc vào phòng bếp, tựa trên tường nhìn hắc.

“Ừm? Trùng hợp như vậy?” Có chút hoài nghi quay đầu lại hỏi, “Thật hay giả, em không lừa lão tử đấy chứ?”

Người kia tựa hồ cũng không rõ lắm về sắp xếp công việc cụ thể của cậu, Lục Tự Quang trả lời hắc, “Không thông báo lịch trình cụ thể của việc anh bay sang đó sao?”

“Có a, ” An Khang xếp từng lon bia vào tủ lạnh, “Có nhãn hiệu quảng cáo mời anh qua giúp họ a. Anh vốn không muốn nhận, nghe nói bên đó rất khó đối phó.”

“..... Người mẫu là em nha, ” dường như có chút đắc ý, “Còn nghĩ đến không muốn nhận không?”

Một lon bia thiếu chút nữa tuột tay, nghi ngờ quay đầu lại nhìn, trong mắt tất cả đều là kinh ngạc: “..... Em không lừa lão tử chứ?”

“Thần kinh, bằng không ngày mai anh tự mình về hỏi công ty a.”

Người kia đóng cửa tủ lạnh, đắc ý vô cùng, “Chuyến đi công tác cộng thêm đi nghỉ tuần trăng mật? Ông trời đối đãi anh không tệ nha.”

“M*, anh nằm mơ đi a.”

Người kia đi lên ôm lấy cậu, ” Quảng cáo lần này có phải chụp nude (khỏa thân) hay không? Đúng rồi nhỉ, nhất định vậy đi? Nếu không thì cũng là loại siêu khêu gợi nhỉ?”

Cho đến khi cậu giấy thoát ra, tên kia vẫn còn đang lảm nhảm, “Nếu đi X thành, có biển nha, có thể cùng ra bãi biển nha..... Còn có còn có,.....”

Hết chương 48.

50. Chương 49

Mấy trăm ngày ngày đêm đêm, cũng cứ trôi qua như vậy, điều quan trọng là, em chưa bao giờ cảm thấy hối hận.”

May mắn lần này bay đến X thành chỉ ba ngày sau là có thể về.

Trước khi còn đặc biệt hỏi qua Amie về tình trạng hiện tại của A Tề, ba ngày ngừng tất cả trị liệu có vấn đề gì hay không.

Amie thần nhiên nói, “Vấn đề cũng không lớn, chỉ cần có người để ý đến cậu ta. Không cho cậu ta đi PUB, đồ còn tốt nhất đừng chạm vào, chú ý đến những việc mà tôi đã nói trước đó, sẽ không sao cả.”

Từ B thành bay đến X thành, thời gian chưa đến ba tiếng.

Nói đến X thành, chính là một thành phố vẫn luôn hướng tới nhưng vẫn chưa có cơ hội kịp đặt chân đến. Hồi trước làm tuyên truyền cho album, chỉ qua loa ở lại đây một đêm, phong cảnh nào cũng chưa kịp thăm thú.

Nếu nói S thành là phồn hoa thê lương, B thành là xa hoa sầm uất, X thành lại được gọi là thành phố thật sự thuộc về tự nhiên.

Mùa hè năm nay tựa hồ đặc biệt dài. Mà mùa hè của X thành, luôn chuyển hoá giữa những cơn mưa to tầm tã và mặt trời chói chang gay gắt. Lúc đặt chân đến mới thật sự tin tưởng, nơi đó cách bầu trời gần như vậy, từng tầng mây lớn nối liền nhau, lơ lửng cách đỉnh đầu không xa.

Nhóm người của Đảo gặp tổ công tác do đối phương sắp xếp là vào buổi trưa đầu tiên hân đến.

An Khang đứng đối diện cậu, cũng mái tóc xám bạc như vậy.

Stylish tò mò nhẹ giọng hỏi An Khang, “Anh chẳng lẽ cũng là fan hâm mộ của Đảo?”

An Khang ngậm thuốc, nhếch môi nhìn về phía mặt trời cười, “Có lẽ.”

Hai giờ chiều, chờ đợi đến lúc ánh dương lên cao nhất, chính thức chụp ảnh, lấy bối cảnh là bờ biển.

Mãi cho đến năm giờ chiều, mặt trời lặn xuống, vì thế liền tạm ngừng công việc.

Vốn theo kế hoạch là chiều hôm sau sẽ tiếp tục chụp thêm một vài tấm hình nữa, nhưng không ngờ ngày hôm sau, X thành mưa to cả buổi sáng vẫn chưa ngừng, thật sự giống như một thành phố bị màn mưa bao quanh.

Tất cả mọi người chỉ có thể trú trong khách sạn.

Lục Tự Quang ngồi bên cửa sổ trong phòng khách sạn, chán chường lật xem một quyển tạp chí mới nhất.

Lúc đọc đến thứ hạng “Top 50 người đàn ông được phái nữ yêu thích nhất”, lại vô tình phát hiện có tên Cố An Khang, còn là đứng đầu danh sách.

Lật một trang, mặt sau còn có giới thiệu và phỏng vấn chi tiết, bên cạnh hàng chữ còn có ảnh chụp gần đây của cái tên cười như yêu nghiệt kia.

“Ước mơ hồi nhỏ là gì? ”

” Lão đại hắc bang linh tinh..... (cười) bởi vì hồi nhỏ không nghe lời, ở trường học luôn đánh nhau gây chuyện, là học trò luôn khiến thầy cô đau đầu. ”

” Sở thích trong cuộc sống là? ”

” Sưu tầm bật lửa, đủ kiểu đủ dạng. ”

” Như vậy cái sưu tầm đầu tiên là của nhãn hiệu nào? Xin hãy miêu tả một chút? ”

” A, là một cái bật lửa bình thường mà có thể mua được ngay trong siêu thị. Màu lam, lúc sử dụng cũng rất khó đánh lửa, nhưng lại rất quý trọng. ”

.....

Hắn là tên gốc sao.

Cái bật lửa nhựa màu lam kia, là hơn hai năm trước, cậu đưa cho hắn.

Cậu nhìn sang cái Zippo đang đặt trên bao thuốc trên bàn.

Lại nói, thật đúng là, đã qua lâu như vậy rồi.

Hơn hai năm, nửa trước là thời gian dài hợp rồi lại tan, gặp mặt cũng chỉ một lần; mà nửa sau, cứ như vậy bên nhau. Bọn họ ngay từ đầu không nói chuyện chỉ biết làm tình, sau này làm tình xong lại nói chuyện phiếm, cho đến bây giờ.

Mấy trăm ngày ngày đêm đêm, cứ nhiên cũng cứ qua như vậy.

Mưa to rồi cục cũng nhỏ dần vào lúc chạng vạng, ngớt dần.

Gần như cả một ngày bị buồn chán trong khách sạn, A Tề đã chán đến giậm chân. Lén đến phòng Lục Tự Quang ồn ào, bảo cậu gọi A Trạch và A Sâm đến đánh bài.

Sau khi biết hai vị này thật ra là lén đi LIVE HOUSE xem biểu diễn, A Tề ghen tị muốn nổi điên. Nhưng biết mình bị lệnh cưỡng chế rời xa tất cả PUB và LIVE HOUSE, nên chỉ có thể than thở.

Ý đồ dùng ngữ khí lừa gạt thương lượng nói, “Nè, Tiểu Quang.....”

“Hửm?”

“Mình gần đây cảm thấy hoàn toàn OK rồi nha, có thể đi xem LIVE không..... Mình kiên quyết không chạm vào rượu đâu.”

Lục Tự Quang vô cùng kiên định, “Không được.” Căn bản không cần dài dòng.

“Tiểu Quang.....”

“Không thể. Cậu khỏi cần gọi.”

Trong LIVE HOUSE không gian kín mít náo động, trong không khí HIGH như vậy, tuyệt đối không thể.

Lời Amie đã nói phải nhớ kỹ, không để xảy ra một chút sơ xuất nào hết.

A Tề bất đắc dĩ, ngồi xếp bằng trên giường.

“Này, lại nói, lần này đảm nhiệm nhà tạo mẫu tóc vậy mà lại là Ken nhỉ.” A Tề nâng má.

“..... Vận c*t chó.” Lục Tự Quang vẫn ngồi ở trên cửa sổ, lẩm bẩm nói.

A Tề tấm tắc cảm thán, “Cũng phải nói nha, hóa ra Ken Gu thích loại hình này.....”

“Cái gì?”

A Tề cười ha hả, “Người biệt nữ giống như cậu vậy, người bình thường sẽ chịu không nổi đi?”

“Thúi lắm, ” Giả vờ giơ chân lên đạp, “Cút ra xa một chút.”

“Cũng không biết ngày mai có thể tạnh hay không. Nếu không, phải hoãn đến lần sau nhỉ?”

“A, ừ.”

Dường như, vẫn chưa kịp nhìn ngắm thành phố này cẩn thận, đã vội vàng phải rời khỏi.

Có phải sinh mệnh cũng là như vậy hay không, vẫn luôn chạy về phía trước, không biết ở điểm dừng tiếp theo, bên cạnh bạn sẽ xuất hiện người nào, và sẽ rời đi người nào.

51. Chương 50

“Ở chùa Nam Phổ Đà vì em mà xin một nén hương thành kính. Trăm ngàn nguyện vọng, cuối cùng cũng chỉ hợp lại thành một câu: mong rằng được bên nhau mãi mãi.”

Ngày thứ ba ở X thành, thời tiết cuối cùng lại trời quang mây tạnh.

Sau khi chụp nốt một ít phân cảnh cuối cùng vào buổi chiều, công tác lần này cũng coi như đại công cáo thành. Cũng như trong kế hoạch lúc ban đầu, toàn bộ đội ngũ sẽ lên chuyến bay đêm bay về B thành.

Sau khi quay lại khách sạn, liền nhận được điện thoại của An Khang.

Bởi vì khách sạn là do bên hãng quảng cáo thống nhất đăng kí, cho nên tất cả nhân viên công tác đều ở cùng một khách sạn. Có điều Đảo, cùng với những người nghệ sĩ trong giới đặc biệt được mời đến giống như An Khang, đều được sắp xếp ở phòng xa hoa trên tầng cao nhất.

Nếu đi bộ đến phòng Lục Tự Quang, chỉ mất nửa phút.

“Chỗ em có ai không?” Hấn hỏi, “Hey, đưa em đi chơi đi.”

“Cái gì?”

“Không phải muốn ngắm biển sao?”

Đối với đề nghị của An Khang, hiển nhiên có chút giật mình, “Chút nữa ăn cơm xong sẽ ra sân bay, không kịp đâu?”

An Khang tự tin đảm bảo, “Yên tâm, chúng ta bây giờ đi luôn, trước sang bên phòng lão tử đã.”

Sau khi treo điện thoại, thay một chiếc áo sơ mi trắng bình thường, cầm kính râm trên bàn đi đến phòng hấn bên hành lang bên kia.

Chuông cửa kêu hai tiếng, rất nhanh liền có người đến mở cửa. Nhưng lúc đứng ở hành lang, vẫn cẩn thận nhìn trái nhìn phải.

An Khang hiển nhiên vẫn chưa thay xong quần áo, lúc mở cửa cho Lục Tự Quang vẫn trần thân trên.

Ngồi trên giường tên kia, oán giận một câu, “F*ck, chậm muốn chết.”

“Ít dong dài.” Hấn đứng bên giường, lật va li tìm quần áo.

Lục Tự Quang liếc một cái, ánh mắt dần nhìn xuống phần bụng bằng phẳng mà rắn chắc của hấn, trên cánh tay mảnh khảnh đẹp đẽ, là hình xăm khắc xuống vì cậu.

Người kia chui đầu vào áo sơ mi, sau đó đi qua vờ nhẹ sau đầu Lục Tự Quang, “Nhìn đủ chưa?”

Lập tức bị vạch trần, tựa hồ có chút quẫn bách, cũng không lên tiếng. Lúc đứng lên vừa muốn đi, trên đỉnh đầu liền bị người kia đội lên một cái mũ lưỡi trai.

“Ra ngoài mũ cũng không mang, em khiêu khích kỹ thuật chụp trộm của paparazzi sao?”

Lục Tự Quang đi đến trước gương, đội lại mũ ngay ngắn, lúc này mới phát hiện cái mũ này hình như rất quen. Là cái hắt đội lần trước? Quay đầu qua nhìn, An Khang đang đội một cái mũ lưỡi trai không khác là mấy nhìn cậu cười, “Soi xong chưa? Soi xong rồi thì đi a.”

Một khắc này, trong lòng có chút ấm áp.

Ngoài miệng vẫn như trước, “Còn là cùng một kiểu, thật lỗi thời.” Thời đại nào rồi, còn chơi đồ tình nhân.

Một trước một sau đi ra ngoài. Mặt trời vẫn chưa hoàn toàn lặn xuống. Phía chân trời, vẫn có những rặng mây màu cam. Chim chóc im lặng lượn bay trên đỉnh đầu.

Đi đến nơi đó chỉ hơn mười phút.

Nhìn thấy kiến trúc cổ xưa, trên hoành phi viết: Nam Phổ Đà Tự (tự = chùa).

Có chút khó hiểu hỏi, “Không phải xem biển sao?”

“Trước tiên đến lễ chùa cũng không tồi mà, ” người kia không nói hai lời kéo cậu đi vào, “Nghe nói cầu thần bái phật ở đây rất linh nghiệm.”

Ở trước tam thế tôn Phật trong gian chính điện, châm hai nén hương, sau ba lạy đem hương cắm vào lư hương, là coi như cầu thần xong.

“Này, em cầu nguyện vọng gì vậy?”

“Đây là lời chỉ có thể để cho Phật tổ nghe thấy, nói ra còn linh nghiệm thế nào được?” Một câu liền bác bỏ sự hiểu kỳ của An Khang.

Lúc Lục Tự Quang cầm nén hương trên tay, một lòng thành kính vô cùng, nhưng nguyện vọng gì cũng không cầu. Nếu nói thật sự phải có, vậy cũng chỉ là hy vọng Phật tổ phù hộ có thể cứ tiếp tục sống an ổn như vậy.

Thật ra là vốn không tin Phật, thế nhưng đã thành kính thì được phép ước vọng, cũng không biết có thật sự linh nghiệm hay không.

Mà An Khang đứng ở bên cạnh cậu đang nhắm hai mắt cầu thần, cũng chân chân thành thành cầu nguyện.

Hy vọng Lục Tự Quang bình an khỏe mạnh. Hy vọng Lục Tự Quang rời xa đau khổ. Hy vọng Lục Tự Quang hạnh phúc vui vẻ. Hy vọng album của Lục Tự Quang bán được thật nhiều..... Thật nhiều cái “Hy vọng Lục Tự Quang”, còn có cái gì nữa..... A đúng, hy vọng mình và Lục Tự Quang có thể vẫn như thế này, đừng xa nhau nữa. Điều cuối cùng này cũng rất quan trọng nha, Phật tổ người nhất định chớ quên.

Những lời này, Lục Tự Quang cũng không biết.

Cậu không biết có người đứng cạnh cậu, vì tất cả tương lai của cậu, đều cầu thần khẩn nguyện.

Tất nhiên là không thể kể với cậu. Những lời đó cũng là chỉ có Phật tổ mới có thể nghe thấy, nói ra, sợ sẽ không linh.

Trăm ngàn nguyện vọng, cuối cùng cũng chỉ hợp lại thành một câu: mong rằng mãi mãi được bên nhau.

An Khang kéo cậu đi đến dãy núi phía trước, phóng mắt nhìn ra, cư nhiên thật sự có thể nhìn thấy biển.

Mặt biển trong xanh, giữa cảnh sắc tú lệ, nhìn ra xa, thu hết vào đáy mắt.

Em nói muốn ngắm, anh liền đưa em đi xem.

Sự lãng mạn như thế, tựa hồ là ai cũng có thể làm được, nhưng ngốc nghếch rồi lại không thiếu ấm áp như vậy, anh lại là độc nhất vô nhị.

Hết chương 50.

52. Chương 51

Em muốn dung nhập vào hồ nước của anh, ở đây nước lắng lắng sinh trưởng thành một cây đại thụ.”

Đảo vừa xuống máy bay, ngay ngày quay về B thành lại vội vàng chạy đi quay ba cái quảng cáo, lần qua lần lại đến rạng sáng mới coi như xong việc.

Lục Tự Quang cả mặt hiện lên vẻ mệt mỏi. Lúc về đến nhà nhìn thấy An Khang đang ngồi trong phòng khách lật đọc tạp chí.

Lục Tự Quang cởi giày, đặt chìa khóa xuống, cả người gục trên sofa, dựa vào An Khang nói, “A..... Một chết mất.”

An Khang thay đổi tư thế, để cậu dựa thoải mái vào người mình, nhân tiện oán giận: “Công ty bọn em có còn để cho người ta sống hay không đây?”

Lục Tự Quang ngửa mặt lên nằm ở trên đùi An Khang, mệt đến có chút đau đầu, nhắm mắt lại, “Buồn ngủ quá.”

“Đi, mệt thì đi ngủ đi.” An Khang đang muốn ôm cậu dậy, tay cọ cọ trên mặt cậu, kết quả là sờ thấy nóng rực. Cả bàn tay đặt lên trên trán, sau đó chép miệng, “Em bị sốt!?”

Lục Tự Quang lại thò tay sờ trán mình, ngờ ngẩn trả lời: “Không a.”

An Khang túm lấy lòng bàn tay cậu nắm chặt, cũng nóng vô cùng, “MN, tự em sờ thấy mới là lạ. Khó trách nóng cứ như đang phát xuân.” (cái đồ t*nh t*ng ngáp nào =|||))

Sau đó được thu xếp nằm yên ổn trên giường, nhìn người kia xoay trái xoay phải đi tìm thuốc.

Lúc An Khang quay lại phòng, mang theo một cốc nước và mấy viên thuốc hạ sốt trong lòng bàn tay.

Uống thuốc xong liền đi ngủ.

An Khang nhận lấy cốc nước, sau đó nằm xuống bên cạnh cậu. Một tay chống đầu nhìn cậu.

Ảo não nói: “MN, trước đó không phải vừa mới cầu thần bái Phật sao, sao chả linh chút nào.”

“Anh cầu cái gì?”

“Rất nhiều.”

Dù rất mệt, nhưng Lục Tự Quang vẫn là cười, “Ai bảo anh cầu nhiều như vậy. Ha, Phật tổ tám phần là cảm thấy anh rất tham.”

“MN chứ.” An Khang chỉ là mắng một câu như vậy. Trong lòng lại vẫn thao thao bất tuyệt: muốn cùng em bên nhau, muốn em khỏe, chẳng lẽ là anh tham lam sao?

Buông tay chống xuống, nằm nghiêng nhìn Lục Tự Quang, “Ngủ đi.”

“Ừm, tám giờ sáng mai em còn phải quay lại công ty.”

An Khang trầm mặc một lúc, như là nhượng bộ, “Vậy nếu buổi sáng còn sốt thì em phải nghỉ cho anh.”

“Sẽ không đâu.”

Dù bức rèm đã kéo ra, nhưng ánh mặt trời buổi sáng sớm vẫn theo kẽ hở lọt vào. Người tỉnh lại trước là Lục Tự Quang. Cậu nhìn người quay mặt về phía mình vẫn đang ngủ. Mày dậm, mi cốt cứng cổ, cả khuôn mặt nhìn cũng rất được. Khó trách đám con gái thích hấn, tựa hồ cũng không phải không có đạo lý.

An Khang hô hấp ổn định, hiển nhiên vẫn đang ngủ. Lục Tự Quang vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve lông mày hắn. Ngón trở dọc theo đuôi lông mày đi xuống giữa trán, lại theo sống mũi đi xuống nữa – còn chưa đi đến chóp mũi, người kia nhú nhú đầu mày, thân thể nhẹ nhàng cử động một chút, nhưng vẫn chưa tỉnh. Vì thế cậu liền tiếp tục trò chơi của mình, đầu ngón tay trượt đến chóp mũi, đi xuống nữa, là đôi môi mỏng.

Vừa mới chạm vào môi, tay đã bị hất bắt được. Lòng bàn tay bị hất đặt lên môi hôn, “Chào buổi sáng.”

Rút tay ra trừng hắn, “F*ck, anh giả bộ ngủ!”

Hắn mở mắt ra, cười giải thích: “Không, vừa mới tỉnh.”

“Shit!” Cảm thấy có chút lúng túng, xoay người chuẩn bị xuống giường, “Quý mới tin anh!”

An Khang dè dặt lại, bàn tay rộng lớn sờ lên trán, cẩn thận sờ soạng một trận, “Chút nữa muốn đến công ty hả, ừ, lão tử chuẩn (đồng ý).” Nhìn thấy Lục Tự Quang vừa rồi bị mình vạch trần, giống như vẫn còn tức giận, không khỏi cảm thấy buồn cười, ôm lấy cậu, nói, “Nằm với lão tử thêm chút nữa đi, vẫn sớm.”

Dường như thời gian có thể dừng tại ngay khắc này.

Lục Tự Quang vừa nhắm mắt lại, liền giống như có thể nhìn thấy mùa hè bị những bóng cây xanh che lấp, nhiều hồi ức như vậy. Còn có hai đêm đông lạnh thấu xương kia, là ngày về của người này.

Cuối cùng, dường như những gì mình mong muốn, hết thảy đều thực hiện được rồi.

Vậy thì cứ như vậy đi, không cần thay đổi gì nữa.

Ước mơ, hay là tình yêu, đều là những thứ mà người khác phải tranh cướp giành giật nhưng vẫn không dành được, mình lại dường như không tốn bao nhiêu hơi sức đã có được rồi.

“An Khang.” Cậu đột nhiên gọi hắn một tiếng, như là nghĩ tới cái gì, bình thản tự nhiên mở miệng: “Em thích anh, rất thích.”

Người kia dường như vẫn chưa phản ứng lại, có chút ngây ngốc hỏi, “..... A? Cái gì?”

Cậu cũng ý thức được mình đột ngột, cười lắc đầu, “Không có gì.”

Có đôi khi rất muốn hỏi hắn, yêu em rốt cuộc có đáng giá hay không, nhưng cậu biết, yêu cũng chính là không cần phải hỏi có đáng giá hay không.

Những vòng ôm và nụ hôn dù là dịu dàng dù là kịch liệt, toàn bộ đều dung nhập vào tận trong xương cốt. Nghĩ đến bản thân mình có được những ấm áp này, vẫn luôn thầm đắc ý, thậm chí nhịn không được còn muốn khoe ra.

Kỳ thật nghe thấy một câu thông báo đột ngột giống như lời tỏ tình của Lục Tự Quang, trấn định như An Khang, cũng không khỏi ngẩn ra.

Nhưng lời hai bên đều biết, cảm thấy không nhất thiết phải nói, một khi nói ra, vẫn có lực đánh thẳng vào như vậy.

Trong lòng kích động vô cùng, nhưng miệng lưỡi vẫn trơn tru như trước, ôm Lục Tự Quang hôn một trận, lập tức như yêu nghiệt ung dung mở miệng, “Chuyện như vậy, hôm nào đó em hãy thoát ý cho lão tử xem, lão tử sẽ hiểu hết. Không cần nói đâu.”

Không khí tốt đẹp toàn bộ tiêu tan, Lục Tự Quang không khỏi nhú lông mày, “Biến, kiếp sau cũng đừng mong.”

An Khang cười ngây ngốc, “Vây kiếp sau sau nữa cũng được.”

Đây rõ ràng không phải là chuyện mình có thể định đoạt, nhưng lại vô cùng tự tin.

Tương lai như thế nào, trước kia em không biết, hiện tại em đã hiểu rồi.

Tương lai chính là có anh, có em.

Em muốn dung nhập vào hồ nước của anh, ở dưới đáy hồ lắng lắng sinh trưởng thành một cây đại thụ.

An Khang, bởi vì anh là gốc rễ cây, là phần rễ đỡ lấy em.

Hết chương 51.

53. Chương 52

“Hạnh phúc to lớn tựa như sóng biển cuộn trào mãnh liệt vỗ vào bờ. Chỉ khi ngửi thấy mùi mặn của nước biển mới dám khẳng định đây không phải là cảnh trong mơ.”

DVD LIVE của Island In Solitude Tour sắp được tung ra, giới truyền thông lại một phen nhộn nhạo.

Lúc nhìn thấy ảnh chụp và báo đăng, tựa hồ một chút cũng không kinh ngạc.

Phóng viên của tòa soạn này mỗi người đều vô cùng lợi hại, thường xuyên bị chế giễu nói là một đám sức tưởng tượng phong phú não trái phát triển quá mức. Tất cả mọi chuyện, vào tay bọn họ là đều có thể bị “tô điểm thật đẹp” đâu ra đấy.

Ảnh chụp mình và An Khang, cho dù là trước tour diễn, hay là lúc chụp quảng cáo ở X thành, hay gần đây, tất cả đều đủ. Cả trang báo lớn, kết hợp với tiêu đề xanh xanh đỏ đỏ vô cùng dễ thấy.

Người đại diện xem chút diên mắt.

“Vào lúc này tất cả mọi ánh đèn flash đều đang nhắm vào cậu, đừng có làm loạn bên ngoài! Trước đó không phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Hai cậu đều là người có máu mặt, cậu là đang chê mình đang quá nổi tiếng, hay là thương hại tòa soạn báo bọn họ không có tin hot hả?!”

“Đã đến mức này, cậu tự mình nói xem phải giải quyết như thế nào, tôi ngày mai sẽ tổ chức họp báo cho cậu đi làm sáng tỏ? Hay là giữ im lặng, để cho bọn họ cứ tiếp tục xào xáo, nói công ty chúng ta gửi ảnh trước để lằng xê nghệ sĩ?”

Lục Tự Quang tựa như vô cùng trấn định, ngồi ở trên ghế trầm mặc hút thuốc.

“Cậu nói chuyện đi a!” Nhìn thấy Lục Tự Quang nửa ngày không đáp lại một câu, người đại diện lại hỏi, “Cậu nói xem nên xử lý như thế nào?”

Lục Tự Quang buông chân đang gác xuống, đứng lên, “Tôi không làm loạn, cũng sẽ không mở họp báo.”

Giống như, chưa từng kiên định như vậy.

Ngoài cửa A Tề đang đợi cậu. Thấy cậu đi ra, liền đi lên thân thiết hỏi dò.

“Cậu cũng thật là, bất cần như vậy.....”

Lục Tự Quang dứt tay vào túi, “Đây vốn không phải chuyện gì phải giấu giếm, tôi cũng không muốn giấu. Huống chi, vốn cũng không cần phải khai báo với tất cả mọi người đi?”

A Tề sửng sốt một hồi, sau đó ôm lấy bả vai Lục Tự Quang, “F*ck, cậu kiên quyết như vậy, ông đây trước kia sao không nhận ra nhỉ.”

Lục Tự Quang cười cười, thấy trên hành lang không ai, liền mở miệng hỏi: “Gần đây thế nào? Amie nói sao?”

“Tôi cảm thấy hoàn toàn OK rồi, hỏi cô ấy rất nhiều lần, lệnh cấm rượu vẫn không chịu gỡ bỏ.....” Ủ rũ lắm lắm nói.

“Thôi xin cậu nghe lời một chút được không.....”

Di động vang lên, cậu nhìn nhìn, là An Khang.

Nghe máy, đầu kia thở khí nói, “..... Cuối cùng cũng thoát ra rồi.” Lục Tự Quang hỏi hần làm sao vậy, An Khang cười nói, “Trước cửa công ty bị phóng viên bao vây, xe cũng không xê dịch được. Em bên đó sao rồi?”

Lục Tự Quang từ cửa sổ nhìn xuống, bất đắc dĩ cười cười, “Còn có thể như thế nào.”

“Anh xin lỗi.....” An Khang áy náy nói, “Anh bình thường rất không cẩn thận. Em bên đó, rất rắc rối sao?”

“Ngoại trừ liên tục bị di động và người đại diện quấy rầy, hết thấy đều rất tốt a.” Cũng không biết là như thế nào, cứ nhiên còn thoải mái mà cười rộ lên.

“Đúng rồi, chút nữa đừng quay về bên kia.”

Điểm này cũng biết rất rõ, khẳng định có rất nhiều phóng viên làm tổ ở đó. Nhưng mà, nếu không thì còn có thể đi nơi nào đây.

Người kia như là biết tâm sự của cậu, nói: “Chút nữa sẽ gửi địa chỉ cụ thể cho em, cúp máy trước đây.”

“Chỗ nào?” Hỏi một câu như vậy. Nhận được, là câu nói làm cho người ta cảm thấy ảm áp.

An Khang cười trả lời, “Đồ ngốc, đương nhiên là nhà.”

Dùng thủ thuật chui vào cổng chờ để che mắt đám phóng viên, sau đó lặng lẽ từ cửa sau rời đi.

Địa chỉ An Khang gửi cho cậu, nghiễm nhiên là khu đất phồn hoa tọa lạc tại trung tâm thành phố. Sao lại ở cái nơi người người chen chúc này?

Khu nhà ở cao cấp to như vậy, cái của mình, chẳng qua là một gian nhà trọ mà thôi. Là một căn nhà ẩn nấp trong rất nhiều hộ nhà.

Chuông cửa vang lên, sau đó chờ đợi không lâu, liền nhìn thấy An Khang thay cậu mở cửa, vẻ mặt tươi cười.

Sau cánh cửa là phòng khách coi như rộng lớn, ngay trước sofa có trải một tấm thảm tối màu. Bên cạnh là nhà ăn và phòng bếp. Đi thêm vào trong, là phòng ngủ. Mở đèn mới nhìn thấy rõ, lớp vôi trên tường, không phải là màu trắng đơn giản, mà là màu sắc mang theo chút hoa râm. Giật mình quay đầu lại nhìn sang An Khang, hần chính là đắc ý cười.

Gian phòng nhỏ bên cạnh phòng ngủ, được làm thành phòng trữ đồ. Trong tủ kính trong suốt, có bày tất cả giải thưởng và giấy chứng nhận An Khang đã nhận được đến nay. Không xem sẽ không bao giờ biết, hóa ra tên này đạt được nhiều vinh dự như vậy. Cẩn thận nhìn từng cái từng cái, hình như là còn kiêu ngạo hơn cả cậu.

Sau đó, Lục Tự Quang thấy được cái hộp kia. Cái hộp sắt cũ nát, nhìn qua không chút nào hòa hợp với đám giấy chứng nhận và cúp vàng lấp lánh. Đến gần nhìn kỹ, mới phát hiện chồng chất trong hộp, là từng cái từng cái bật lửa, sắp xếp chỉnh chỉnh tề tề. Đặt trên cùng là cái bật lửa nhựa màu lam ba năm trước. Hơi nước bên trong vỏ máy, giống như tuyên thệ những năm tháng mình đã trải qua.

Thứ mình tùy ý lấy cho hần, hần lại nhận lấy như bảo vật, cất giữ.

Tất cả những điều này, như là giả, như là cảnh trong mơ mới có.

Lục Tự Quang ngơ ngác đứng tại chỗ, có chút ngốc. Ngực hơi đau, mũi hơi chua xót, cứ vậy cả buổi, cuối cùng ảo não nâng mặt, đứng ở chỗ cũ không nói một tiếng.

“Này –” người kia đã đi tới, nâng tay xoa xoa tóc cậu, bất đắc dĩ cười nói: “Tình tiết lúc này, không phải là em bỏ nhào vào trong lòng lão tử nói lời tâm tình, hoặc là cảm động cho lão tử một cái hôn nồng nhiệt linh tinh sao? Vì cái m* gì đều không có hử.”

“Cố An Khang! Anh sao mà lảm lời thú vị vậy?” Ngắc đầu lên trừng hần, kỳ thật cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Tên kia sờ sờ gáy mình, ngơ ngác cười khan hai tiếng, “Cái gì đều không có cũng không tòi a, đúng không.”

54. Chương 53

“Không hối hận, dù thế nào cũng không hối hận.”

“Chuyện này xảy ra lúc nào?”

“Nửa năm trước đi. Lão tử mua muốn cho em một sự kinh hỉ (ngạc nhiên + vui mừng), không nghĩ tới thật sự thành chỗ tránh nạn.”

Nhưng mà đã..... là kinh hỉ rồi đi?

“Đang êm đẹp anh đột nhiên mua nhà làm gì? Chỗ ban đầu không tốt sao?”

“Nếu không phải lão tử mua, không phải không có ý nghĩa sao?”

Hai người rúc trên sofa xem DVD, Lục Tự Quang lại mở miệng nói, “..... Em hình như, đã hủy hết ước mơ của bọn A Tề rồi.”

Nhớ tới lời nói của người đại diện, tin tức như vậy bị tuôn ra, rốt cuộc sẽ làm mất bao nhiêu fan hâm mộ, chính cậu cũng không biết. Nếu vì vậy, khiến cho Đảo rơi từ nơi cao nhất xuống, mình liền biến thành tội nhân rồi? Bọn họ có bao nhiêu muốn được lên sân khấu biểu diễn, cũng giống y như mình.

“Chúng ta có phải đi nhầm rồi hay không?” Cậu ngồi thẳng dậy nghiêm túc hỏi, “..... Không phải, không có sai đâu nhỉ?”

Chúng ta không đi nhầm. Cho dù nếu em từ thiên đường rơi xuống, anh sẽ ở mặt đất tiếp được em. “Nếu muốn hối hận, bây giờ còn kịp đó.” An Khang cười nói.

Đầu lắc lắc, lại dựa vào.

Không hối hận, dù thế nào cũng không hối hận.

“Ngày mai lựa thời gian đi đón A Ken lại đây đi.”

“Một con chó mà em cũng ham thích quá nhỉ.....”

Lục Tự Quang cúi người, lộ ra khuôn mặt cười đến xuân ý dạt dào, chạm vào chóp mũi An Khang nói từng chữ từng câu, “Ai em cũng ham thích, chỉ không ham thích anh.”

Tất cả giao hoạt trong mắt An Khang đều sáng lên, giữ lấy gáy cậu liền hôn tới. Gắn bó giao triền trao đổi từng hôn sâu. Tay phải không an phận chui vào trong quần Lục Tự Quang, nghe thấy từ trong xoang mũi cậu phát ra kháng nghị rất nhỏ. Lúc buông ra trêu ghẹo nói, “Người không ham thích lão tử, sao lại cứng trước?”

Lục Tự Quang cả người ngồi khóa ở trên người An Khang, cũng không trả lời, chỉ vội vàng cúi đầu xuống đòi hôn.

Mái tóc xám bạc, hôm nay như là đặc biệt gọi cảm. Thứ đang dần cứng lên để ở trên bụng mình, An Khang có chút không cảm được, vội vàng kéo quần cậu xuống. Đôi mắt ướt sũng của Lục Tự Quang cong lên nhìn hân cười, “Vội vậy?”

“..... Lại đây, đừng đùa.” Vươn tay ôm lấy cổ Lục Tự Quang.

Sau khi chính diện tiến vào cậu, cũng không có nóng lòng chuyển động, mà là đem Lục Tự Quang ôm lên, hai tay vòng quanh thắt lưng thon gầy của cậu, hôn hôn cậu, như dụ dỗ, “Tự mình động, được không?”

Trời biết An Khang có bao nhiêu muốn làm một lần tư thể cưỡi, bắt đắc dĩ Lục Tự Quang chính là không muốn. Mỗi lần cho dù bị ôm lên trên, cũng không chịu động. Tuy rằng An Khang nhiều lần dụ dỗ đều không có kết quả, nhưng vẫn là chưa từ bỏ ý định.

Cảm giác khó chịu khi bị tiến vào còn chưa biến mất, lại bị đột ngột ôm lên trên, tay chống xuống sô pha, miệng hít từng ngụm khí, “..... Không, không được.....” An Khang liếm hai điểm trước ngực cậu, tiếp tục dõ, “Lần này tự em động, lần thứ hai liền từ phía sau, được không.....” Biết cậu thích nhất là tư thế phía sau lưng, vừa nghe vậy, phía sau liền thít chặt lại.

Cảm thấy như là đang nhìn thấy thắng lợi, liền tiếp tục ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng khiêu khích, “Thật chặt nha. Ha Tiểu Quang, em thật đúng là vô cùng sắc đấy –” (sắc chính là trong sắc lang, sắc tình =w=)

Vô cùng sắc rốt cuộc là ai a? Cũng sắp bị khoái cảm mãnh liệt bao phủ, không kịp phản bác, chỉ đành tự mình nâng thất lưng lên.

Chưa từng ném thử khoái cảm dồn dập như vậy, hai người đều nhin không được thở gấp.

Đi vào rất sâu. Tuyến thể bị lặp lại ma xát mang đến cảm giác mãnh liệt, làm cho cậu gần như chân nhuỷên.

An Khang dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú vào cậu, khi ánh mắt hẩn nâng lên nhìn như vậy, cơ hồ lập tức bắn ra ngay trong tay An Khang.

Hoan ái cuồng nhiệt giằng co thật lâu. Như lời An Khang nói, lúc sau, lại bị ôm đến trên giường bị tiến nhập từ sau lưng một lần nữa. Cuối cùng lúc ngã vào trên giường, có chút thoát lực.

“Mới hai lần mà thôi, em không được nha.”

“Anh câm miệng!” Cằm giận nhìn cái tên tinh thần gấp trăm lần. MN, bị lừa gạt làm một lần cười, còn bị tên này cười nhạo..... Tuy rằng thật sự có khoái cảm, nhưng tư thế cảm thấy thẹn này..... Ngấm lại bên tai liền đỏ lên.

An Khang hút xong một điếu thuốc, như là giải quyết xong tiếc nuối lớn trong lòng liền nằm xuống.

Giống như bạch tuộc dính vào bên Lục Tự Quang, “Tiểu Quang.....” Thanh âm vẫn như là đang cười.

“.....”

“Này, đừng tức giận như vậy a.”

“.....”

“Này.....”

Rốt cục không thể nhin được nữa, xoay người qua, “Cố An Khang!”

“Cái gì?” Vẫn là vẻ mặt cợt nhả.

“Lần sau em phải ở trên!”

Ra vẻ không hiểu còn cười sắc tình, “Được a..... Thực sự thoải mái như vậy sao? So với từ sau lưng còn thoải mái hơn?”

Lục Tự Quang đập vào cái tay đang không an phận trên lưng, “Em muốn thượng anh.” Vẻ mặt kiên định.

An Khang trong lòng lộ bộ một chút, ánh mắt lại nheo lại cười, “Được.”

Lần sau làm cho em không còn khí lực rồi nói sau. Lão tử không phát ụy, em liền đòi phản công?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-quang-dao-tu>